

த வி தீ ய ப் ர க ர ண ம்

ப்ராபகாந்தரபரித்யாக விவரணம்

115. இதரவிஷயபரித்யாகத்துக்கும் பகவத்விஷய பரிக்ரஹத்துக்கும் ப்ரதாநஹேதுக்களின்னதென்றார் கீழ்; இந்த ப்ரஸங்கத்திலே, இதரோபாய பரித்யாகத்துக்கு ப்ரதாநஹேதுவின்னதென்கிரார் மேல் (ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி.

115. ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதான ஹேது.

ப்ராபகாந்தரங்களாவன—ப்ரபத்யுபாயத்தை யொழிந்த உபாயங்கள். (அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று) என்றது—அவற்றையறிகைக்கும் அநுஷ்டிக்கைக்குமீடான ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாமை தத்த்யாகத்துக்கு ப்ரதாநஹேதுவன்று என்றபடி. ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாநஹேது என்றது—பகவதத்யந்தபாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராநென்னுமதுவே முக்க்யஹேதுவென்றபடி. இத்தால்—“அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்” என்கிறவிடத்தில் சொன்ன அஜ்ஞாநாசக்திகள் முக்க்யஹேதுவன்றென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. அஜ்ஞாநாசக்திக ளடியாக விடில் ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டாகில் பரிக்ராஹ்யமாயிறே, ஸ்வரூபவிரோதமென்று விட்டாலிறே மறுவலிடா தொழிவது.

.... (115)

116. இப்படி ப்ராபகாந்தரத்தை விரோதியென்று தள்ளலாமோ, அதுவும் மோகேதோபாயமாயன்றோ போருகிறது, அது பின்னை யார்க்கு உபர்யமென்ன வருளிச்செய்கிரார் (ப்ராபகாந்தரம்) என்று தொடங்கி.

116. ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்.

(அஜ்ஞர்க் குபாயம்) என்றது—ஸ்வரகூணே ஸ்வயத்ந கந்தாஸஹ்மான ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி தர்சிப்பிக்கைக் கீடான ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக்கு உபாயமாயிருக்கு மென்றபடி.

.... (116)

117. ஆனால், ஜ்ஞாநிகளுக்கு இது எங்ஙனையென்ன (ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயம்) என்கிரார்.

117. ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்.

அதாவது — ஸ்வரூபயாதாத்யஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு அபாயமாயிருக்கு மென்கை.

.... (117)

118. இவர்களுக்கு அபாயமாவானென்னென்ன (அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூப நாசக மாகையாலே) என்கிரார்.

118. அபாயமாயிற்றது ஸ்வரூபநாசக மாகையாலே.

ஸ்வரூபமாவது—அத்யந்த பாரதந்தர்யம்; இதுக்கு ஸ்வயத்நரூபமானவது நாசகமிறே.

.... (118)

119, ததபாயத்வத்தை ஜ்ஞாநிநாமக்ரேஸரரான வாழ்வார் பாசுரத்தாலே தர்சிப்பிக்கிரூர் (நெறிகாட்டி) என்று தொடங்கி.

119. “நெறிகாட்டி நீக்குதியோ” என்னுந்நிறதிறே.

அதாவது—உன்னையொழிய வேறோருபாயத்தைக் காட்டி உன்பக்கலினின்றும் அகற்றப்பார்க்கிறாயோவென்கையாலே, ப்ராபகாந்தரபாயத்வம் ஸித்தயிறே என்கை. நீக்குகையாவது—பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரக்குத்யமான உபாயா நுஷ்ட்டாநத்திலே மூட்டித் தனக்கு அசலாக்குகையிறே. ... (119)

120. இதினுடைய ஸ்வரூபநாசகத்வப்ரபுத்தமான தூஷணவிசேஷங்களை யருளிச்செய்கிரூர் (வர்த்ததே) இத்தயாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

120. “வர்த்ததே மே மஹத் பயம்” என்கையாலே பயஜநகம்; “மா கசு:” என்கையாலே சோக ஜநகம்.

அதாவது—*காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு திக்ஷு ஸர்வாஸுசாச்யுத, சரீரேசு கதௌசாபி வர்த்ததே மே மஹத் பயம்* என்று—உபாயாந்தரானுஷ்ட்டாநத்துக்கு யோக்யமான கால தேச தேஹ விஷயமாகவும், உபாயாந்தரங்கள் தன்விஷயமாகவும் எனக்கு மஹாபயம் வர்த்தியாநின்றதென்கையாலும்; உபாயாந்தர ச்ரவணநந்தரம் அர்ஜுநனுக்கு சோகம்பிறக்க, ஸ்வரூபநுருபோபாயத்தை யுபதேசித்து *மாகசு:சு* என்று சோகாபநோதநம் பண்ணியருளுகையாலும் ஸ்வரூப விரோதியான ப்ராபகாந்தரம் ஜ்ஞாநிகளுக்கு பயஜநகமுமாய் சோகஜநகமுமா யிருக்குமென்கை. (120)

121. கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தத்தை அங்கீகரியாதவளவில் விரோதங் காட்டுகிரூர் (இப்படி கொள்ளாதபோது) என்று தொடங்கி.

121. இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது.

(இப்படிகொள்ளாதபோது) என்றது—ஸ்வரூப நாசகமென்று கொள்ளாத போதென்றபடி. (ஏதத் ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது) என்றது—*ஸக்ருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந் நம், உபாயாபாய ஸம்யோகே கிஷ்ட்டயா ஹீயதே அநயா; அபாயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத். ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநச் சரணம் வ்ரஜேத்; உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேப்யேததேவஹி* என்று ப்ரபந்நனைவனுக்கு ப்ராமாதிகமாக உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி வந்த காலத்தில், அபாய ப்ரவ்ருத்தியில்போலே புந:ப்ரபதநரூபப்ராயச்சித் தத்தை விதிக்கக் கூடாதென்கை. புந:ப்ரபதநமாவது—பூர்வப்ரபத ஸ்மரணம்; புந:ப்ரயோகமன்று. ... (121)

122. இப்படி ஸ்வரூப நாசகமான உபாயாந்தரத்தினுடைய அத்யந்த நிஷித் தத்வத்தை அபியுத்த வசந்தாலே தர்சிப்பிக்கிரூர் (திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான்) என்று தொடங்கி.

122. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிக்கும்படி—மதிராபிந்துமீர்மான சாதகும்பமய கும்பகத தீர்த்தஸலிலம்போலே அஹங்காமிசீரமான வுபாயாந்தரம்.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுகிறார்—ஸ்ர்வஜ்ஞரான பாஷ்யகாரர் திரு வடிகளிலே ஸேவித்து ததபிமத விஷயமாய் ஸகலசாஸ்த்ரங்கனையுமாராய்ந்தறுதி யிட்டிருக்கும்வ ராகையாலே, ஆப்த தமரா யிருக்குமவரிதே. (பணிக்கும்படி) என் றது - அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரமென்றபடி. (மதிரையாவது) - அத்யந்த நிஷித்த த்ரவ்யமாய் ஸ்வஸ்பர்சலேசமுள்ள வஸ்துக்களையும் தன்னைப்போலே நிஷித்தமாக்கு மதிதே; இத்தை அஹங்காரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்த மாக்குகையாலே - அதினுடைய அத்யந்த நிஷித்தத்வமும்; தத்ஸ்பர்சலேசமுள்ள வஸ்துவும் தத்வத் நிஷித்தமென்னு மிடமும் தோற்றுகிறது; (சாதகும்பமாவது) - ஸுவர்ணம். (தந்மயகும்பம்) என்றது - உள்ளு த்ரவ்யாந்தரமாய் ஸுவர்ணம் மேல்பூச்சா யிருக்கையன்றிக்கே, அதுதானே உபாதாநமாகப் பண்ணின குடமென்றபடி; இத்தால் - பாத்ரசுத்தி சொல்லுகிறது. (தக்கததீர்த்த ஸலிலம்) என்கையாலே - அதுக்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தின் பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அஹங்கார மிச்ரமான உபாயாந்தரம்) என்கையாலே இங்கும் பாத்ர சுத்தியும் தக்கத பதார்த்த சுத்தியும் சொல்லவேணும். அதாவது * ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமலஃ * என்கிற ஸ்வதோ கிர்மலதையாலும் பகவதந்யாஹ்ர சேஷதையாலும் பரிசுத்தமாயிதே பக்த்யாச்ரயமான வாத்மவஸ்து விருப்பது; தக்கத பக்தியும் பகவதேகாக்ரதயா பரிசுத்தையிதே; அஹங்காரம் கலகிற்றில்லையாகி லொரு குறையிலேயே. ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்த தென்னென்னில்; ஸுவர்ணபாத்ர கதமான தீர்த்தஜலம், பாத்ரசுத்தியுமுண்டாய்த் தானும் பரிசுத்தமாயிருக்க, ஸுரா பிந்து மிச்ரதையாலே - நிஷித்தமாமாப்போலே, ஸ்வதோகிர்மலத்வாதிகளாலே பரி சுத்தமான ஆத்மவஸ்துகதையாய் பகவதேகவிஷயதயா பரிசுத்தையாயிருக்கிற பக்திதான், ஸ்வயத்ந மூலமான வஹங்கார ஸ்பர்சத்தாலே ஜ்ஞானிக ளங்கீகரியாதபடி நிஷித்தையா யிருக்குமென்றதாய்த்து. (பணிக்கும்படி) என்றதுக்குச் சேர, வாக்யத் தின் முடிவிலே, என்று என்கிற வித்தனையும் கூட்டி கிர்வஹிப்பது. ... (124)

123. இன்னமு மிதுக்குப் பலவிஸத்ருசத்வ மென்பதொரு தூஷணமுண் டென்கிறார் (ரத்நத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

123. ரத்நத்துக்குப் பலகறைபோலேயும் ராஜ்யத்துக்கு எலுமிச்சம்பழம் போலேயும் பலத்துக்கு ஸத்ருசமன்று.

அதாவது - த்வீபாந்தரங்களிலே சிலர் பலகறையை ஆபரணமாகப் பூண்கை யாலே, பலகறையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நத்தைக் கொடுப்பார்கள்; உதாரரான ராஜாக்கள் ராஜ்யார்த்தியாய் வந்து ஓரெலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ் யத்தைக் கொடுப்பார்கள்; இப்படி கொடுப்பார்களென்றால், மஹார்க்கமான ரத்நத்துக் கும் மஹா ஸம்பத்தான ராஜ்யத்துக்கும், பலகறையு மெலுமிச்சம்பழமும் ஸத்ருச ஸாதநமல்லாதாப்போலே, *பக்த்யா ஸ்ப்யஸ் த்வநந்யயா* *பக்த்யா த்வநந்யயா சக்யஃ* என்கிறபடியே - பக்தி சபலனாய் ப்ரமோதாரான விச்வரன் இவன் பக்கல் பக்தி மாத்ரமே பற்றாசாக பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும், பலத் தக்கிது ஸத்ருச ஸாதநமன்றென்கை. ... (123)

124. ஆனால் விஸத்ருசமான பலகறையை மெலுமிச்சம்பழத்தையு முப ஹாரமாகக்கொடுத்து, ரத்நத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிறவர்கள் தான் பெறுகிற

படியென், அவ்வோபாதி யாகிறதென்ன ; அதுதனக்கும் யோக்யதை யில்லையென் கிறார் (தான்) என்று தொடங்கி.

124. தான் தீத்ரஞகையாலே தனக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றில்லை.

அதாவது-அங்கு தானும் தனக்குரியனாய் தனக்கென்ன வொரு பலகறையும் எலுமிச்சம் பழமுமுண்டாகையாலே அது செய்யலாம் ; இங்கு அப்படியன்றிக்கே * யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே * என்கிறபடியே - ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டு மங்குத்தையதாய், தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத வகிஞ்சநனாகையாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாக அவன் விஷயத்தில் தனக்கு ஸமர்ப்பிக்கலாவ தொன்றுமில்லை என்கை.

125. கோதாநத்தில் பிதாவுக்குப் புத்ரன் தக்ஷிணை கொடுக்குமாப்போலே, அவன் தந்ததுதன்னை அவனுக்குக் கொடுத்தாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவன்) என்று தொடங்கி.

125. அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில், அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம் ; அடைவுகெடக் கொடுக்கில் களவு வெளிப்படும்.

(அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்கையாவது) *விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மம் ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுகா* என்றும், *அந் நாள் நீ தந்த வாக்கை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—அடியிலே அவன் தந்த கரணகளேபரங்களை *மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யஜ்ஜீ மாம் நமஸ்குரு* என்றும் *ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தச்ச த்ருடவ்ரதா* என்றும் சொல்லுகிற படியே த்யாநார்ச்சந ப்ரணாமாதிகளாலே தச்சேஷமாம்படி பண்ணுகை. (அடை விலே கொடுக்கையாவது)—ததீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி கொடுக்கில் (அநுபாயமாம்) என்றது—அவனத்தை யவனுக்கே கொடுத்தவித்தனை யொழியத் தானொன்று கொடுத்ததாகாமையாலே, அது பேற்றுக்கு ஸாதநமாகா தென்றபடி. (அடைவுகெடக் கொடுக்கையாவது)—மதீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பி க்கை. இப்படி செய்யில் (களவு வெளிப்படும்) என்றது—பகவத் த்ரவ்யாபஹாரம் ப்ரகாசிக்கு மென்றபடி. *ராஜமஹேந்த்ரன்படியை ரஹஸ்யத்திலே களவுகண்டு ஓலக்கத்திலே கொடுக்குமாப்போலேயிறே இவன் கொடை. (125)

126. இன்னமு முபாயாந்தரத்துக்கொரு தூஷணம் சொல்லுகிறார் (பர்த்ரு போக) இத்யாதியாலே.

126. பர்த்ருபோகத்தை வயிறு வளர்க்கைக்கு உறுப்பாக்குமாபோலே இருவர்க்கு மவத்யம்.

அதாவது—பார்யையானவள் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான பர்த்ருபோகத்தை ஸ்வோதர போஷணத்துக்கு ஸாதநமாக்கிக்கொள்ளுமளவில், தன்னை பார்யையாக விரும்பின பர்த்ராவாக்கும் தத்பார்யையென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கு மவத்யமா மாப்போலே, பகவத் வைலக்ஷண்யாநுபவத்தாலே விளைந்த போக ரூபையான பக்தியை மோக்ஷஸாதநமாக்குமளவில் தன்னை சேஷபூதனை விரும்பித் தன்னோடே கலந்து பரிமாறின் வீச்வரனுக்கும் தச்சேஷபூதனென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கு

மவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை. *ராத்ரி பர்த்தாவோடே ஸம்ச்லேஷித்து விடிவோறே கைக் கூலி தரவேணும் என்று வளைக்குமாப்போலே, பக்தியை யுபாயமாகக் கொள்ளுகை* என்றிறே பிள்ளானு மருளிச்செய்தது. (126)

127. இப்படி ஸ்வரூபவிரோதாதி தோஷ துஷ்டமான வித்தை, ஹிகாநு சாஸநம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள் *ஓரித் யாத்மாநம் த்யாயத* *ஆத்மாநமேவ லோக முபாஸீத* *ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித் யாஸிதவ்ய* என்று இச்சேதநனுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிறதற்கு நிதாந மருளிச்செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்சந்தை யநுவதிக்கிரர் (வேதாந்தங்கள்) என்று தொடங்கி.

127. வேதாந்தங்கள் உபாயமாக விதிக்கிறபடியென் என்னில்;

128. தந்திதாநந்தன்னை யருளிச்செய்கிரர் (ஒளஷதஸேவை) இத்யாதியாலே.

128. ஒளஷதஸேவை பண்ணுதவர்களுக்கு அபிமத வஸ்துக்களிலே அத்தைக் கலசியிடுவாரைப்போலே ஈச்வரனைக் கலந்து விதிக்கிறவித்தனை.

அதாவது—அத்யந்தருக்ணராய்த் திரியாகிற்கச்செய்தே அத்தை அவிளம்பேந போக்குமாப்தமான மஹேளஷதத்தை ஸேவிக்கச்சொன்ன லதுக்கிசையாத பால புத்ராதிகளுக்கு அவர்களாசைப்பட்டு விநியோகங்கொள்ளும் வஸ்துக்களிலே அந்த ஒளஷதத்தைக் கலசியிடும் வத்ஸஸரான மாத்ராதிகளைப்போலே, சீக்ரமாக ஸம்ஸார வ்யாதியைத் தீர்க்கும் ஸித்தோபாயமாகிற *நச்சுமாமருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிக்கச்சொல்லி முதலிலே யுபதேசித்தால், அநாதியாய் வருகிற ஸ்வயத்ந வாஸநையாலே அதுக்கிசையாத சேதநரையும் விடமாட்டாமையாலே அவர்களுக் கபிமதமான ஸ்வயத்நரூபமாயிருக்கிற உபாஸநத்திலே ததங்கத்வேந ஸித்தோபாயமான வீச்வரனைக் கலந்து தாத்ருசமான உபாஸநத்தை யவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிற வித்தனையென்கை. த்ருஷ்டாந்தத்தில் அபிமத வஸ்து வ்யாதிஹரமன்றியே தந்மிச்ரமாக ப்ரயோகித்த ஒளஷதமே வ்யாதி ஹரமாகிருப்போலே, தார்ஷ்டாந்திகத்திலும், உபாஸநமன்றிக்கே தந் மிச்ரானை வீச்வரனே யுபாயமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்ம். அவ்வவதானே ஸேவிக்குமளவில் அவிளம்பேந வ்யாதியைப்போக்கும் ஒளஷதம் அபிமத வஸ்து மிச்ரமானபோது விளம்பேந கார்யகரமாகிருப்போலே யாய்த்து, உபாஸந மிச்ரானைபோது ஈச்வரன் விளம்ப்ய பலப்ரதனுகிறதும். (128)

129. இனி இப்படி யிதுதன்னை விதித்தது கீழ்கின்ற நிலையைக் குலைத்து மேலே கொண்டு போகைக்காக வித்தனை யென்கிரர் (இத்தை) என்று தொடங்கி.

129. இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரவிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.

அதாவது—சாஸ்த்ரமாகிறது, *த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா* என்கிறபடியே பெற்ற தாய் அந்த பதிராதிகளான விகலகரணரோடு படுகரணரோடு வாசியற வத்ஸ லையா யிருக்குமாப்போலே, மாதாபித்ரு ஸஹஸ்ரங்களிற் காட்டிலும் வத்ஸஸதர மாகையாலே, தமஃப்ரகரரோடு ரஜஃப்ரகரரோடு ஸத்வப்ரகரரோடு வாசியற அவர்கள் அபதேப்ரவ்ருத்தராய் நசிக்கவிட க்ஷமமல்லாமையாலே, அவ்வோருடைய குணநு குணமாக புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதகங்களையு முபதேசித்து, கொள்கொம்பிலே

யேற்றுகைக்குச் சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரோபாதி, இவ்வோமுகங்களால் தன்னுடைய தாப்பர்யாம்சத்திலே யாரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறதாகையாலே, ச்யேந விதி தொடங்கி ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக வருமளவும், சேதநர் நின்றநின்றவளவுக் கீடாக உத்தரோத்தர புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து பூர்வபூர்வங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும்; ஆகையாலே இவ்வுபாஸநத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக. (பரஹிம்ஸை) என்றது—மேலான ஹிம்ஸையென்றபடி; பரதேவதை, பரகதி என்கிற விடங்களில்—மேலான தேவதை, மேலான கதி என்றர்த்தமாகிருப்போலே. அதாவது—ச்யேந விதிக்கு மேலாக விதிக்கப்பட்ட பச்வாலம்பநாதிகளைச் சொன்னபடி. அத்தை ஹிம்ஸையென்னலாமோ வென்னில்; விஹித ஹிம்ஸை யென்னக்கடவதிறே. *அக்ரீ ஷோமீயம் பசுமாலபேத* என்கிற விடத்தில், ஆலம்பசப்தம், *ஆலம்ப: ஸ்பர்ச ஹிம்ஸயோ:*, என்கையாலே ஹிம்ஸா வாசியிறே. இத்தால்—காம்யகர்மத்தைச் சொன்னபடி. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸை) என்று ச்யேந விதியைச் சொல்லுகையாலும், ததுபரி விஹிதமான காம்யமே இவ் விடத்தில் விவகிதம்.

அன்றிக்கே, விஹிதமேயாகிலும், பகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநபூர்வகமாக அந்ந யப்ரயோஜநனய்க்கொண்டு அக்ரீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாயி ஸமாராதநமாகவே பண்ணும் பச்வாலம்பநாதியுத்த யாகாதி கர்மத்தைப்பற்ற, ஸ்வதந்த்ரனய்க்கொண்டு ஸ்வர்காதி பலஸாதநமாக அக்ரீந்த்ராதி தேவதாமாத்ரங்களை யுத்தேகித்துப் பண்ணும் பச்வாலம்பநாதி யுத்த காம்ய கர்மம் விசேஷஜ்ஞார்க்கு பரஹிம்ஸாப்ராய மென்னலாம் படி யத்யந்த நிக்ருஷ்டமா யிருக்கையாலே, இவ்வாகாரத்தை யிட்டு அதுதன்னை பர ஹிம்ஸை யென்றருளிச்செய்தா ராகவுமாம். சாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் பகவதேக விஷ யமுமா யிருக்கிற ப்ராபகாந்தரத்தை ஜ்ஞானிகளுக் கபாய மென்றவோபாதி, இதுவு மதிகாரி விசேஷத்தையிட்டுச் சொல்லலாயிறே. *அத பாதகபீதஸ் த்வம்* என்று— உபாயாந்தரத்தை பாதகமாகச் சொல்லிற்றிறே தர்மதேவதையும். புபுக்ஷாவக் குபா தேயமான புண்யந்தானே முமுக்ஷுவுக்கு பாபசப்த வாச்யமாகா நின்றதிறே. ஆக, எல்லாவற்றாலும்—இவ்விடத்தில் காம்ய கர்மத்தையே சொல்லுகிறது. இப்படி தான் யோஜிக்கிறது—உபாஸந விதிக்கு நிவர்த்தம் காம்ய கர்மமாக நிவர்த்தாமே பரந்த [படி] ரஹஸ்யத்திலே யருளிச்செய்கையாலே. ... (129)

130. ஆனால் இப்படி விதித்தத்தைப் பின்னை நிஷேதிக்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

130. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸைபோலே; விதி நிஷேதங்கிரண்டுக்கும் குறையில்லை.

(இதுதான்) என்கிறது—கீழ்ச்சொன்ன உபாஸநத்தை. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸையாவது)—*ச்யேநேகாபிசரந் யஜேத* என்று ப்ரதமத்திலே விதிக்கப்பட்ட அபிசார கர்மம்; அது, தம:ப்ரகரராய் நாஸ்திகராயிருப்பாரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு ஆஸ்திகராய் காரீர்யாதி காம்ய கர்மங்களிலே யிழிகைக்கு யோக்யரான ரஜ:ப்ரகர ரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படுகிறப்போலே, உபாஸநமும் ஸ்வாதந்தர் யாந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்திபூர்வகமாக பகவச்சேஷத்வத்திலே யூன்றுவிகைக்கு யோக்யரான ஸத் த்வப்ரகரரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு, பாரதந்தர்யஜ்ஞாநம் பிறந்து பகவதேகோபாயத்

வத்திலே யூன்றுகைக்கு யோக்யரான பரமஸத்வ நிஷ்ட்டரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப் படவும் குறையிலை. ... (130)

131. இப்படி நிஷேதிக்கப்படுமவையான விவைதன்னை அடியிலே யெதுக்காக விதித்ததென்ன வருளிச்செய்குரர் (அத்தை) என்று தொடங்கி.

131. அத்தை சாஸ்த்ரவிச்வாஸத்துக்காக விதித்தது. இத்தை ஸ்வரூபவிச்வாஸத்துக்காக விதித்தது.

அதாவது—*சடசித்த சாஸ்த்ர வசதோபா யோபிசார ச்ருதி* என்கிறபடியே அபிசாரகர்மத்தை விதித்தது, சாஸ்த்ரத்தை யில்லையென்றிருக்கும் நாஸ்திகனுக்கு சாஸ்த்ர விச்வாஸம் பிறக்கக்காக; உபாஸநத்தை விதித்தது, தன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்றும் அந்யசேஷபூதனென்றும் ப்ரமித்துப் போந்த சேதநனுக்கு, அவை யிரண்டும் வந்தேறி, பகவச்சேஷத்வமே நிலைநின்ற வேஷமென்று தன் ஸ்வரூபத்தில் விச்வாஸம் பிறக்கக்காக வென்கை. ... (131)

132. இப்படி யோரோ விச்வாஸத்துக்காக விதித்து நிஷேதித்தமை யொத்திருந்ததாகிலும், இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல்பற்றி நின்றால் அபிசார கர்மம்போலே க்ருரமன்றே யிதுவென்ன; அதிலுங்காட்டில் க்ருரமென்குரர் (அது) என்று தொடங்கி.

132. அது தோல்புரையே போம்; இது மர்மஸ்ப்ரிசி.

பரஹிம்ஸா ரூபமான அந்த அபிசார கர்மம், தேஹாத்மாபிமானி செயலாய் விசிஷ்ட வேஷ விரோதியாய் அத்தால் வரும் பலமும் சில துக்காதுபவ மாத்ரமாய்க் கொண்டு மேலெழப் போகையாலே, (தோல்புரையே போம்) என்கிறது; அஹங்கார கர்ப்பமான விந்த வுபாஸநம், ஆத்ம ஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் செயலாய் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விரோதியாய் பகவதேக பாரதந்த்ரயரூப ஸ்வரூபநாசக மாகையாலே (மர்ம ஸ்ப்ரிசி) என்கிறது. ... (132)

133. இவ்வளவே யன்று, இதுதான் துஷ்கரமுமென்குரர் (இதுதான்) இத்யாதியாலே.

133. இதுதான் கர்மஸாத்ய மாகையாலே துஷ்கரமுமாயிருக்கும்.

இப்படி ஸ்வரூபவிரோதியாயிருக்கிற இவ்வுபாஸநந்தான், *யஜ்ஞேந தானேந தபஸா அநாசகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி* *அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருத மச்ருதே* *ஸர்வாபேக்ஷாச யஜ்ஞாதி ச்ருதேரச்வவத்* *கஷாய பங்க்தே கர்மாணி ஜ்ஞாநந்து பரமா கதி* *கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே* *ஜம்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணம் க்ஷண பாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே* இத்த்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே காயக்லேசகரமான கர்மாதுஷ்ட்டாநத்தாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே, அசக்தனை விவனாஸ் செய்து தலைக்கட்ட அரிதாயிருக்குமென்கை. ஆக, (ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக உபாயாந்தர தோஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... (133)

ப்ரஸங்காத் ப்ரபத்தி வைலக்ஷண்ய கதநம்

134. இப்படி ப்ராபகாந்தரத்துக்கு அநேகம் குற்றங்களை ப்ரதிபாதித்தீர், ப்ரபத்த் யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுந்தானில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

134. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை.

(இக்குற்றங்கள்) என்று—ஸ்வரூப விரோதம் முதலாக துஷ்கரத்வ பர்யந்தமாகச் சொன்னவை யெல்லாவற்றையும் ப்ராமர்சிக்கிறது. (ஒன்றுமில்லை) என்றது—ஒரு தோஷமும் இதில்பக்கவிலை என்றபடி. (இக்குற்றங்க ளொன்றுமில்லை) என்கையாலே மற்றொரு குற்ற முண்டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதாவது—வஸ்துத: உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே ஆபாதப்ரதிதியிலே உபாய ப்ரதிபத்த் யர்ஹமாம்படி யிருக்கை (134)

135. இக்குற்றங்க ளிதுக்கில்லையென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபோசிதத்வ ஸுகரத்வங்களை யருளிச் செய்கிறார் (ஆத்ம யாதாத்மய) இத்யாதியாலே.

135. ஆத்மயாதாத்மயஜ்ஞாநகார்ய மாகையாலே ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய்,

“சிற்றவேண்டா” என்கிறபடியே நிவ்ருத்திஸாத்ய மாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்.

இப்ப்ரபத்தி (ஆத்ம யாதாத்மயஜ்ஞாந கார்யமாகையாவது)—திருமந்தரத்தில் மத்யம பதத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மவினுடைய யதாவஸ்தித வேஷமான பகவதத்யந்த பாரதந்தர்யத்தை யுணருகையாலே வந்ததாயிருக்கை. (ஸ்வரூபத்துக் குசிதமாகையாவது)—அந்த பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக் கதுரூபமாயிருக்கை. (சிற்றவேண்டா) என்கிறது, சிற்றுதல்—சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை. அதாவது ஒரு வ்யாபாரமும் பண்ணவேண்டா வென்றபடி. (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்) என்றது—*பகவத் ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி: என்கிறபடியே—ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப் படும் தாகையாலே எளிதாகச் செய்யலுமா யிருக்குமென்கை.

இவை யிரண்டையும் சொல்லவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்னுமிடம் ஸித்தித்தபடி யென்னென்னில்; அபாயத்வ பயஜநகத்வ சோக ஜநகத்வ அஹங்கார மிசரதயா நிஷித்தத்வ அவத்யகரத்வங்கள் ஸ்வரூபவிரோதித்வத்தைப் பற்றி வருகிறவை யாகையாலும் பலவிஸத்ருசத்வம். இது பலஸாதந மன்றிக்கே ஸித்தோபாயமே பலஸாதநமாய் இது தத்வரணமாத்ரமாய் அதிகாரி விசேஷணமாயிருப்ப தொன்றுகையாலே இதின் பக்கல் வருகைக் கவகாசயில்லாமை யாலும், இவ்வாறு தோஷமுமிதுக்கில்லாமை (ஸ்வரூபத்துக் குசிதம்) என்றதிலே ஸித்தமாயிறே. கர்மஸாத்யதயா வரும் துஷ்கரத்வமில்லை யென்னுமிடம் (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரம்) என்றதிலே ஸுஸபஷ்டமிறே. ஆகையால், ஸ்வரூபௌ சித்ய ஸுகரத்வங்களாகிற விவையிரண்டு மிதுக்குண்டென்னவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்னுமிடம் ப்ரகாசிதமாய்த்து. (135)

136. இப்படி உபாயமவனென் றத்யவஸித்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தனா யிருந்துவிட வமையுமோ, தத்ஸந்தோஷார்த்தமாக விவன் சில பச்சையிடவேண்டா வோவென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (பூர்ணவிஷயம்) என்று தொடங்கி.

136. பூர்ணவிஷய மாகையாலே பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிட வொன்னுது.

அதாவது—லோகத்தில் பச்சையிடுவார் அவ்வோவிஷயங்களின் தரத்துக் கீடாகவிதேயிடுவது, இங்கும் பச்சையிடப்பார்க்கி லப்படியிடவேணுமிதே; அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூர்ணனா யிருக்குமவனாகையாலே, அவனுடைய வைப வத்துக் கருகுணமாக விவனொரு பச்சையிடப்போகா தென்கை. (136)

137. ஆனால் அவனுக்கிவனளவில் ஸந்தோஷம் விளையும்படி யென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (ஆபி முக்க்ய) இத்யாதியாலே.

137. ஆபிமுக்க்யஸூசக மாத்ரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும்.

அதாவது—அநாதிகாலம் *யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை யேறிட்டுக் கொண்டு தன்பக்கல் விமுகனாய்ப்போந்த விவன், அந்நினைவு குலைந்து தன் பக்கலபி முகனானமைக்கு ஸூசகமானதொரு வ்யாபாரம்பெற்ற வளவிலே, * இத்தனை காலம் விமுகனாய்ப்போந்தவன் இன்றபிமுகனாகப் பெறுவதே* என்று அவன் திருவுள்ளம் மிகவுமுகக்கு மென்றபடி. (137)

138. அவனப்படி யிருந்தாலும்; அவன் பூர்த்தியானது, அகிஞ்சநரான நம் மாலவனை யுகப்பித் தணுகப்போகாது என்று இவன் கைவாங்கும்படி பண்ணுதோ வென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (பூர்த்தி) என்று தொடங்கி.

138. பூர்த்தி கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேது வித்தனை.

அதாவது—அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம், ஆச்ரயணேந்முகனான விவன் * நம்மாலவனை யொருபடியாலும் ஸந்தோஷிப்பிக்கப்போகாது * என்று ததாச்ரயணத்தினின்றும் மீளுகையன்றிக்கே, நாமிட்டதுகொண்டு த்ருப்தகை வேண்டாத பரிபூர்ணனாகையாலே, நம்பக்கல் பெற்றதுகொண்டு ஸந்தோஷிக்குமென்று அபிவிவேசித்துப் பற்றுகைக்குடலாமித்தனை யென்கை.

அன்றிக்கே, அவன் பூர்த்தி அவனை யிப்படி ஸந்தோஷிக்க வொட்டுமோ, உபேக்ஷித்துக் கைவாங்கப்பண்ணுதாவென்ன; (பூர்த்தி) இத்யாதியாலே வருளிச் செய்கிரூராகவுமாம். அதாவது—அவனுடைய பூர்த்தியானது, * இவன் பச்சையிட டிலன் * என்று அநாதரித்து அங்கோரத்தினின்றும் கைவாங்காதே, * ஆபிமுக்க்ய ஸூசகமாத்ரத்துக்கு மேற்பட நமக்கிவன் சில செய்யவேண்டுமதுண்டோ* என்று விரும்பிக் கைக்கொள்ளுகைக் குடலாமித்தனை யென்கை. (138)

139. இப்படியவன் அல்பஸந்துஷ்ட நென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிரூர் மேல் (பத்ரம் புஷ்பம்) என்று தொடங்கி.

139. “பத்ரம் புஷ்பம்” “அந்யத் பூர்ணத்” “பூரிவதுவும் புகை பூவே”.

பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுப ஹ்ருத மச்நாமி ப்ரயதாத்மநஃ என்று—பத்ரத்தையாகவுமாம், பலத்தையாகவுமாம்,

ஜலத்தையாகவுமாம், யாவனொருவ னெனக்கு பக்தியாலே தருகிறான், அந்நயப் பரையோஜனையாகிற சுத்தியோடே கூடின மநஸையுடையனானவனுடைய வப்படிப் பட்ட பக்தியோடே தரப்பட்டவத்தை, அவாப்தஸமஸ்தகாமனா யிருக்கிற நான், அவன் ப்ரேமத்தாலே கலங்கித் தருமாப்போலே, வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கி அடைவுகெட விரியோகங் கொள்ளுவன் என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே.

அந்யத் பூர்ணதபாம் கும்பா தந்யத் பாதாவநேஜநாத், அந்யத் குசல ஸம்ப் ரச்நாந் நசேச்சதி ஜநார்தநஃ அதாவது—ஸ்ரீ தாதெழுந்தருள்கிறபோது, த்ருத ராஷ்ட்ரன், *பாண்டவ பக்ஷபாதியா யிருக்கிற க்ருஷ்ணன் வாரானின்றான், அவனுக் குச் சில நாட்டையுங் கொடுத்துப் பொன்னையுங் கொடுத்து நமக்காக்கிக் கொள்ளுகிறோம்* என்றப்போலே சிலவற்றைச் சொல்ல; நினைவுஞ் சொல்லு மொத்திராத வஞ்சகனான வவன் கருத்தை யறிந்த ஸஞ்ஜயன், *வருகிறவ னங்கொத்தவனல் லகான், அவனுக்கு வேண்டுவ திவ்வளவு* என்கிறான், அதாவது—தான் குடிக்குந் தண்ணீரை யொரு குடத்திலே நிறைத்துக் குளிரவைக்கக் கடவனே, அத்தை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும், அதுக்குமேலொன்றும் வேண்டா; தன் க்ருஹத்திலே அதிதி வந்து புகுந்தால் காலில் கழுவுவதாக ஸாமான்ய சாஸ்த்ரம் விதித்து வைத்ததிறே, அவ்வோபாதி அவன் திருவடிகளை விளக்கவமையும், அவனான வாசிக்கு விசேஷித் தொன்றும் செய்யவேண்டா; நெடுந்தூரம் வந்தவனை குசலப் ரச்நம் பண்ணக்கடவதிறே, அவ்வோபாதி யோரின்கொல் சொல்லவமையும், ஏற்ற மாக வொன்றும் வேண்டா, இவ்வளவுகளையொழிய மற்றொன்றை இச்சியான்காணவ னென்கை. இத்தால்—நீ கொடுக்க நினைக்கிற நாட்டையும் பொன்னையு மவனொரு சரக்காக நினைத்திருக்குமோ, வல்லையாகில் உன் ஆபீமுக்கய ஸூசகமாக விவ்வளவு களைச் செய்யப்பா ரென்றபடி.

பரிவதிலீசனை என்று தொடங்கி *பரிவதாவும் புகைபூவே* என்று—[ஹேய ப்ரத்யநீகனான ஸர்வேச்வரனை ஸம்ஸாராந்முத்தரா யநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதியாலே *ஏதத்ஸாமகாயந் நர்ஸ்தே* என்கிறபடியே பாடி, விஸ்த்ருதராகையைப் பெறவேண்டியிருப்பீர், உபகரணங்களில் குறைவுபார்த் தகலுகை தவிர்ந்து, அஸம்ஸ க்ருதமான ஜலத்தை யேதேனு மொருபடி ப்ரயோகித்து, பின்னை யவனுக்கு அருள் கொடையாகச் கொடுப்பதுவு மேதேனுமொரு புகையும் ஏதேனுமொரு பூவும், இவ் வளவு மமையுங் கிடிகோ ளவனுக்கு]* என்று அவனுடைய ஸ்வாராதையை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆழ்வா ரருளிச்செய்தாரிறே. (139)

147. (பூர்ண விஷயம்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்—ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்த மாக வந்தவித்தனையிறே. ப்ரபத்தி வைலக்ஷண்யமிறே கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது, ஆகையாலே அதுக்கின்னமுமொரு வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக வித்தோ பாயத்துக்கும் பலத்துக்கு முண்டான ஐக்யத்தை முந்தற வருளிச்செய்கிறார் (புல்லைக் காட்டி) என்று தொடங்கி.

140. புல்லைக்காட்டி யழைத்துப் புல்லையிடுவாரைப்போலே பலஸாதங்களுக்கு பேதமில்லை.

அதாவது—கோவை வரவழைத்துப் பின்னையதுக்கு தாரகாதிகளையிட்டு நோக்க நினைப்பார் தத்போக்யமான புல்லுதன்னையே தத்வசீகார ஸாதநமாக

முன்னிட்டழைத்துக்கொண்டு, அதுதன்னையே மேலுமிடுமளவில் பலஸாதநங்களுக்கு பேதயில்லாதாப்போலே, விலக்ஷணகுண விக்ரஹ விசிஷ்டனானதானே முந்துற விவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக் குபாயமாய், பின்னை யென்றுமொக்க விவனுக் குபேயமாயிருக்கையாலே பலஸாதநங்களிரண்டும் ஏகவஸ்துவாயிருக்குமென்கை. (140)

141. இத்தால் ப்ரபத்திக்கு வைலக்ஷண்யம் பலித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

141. ஆகையாலே ஸுகருபமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஸாத்ய வஸ்துதானே ஸாதநமாகையாலே, தத் வரணரூபமான விது தேவையாயிராதே ஸுகருபமாயிருக்கு மென்றபடி.

அன்றிக்கே, இன்னமும் ப்ரபத்திக்கொரு வைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்கிறார்.

(புல்லே) இத்யாதியாலே. அதாவது—புல்லேக்காட்டி தேதுவை அழைத்துக் கொண்டு பின்னை அப்புல்லையே யிடுமளவில் பலஸாதநங்களுக்கு பேதயில்லாதாப் போலே, *ஸக்ருத் க்ருதோஜ்ஜலி* *நமச் சக்ருர் ஜநார்தநம்* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே அஞ்ஜல்யாதி ரூபயான ப்ரபத்தியை முன்னிட்டு ஈச்வரனை வசிகரித்தால் பின்னை யவனுக்குகப்பாகச்செய்யு மடிமையும், *பத்தாஞ்ஜலி புடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிக* *கைகளாலாரத் தொழுது தொழுதன்னை* இத் யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அஞ்ஜல்யாதி வ்ருத்தி விசேஷங்களாகையாலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதயில்லை. இப்படி பலமானது தானே ஸாதநமாகையாலே, இப்ப்ரபத்திதான் தேவையாயிராதே இவனுக்கு ஸுக ரூபமாயிருக்குமென்கை.

ஆக, (ப்ரபத்த் யுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி, இவ்வளவாக—ப்ரபத்தியி னுடைய தோஷராஹித்யமும் குணஸாஹித்யமும் சொல்லப்பட்டது. (141)

!!! ஸித்தோபாய நிஷ்ட்டர் வைபவம் !!!

142. இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய அநுபாயத்வத்தையும், தத்ப்ரதிஹோடியான பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், (இதுதன்னைப் பார்த்தால்) இத்யாதியாலும், (ப்ராப்திக்குபாயம் அவன் நினைவு) இத்யாதியாலும் கீழருளிச்செய்த படி யன்றியே, முகாந்தரேண வருளிச்செய்கிறார்மேல். அதில், இப்படி ஸ்வரூபாநு ரூபமான வித்தை ஸாதநமாக்கிக்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரான வவனை யிவன் பெறப் பார்க்குமன்று, அவன் நினைவு கூடாதாகில் இது விபலிக்குமென்கிறார் (இவனவனை) என்று தொடங்கி.

142. இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியு முபாயமன்று.

அதாவது—உடைமையை உடையவன்சென்று கைக்கொள்ளுமாப்போலே, ஸ்வாமியான அவன்றானே வந்து அங்கீகரிக்கக்கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்த்ரான விச்சேதநன், தான் பலியாய் தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரான வவனைப்பெற நினைக்குமளவில் அவன் நினைவு கூடாதாகில். இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாப ஸாதநமாகாதென்றபடி. (142)

143. இனி அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவில் உள்ள வாசி சொல்லுகிறார் (அவனின்) என்று தொடங்கி.

143. அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று.

அதாவது—ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனாவவன் ஸ்வம்மாய் பரதந்த்ரனா யிருக்கிற விவனை ஸ்வேச்சையாலே பெறவினைக்குமளவில், பாபங்களில் ப்ரதாநமாக வெண்ணப்படும் பாதகமும் ப்ரதிபந்தக மாகமாட்டா தென்கை. இவை யிரண்டாலும் ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது. *சித: ப்ரம சில்லாபே ப்ரபத்திரபி நோபதி: விபர்யயேது வைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாயபாதகம்* என்னக்கடவதிறே. (143)

144. இப்படி யிவை யிரண்டும் காணலாமிடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இவை) என்று தொடங்கி.

144. இவை யிரண்டும் ஸ்ரீ பரதாழ்வான் பக்கலிலும் ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள் பக்கலிலும் காணலாம்.

145. அவர்கள் தங்கன்பக்க லிவைகண்டபடி என்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

145. ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாயிற்று; ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்குத் தீமைதானே நன்மையாயிற்று.

அதாவது—பெருமானை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவித்துத் தன் ஸ்வரூபாநுபுமானவடிமையைப்பெற்று வாழுகைக்காக, *ஏபிச்ச ஸ்சிவைஸ் ஸார்த்தம் இத்யாதிப்படியே-வழியேபிடித்து மனோரதித்துக்கொண்டு சென்று பெரிய வார்த்தியோடேயவர் திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு, அப்படி பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே, சரண்யரான பெருமாள் திருவுள்ளத்துக் கறிஷ்டமாகையாலே தீமையாய்விட்டது. *ஏழை யேதலன்* இத்யாதிப்படியே பெருமாள் தாமேவந்தங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே பச்சையாக வங்கீகரிக்கையாலே, பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்ட தென்கை. *யத் த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்யம புண்ய மந்யத்* என்றிறே புண்யபாப லக்ஷணம்; ஆகையா லிவர்கள் பக்கலிலே காணலாமென்கை. (145)

146. இவன் பண்ணும் ப்ரபதநம் சரண்ய ஹ்ருதயாநுஸாரி யல்லாதபோது அபராதகோடி கடிதமாமென்னுமிட மருளிச்செய்தார் கீழ்; இதுதா னிவனுடைய பூர்வஹ்ருத்தத்தைப் பார்த்தாலும் அபராதகோடியிலேயா யிருக்குமென்னு மிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக பாஷ்யகாரருடைய வறுஷ்டாந ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஸ்ர்வாபராதங்களுக்கும்) என்று தொடங்கி.

146. ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்தி தானும் அபராத கோடியிலேயாய் ஷாமணம் பண்ண வேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே.

அதாவது—*அஹமஸம்யபராதாநா மாலய* என்கிறபடியே—அபராதங்களுக் கெல்லாம். கொள்கலமர் யிருக்கிற விச்சேதநன் ப்ரபத்தி பண்ணவே, *ஸ்ர்வ

பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாயி* என்னும்படி இவனளவில் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்மாய் விடுகையாலே, ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாயிறே ப்ரபத்திதா நிருப்பது; இப்படி யிருந்துள்ள ப்ரபத்தியை, *த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்த்யே* என்று பண்ணியருளின பாஷ்யகாரர்க்கு, ஸ்வபூர்வ வருத்தத்தை யநுஸந்தித்தவாறே அதுதானும் அபராத கோடியிலேயாய் *த்வமேவ மாதாச* என்று தொடங்கி இத்தலையிலபராதத்தைப் பொறுக்கைக் குறுப்பான பந்தவிசேஷங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு, *தஸ்மாத் ப்ரணம்ய* இத்யாதியாலே இப்படி திருமுன்பே கூசாமல் வந்துகின்று ப்ரபத்தி பண்ணின இவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று கூறாமணம் பண்ணவேண்டும்படியில்லாகின்றதிறே யென்கை; ஆகையால், இவ்வழியாலுமிது அபராதகோடி கடிதமாயிருக்கு மென்கை. அநாதிகால மபராதத்தைப்பண்ணிப் பின்பொருநாளிலே ஆபி முக்கயம் பண்ணினோனையாகிலும், *ரிபூணமபி வத்ஸஸஃ* *யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்* என்றிருக்கு மீச்வர ஹ்ருதயத்தைப் பார்த்தால், அவன்கைக்கொள்ள ஒரு குறையில்லை. அவனப்படி யிருந்தானே யாகிலும், தன் பூர்வவருத்தத்தை யுணர்ந்தால் இவனித்தை அபராதமாகவே நினைத்து கூறாமணம் பண்ணவேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது. (146)

147. இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி, ஸ்வபூர்வ வருத்தத்தை யநுஸந்தித்தால் அபராதகோடியிலேயா யிருக்குமென்னுமத்தைத் த்ருஷ்டாந்தமுதே தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (நெடுநாள்) என்று தொடங்கி.

147. நெடுநாள் அந்யபரையாய்ப் போந்த பார்யை லஜ்ஜாபயங்களின்றிக்கே பர்த்ருஸகாசத்திலே நின்று என்னை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று அபேக்ஷிக்குமா போலே யிருப்பதொன்றிறே யிவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி.

அதாவது—நெடுங்காலம் பர்த்தாவோடு ஒட்டற்று பரபுருஷகாமியியாய் தந் நிக்ரஹ பாத்ரமாய்ப்போந்தா னொருபார்யை, *இப்படிப்பட்டநா மவன் ஸந்நிதியிலே கூசாமல்சென்று நிற்கும்படியென்!* என்கிற லஜ்ஜையும், *இத்தனை காலமும் நாம் செய்துதிரிந்ததெல்லாம் கண்டிருக்கிறவன், இப்போது நம்மைவந்திப்படியபேக்ஷிப்பதே! என்று தண்டிக்கில் செய்வதென்!* என்னும் பயமுயின்றிக்கே, அவன் முன்னேசென்று நின்று என்னை யங்கீகரிக்கவேணும் என்றபேக்ஷிக்கு மளவில் எத்தனை யபராதமுண்டு; அப்படியே யிருப்பதொன்றிறே, பகவதநயார்ஹ னாய்வைத்து அநாதிகாலம் அவனுடன் பற்றின்றிக்கே அந்யபரையாய்ப் போந்த விவன், ஸ்வபூர்வவருத்தாந்தாநுஸந்தாநத்தால் வரும் லஜ்ஜையும் ஸ்வதந்த்ரணை வவன் தண்டிக்கில் செய்வதென் என்னும் பயமுயின்றிக்கே, தத்ஸந்நிதியிலே சென்று நின்று தன்னை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று பண்ணுகிற சரண வரண மென்கை. ஆக இவ்வளவும், ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... (147)

148. இனி, இவன் ஸ்வீகாரங்கண்டிரங்கி யவனிவனுக்கு பரதந்த்ரனாவதிலும் தன் ஸ்வாதந்த்ரயத்தால்வந்து பரதந்த்ரனாவதே ப்ரபலமென்கிறார். (க்ருபையாலே) என்று தொடங்கி.

148. க்ருபையாலே வரும் பாரதந்தர்யத்திற்காட்டில் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே வரும் பாரதந்தர்யம் ப்ரபலம்.

அதாவது—ஆர்த்தராய் அநந்ய சரணராய் தன் திருவடிகளிலே வந்து சரணம் புகுந்தவர்களளவில் தனக்குண்டான க்ருபையாலே அவர்கள் சொன்னதே செய்யும் படி பாரதந்தர்யனாகையும், பட்டத்துக்குரியவானேயு மரசும்போலே தன்நிரங்குச ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரை யங்கீகரித்துத் தன்னை யவர்களிட்டது வழக்காக்கி வைக்கையும், இரண்டு மீச்வரனுக் குள்ளதொன்று; இதில் முற்பட்டது, ஒரோ தசைகளிலே ஸ்வாதந்தர்ய நிருத்தமாய் விபலிக்கவுங் கூடும்; பிற்பட்டது, அப்ரதிஹதமாகையாலே ஒருக்காலும் கண்ணழிவில்லை. ஆகையாலே, அதிலுங் காட்டி விதுப்ரபலமென்கை. ... (148)

149. இவ்வர்த்தந்தான் வேதாபிமதமென்குரூர்மேல் (இவ்வர்த்தத்தை) என்று தொடங்கி.

149. இவ்வர்த்தத்தை வேதபுருஷ னபேக்ஷித்தான்.

(இவ்வர்த்தம்) என்கிறது—கீழ் ப்ரபலமாகச் சொல்லப்பட்ட பரகதஸ்வீகாரத்தை. (வேதபுருஷனித்தை யபேக்ஷித்தான்) என்றது—*நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய: நமேதயா நபஹுநா ச்ருதேந—யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்* என்று கடவல்லியிலும் முண்டகோப நிஷத்திலும் சொல்லுகையாலே யாதரித்தானென்கை. அஸக்ருத் கீர்த்தந மபேக்ஷா கார்யமிதே. ... (149)

150. இத்தலையி லபேகைஷயின் றிக்கே யிருக்க இவ்விஷயிகாரம் ஸித்திக்கப் பெற்றவர்க ளுண்டோவென்ன வருளிச்செய்குரூர் (அபேக்ஷா கிரபேக்ஷமாக) என்று தொடங்கி.

150. அபேக்ஷா கிரபேக்ஷமாகத் திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப் பெருமானுக்கும் இது உண்டாயிற்று.

அதாவது—தந்தாம்பக்கல் அபேகைஷயின் றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, பம்பா கீரத்திலும் கங்காகூலத்திலும் பெருமாள் தாமே சென்றங்கீகரிக்கப்பெற்ற திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமானுக்கும் இந்த பரகதஸ்வீகார முண்டாய்த்தென்கை. (150)

151. இப்படி ஸ்வாதந்தர்ய யிவர்களை யங்கீகரிக்கிற விடத்திலும், *தமப்ய பாஷ ஸௌமித்ரே ஸுக்ரீவ ஸசிவம் கபிம்* *மாழைமான் மடநோக்கி யுன்தோழியும்பி யெம்பி* என்று இளையபெருமானையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கீகரித்தவிடம் காணலாமோவென்ன வருளிச் செய்குரூர் (இவன்) என்று தொடங்கி.

151. இவன் முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடுமென்னுமிடம் அபய ப்ரதாநத்திலும் காணலாம்.

அதாவது—இச்சேதநன் தான் ஆச்ரயிக்கிறபோது புருஷகாரமாக முன்னிடு மவர்களை, அவனு மங்கீகரிக்கும்போதும் முன்னிடு மென்னுமிடம், திருவடியையும்

ஸ்ரீ குஹப்பெருமானையும் அங்கீகரித்த ஸ்தலங்கள் மாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்ரீ விபீஷணழ்வானை யங்கீகரித்த ஸ்தலத்திலும் காணலாமென்கை. எங்ஙனே யென்னில்? *ஸோஹம்பருஷிதஸ்தேந தாஸவச் சாவமாநித:—தயக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம்கத: * என்றுசரணம் புகுந்து, * ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே—நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷண முபஸ்திதம் * என்று நின்ற விபீஷணழ்வானை அபயப்ரதாநபூர்வகமாக அங்கீகரிக்கிறவிடத்தில், * ஆநயநம் ஹரிச்ரேஷ்ட்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா—விபீஷணேவா ஸுக்கரீவ யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம் * என்று முதலிகளுக்கெல்லாம் மூலபூதரான மஹாராஜரை முன்னிட்டிறே அங்கீகரித்தது. திருவடியையும் ஸ்ரீ விபீஷணழ்வானையு மங்கீகரிக்கிற விடத்தில் பிராட்டி ஸந்திஹிதையல்லாமையாலே யவளை முன்னிட்டமை தோற்றிற்றில்லையே யாகிலும், பிராட்டி லங்கைக் கெழுந்தருளுகிறபோதுமஹாராஜரும் திருவடியும் நிற்கிற விடத்திலே திருவாரபரணங்களைப் போகட்டு கடாக்கித்து வைத்துப் போகையாலும், லங்கையிலே எழுந்தருளினபின்பு ஸ்ரீ விபீஷணழ்வானைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வரும்படி கடாக்கித்தருளுகையாலும், பெருமானிருவரையு மங்கீகரிக்குமிடத்தில் பிராட்டியை முன்னிட்டே யங்கீகரித்தாரென்று கொள்ளவேணும். பரதந்தரையான வவளுக்கு இத்தலையில் நினைவொழியத் தனித்தொரு ப்ரவ்ருத்தி கூடாதிதே; ஆகையாலேயிதே, பரகத ஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீ விபீஷணழ்வானை யங்கீகரித் தத்தையுமிவர் ஸஹபடித்தது. (151)

152. இவன் நிருபாதிக சேஷபூதனாய் அவன் நிருபாதிகசேஷியா யிருக்கையாலே அவ்யவதானே ஆச்ரயிக்கவும் அங்கீகரிக்கவு மமைந்திருக்க, இப்படி யிருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிற தெதுக்காகவென்ன வருளிச்செய்குரர் (இருவர்) என்று தொடங்கி.

152. இருவர் முன்னிடுகிறதும் தந்தாம் குற்றங்களை சமீப்பிக்கக்காக.

சேதநனுக்குக் குற்றமாவது—அநாதிகால மவன்பக்கல் விமுகனாய் அந்ய விஷயப்ரவணனாய் ததாஜ்ஞாதிஸங்கரமேபண்ணிக் கூடபூரித்து வைத்த வபராதம்; ஈச்வரனுக்குக் குற்றமாவது—அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க அபராதத்தையே கணக்கிட்டு அநாதிகாலமிவனை யகலவடித்திருந்தவிது. இவன்றன் குற்றத்தை சமீப்பிக்கையாவது—இத்தைப்பார்த்து ஈச்வரன் சீருதபடி பண்ணுகை; அவன்றன் குற்றத்தை சமீப்பிக்கையாவது—இத்தை நினைத்து சேதநன் வெருவாத படி பண்ணுகை. (152)

153. இவ்வளவேயன்று, இன்னமுமிதுக்கொரு ப்ரயோஜனமுண்டென்குரர் (ஸ்வரூப) இத்தயாதியாலே.

153. ஸ்வரூபஸித்தியு மத்தாலே.

ஸ்வரூபமாவது—இவனுக்கு ததீய பாரதந்தர்யம்; அவனுக்கு ஆச்ரிதபாரதந்தர்யம்; * தேவுந் தன்னையும் * என்று ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்தையிதே யவனுக்கு தானுன தன்மையாக வாழ்வாரருளிச்செய்தது. இவையிரண்டு யிருவர்க்கும் ஸித்திப்பது புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலே என்கை. (153)

154. கீழே * ஸ்வரூபம் * என்று சொன்னத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஒளபாதி கமுமாய்) என்று தொடங்கி.

154. ஒளபாதிக்குமாய் நித்யமுமான பாரதந்தர்யம் இருவர்க்கு முண்டிறே.

அதாவது—சேதநனுக் கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்தர்யம் ததீயத்வப்ரயுக்த மாகையாலே ஒளபாதிக்குமாய், அவ்வுபாதிதான் நித்யமாகையாலே நிருபாதிக்க பகவத் பாரதந்தர்யத்தோபாதி நித்யமுமாயிருக்கும்; ஈச்வரனுக்கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்தர்யம் ஆச்ரிதத்வப்ரயுக்தமாகையாலே ஒளபாதிக்குமாய் அவ்வுபாதி நித்யமாகையாலே அதுதானும் நித்யமாயிருக்கு மென்கை. (இருவர்க்கு முண்டு) என்னதே, (உண்டிறே) என்றது—இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தியைத் தோற்றுவிக்கக்காக்க. (154)

155. இவ்வளவன்று. இன்னமுமிதுக்கொரு ப்ரயோஜனமுண்டென்கிறார் (அநித்யமான) என்று தொடங்கி.

155. அநித்யமான விருவர்பாரதந்தர்யமும் குலைவதும் அத்தாலே.

அநித்யமான பாரதந்தர்யமாவது—கர்ம்பாரதந்தர்யம் அதில் சேதநனுக்கு கர்ம்பாரதந்தர்யமாவது—அவச்ய மதுபோக்தவ்யங்களான சுபாகப கர்மங்களின் வசத்திலே இழுப்புண்டு ஸம்ஸரிக்கை; ஈச்வரனுக்கு கர்ம்பாரதந்தர்யமாவது—தான் செய்தகர்மம் தானதுபவிக்கிறானில் நாம் செய்வதென்? என்று இவன் செய்த கர்மத்தையே ப்ரதாநமாக்கி அதுக் கீடாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகை. இது நடப்பது * ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்னுமளவுமாகையாலே, இத்தை அநித்யமென்கிறது. இவை புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலே குலைகையாவது—இவன் முன்னிடுமளவில் அத்தலையைத் திருத்தியும், அவன் முன்னிடுமளவில் இத் தலையைத் திருத்தியும், இரண்டு தலையும் ரக்ஷயரக்ஷகபாவேந சேரும்படி பண்ணுகையாலே இவை தன்னடையே நிவ்ருத்தமாகை. (155)

156. அநாதிகாலம் ஸ்வதந்த்ரனாய் * யாதானும் பக்றி நீங்கித் திரிந்தவிவன் இன்றிறே ஆபிமுக்கயம் பண்ணிற்று; ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே தூர்வாஸநை மேலிட்டு ஆச்ரயணங்கோரங்களாலே உத்பூதமான இந்தரக்ஷய ரக்ஷக பந்தத்தை யில்லைசெய்து பழையபடியே போகப்பார்க்குதல், நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாய் கர்மாநு குணமாக விவனை லீலையிலே யநாதிகாலம் விநியோகங்கொண்டு போந்த வீச்வரன்றா னிப்பந்தத்தை யில்லைசெய்து முன்பு போலே இவனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்கப் பார்க்குதல் செய்யிலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸஸாக்ஷிகம்) என்று தொடங்கி.

156. ஸஸாக்ஷிகமாகையாலே இப்பந்தத்தை யிருவராலுமில்லைசெய்யப்போகாது.

அதாவது—இந்த ரக்ஷயரக்ஷக ஸம்பந்த மிரண்டு 'தலையுறிந்ததாக வந்த தன்றிக்கே புருஷகாரரூப ஸாக்ஷி ஸஹிதமாக வந்ததாகையாலே, இத்தை இருவ ராலு மழியமாறப் போகா தென்கை. (156)

157. இதுக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல் (என்னை) என்று தொடங்கி.

157. “என்னை நெகிழ்க்கிலும்” “கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய.”

நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்ய ஸூரிகள் நடுவே யென்னை யங்கீகரித்த பின்பு ஸர்வசக்தியான தானுங் கைவிடமாட்டா ளென்கையாலே, * என்னை நெகிழ்க்கிலும் * என்கிற பாட்டு அவனாலே இப்பந்தத்தை யில்லைசெய்யப் போகாமைக்கு ப்ரமாணம். பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான என் பக்கலிலே அதிஸ்நேஹியாய், அரியன செய்துவந்து என் னோடே கலந்த வுன்னைப் பெற்றுவைத்து இனி நழுவவிடுவேனோ வென்கையாலே, * கோலமலர்ப்பாவைக்கு * என்கிற பாட்டு புருஷகாரம் முன்னாக வந்த இப்பந்தத்தை சேதநனாலு மில்லைசெய்யப் போகாதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம். (157)

158. (ஸஸாக்ஷிகமான விப்பந்தத்தை யில்லை செய்யப் போகாது) என்றது— ஸாக்ஷியான புருஷகார விஷயத்தி லிருவர்க்குமுண்டான நித்யபாரதந்தர்யத்தைப் பற்ற வகையாலே, இருவர்க்கு மிவ்விஷயத்திலுண்டான நித்ய பாரதந்தர்யத்தில் ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல் (கர்மணி) என்று தொடங்கி.

158. கர்மணி வ்யுத்தபத்தியில் ஸ்வரூபகுணங்களால் வருகிற கர்த்ருஸங்கோச ராஹித்யத்தை நினைப்பது.

(கர்மணி வ்யுத்தபத்தி) யாவது—*சீர்—ஸேவாயாம்* என்கிறதாதுவில், *ஸ்ரீயதே* என்கிற வ்யுத்தபத்தி. இதுக்கர்த்தம்—ஸேவிக்கப்படாவின்றி ளென்றிறே. இவ்வ்யுத் பத்தியில், (ஸ்வரூப குணங்களால் வருகிற கர்த்ரு ஸங்கோச ராஹித்யமாவது)— சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரணயித்வமாகிற குணத்தாலும் வருகிற சேதந பரமசேதநர்களாகிற ஸேவாகர்த்தாக்களுக்கு ஸங்கோசமில்லாமை. அதாவது— இரண்டு தலைக்கு மிவள் விஷயத்தி லுண்டான ஸேவை அவிச்சிந்தமாய்ச் செல்லுகை. இத்தை (நினைப்பது) என்றது—இவ்விஷயத்தி லிரண்டு தலைக்கு முண்டான பாரதந் தர்யத்தை ஸ்மரிப்பதென்றபடி. (158)

159. இப்படி யிருக்கையால் இப்புருஷகாரம் ப்ரபத்த்யதிகாரிகளெல்லார்க் கும் அவச்யாபேக்ஷிதமென்கிறார் மேல் (அதிகாரி) இத்யாதியாலே.

159. அதிகாரித்ரயத்துக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீயம்.

(அதிகாரித்ரயமாவது)—அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்தி விவசர் என்கிற மூன் றதிகாரிகளும். இவர்களுக்கு (புருஷகார மவர்ஜநீயம்) என்றது—குற்றத்தைசமிப் பிக்கை முதலானவற்றுக்கு புருஷகாராந்வயம் வேண்டுகையாலே, ஸர்வதா கைவிட வொண்ண தென்கை. அதவா, இப்புருஷகாரந்தான் அந்வயப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்தி பண்ணுமவர்களுக்கேயோ, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் பண்ணுமவர்க்கும் வேணுமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அதிகாரி) இத்யாதியாலே. (அதிகாரித்ரயம்) என்கிறது . ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவச் சரணர்த்திகளை. இவர்கள் மூவர்க்கும் (புருஷகார மவர் ஜநீயம்) என்றது—ஸ்வஸ்வாபிலஷித ஸித்திக்கு ஈச்வரனை யுபாயமாக ஸ்வீகரிக்கு மளவில் இவர்களபராதங்களைப் பொறுத்து அவனங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகைக்கு புருஷகார மவச்யாபேக்ஷித மென்கை. (*பூர்வவாக்யத்தில் புருஷகார பூர்வமான

உபாய வரணம் ப்ரயோஜ்நாந்தரபரர்க்கும் பொதுவாகையாலேயிறே, உத்தரவாக்யத் தாலே அநந்ய ப்ரயோஜநத்வத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்க வேண்டுகிறது; பூர்வ வாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதந விசேஷம் பலசதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிறே யிருப்பது. அதில் இவ்வதிகாரிக்கு அபிலஷிதமான பல விசேஷமின்னதென்னுமிடத்தை ப்ரகா சிப்பிக்கிறது இவ்வாக்யம்*) என்று பரந்தபடியிலும்; (*கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநம் பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமா யிருக்கையாலே இவனுக் கபேக்ஷிதமான பல விசே ஷத்தைச் சொல்லுகிறது*) என்று ச்ரிய:பதிப்படியிலும்; (*உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது, ப்ராப்யாந்தரத்துக் கன்மென்கை.*) இத்யாதியாலே முமு க்ஷாப்படியிலும் இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. *திருமாலைக் கைதொழுவர்* *அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்குந் திருமாலை* என்கிறபடியே, புருஷகாரம் முன்னாகப் பற்றி ப்ரயோஜநங்களைக்கொண்டகலாதே அவற்றை யொழிந்து (*ஒண்டொடியாள் திருமகளுமவனுமான சேர்த்தியி லடிமையைப் பேறென்று கீழ்ச்சொன்னவுபாய பலத்தைக் காட்டுகிறது பிறகூறு*) என்றிறே இவர் திருத்தம்பியாரும், அருளிச் செயல்ரஹஸ்யத்திலருளிச்செய்தது. ஆக, (இவனவனை) என்று தொடங்கி இவ்வள வாக—ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும், தத்ப்ராபல் யமும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரம் முன்னாகவே ஸ்வீகரிக்கும்படி யையும், இருவரு மிப்புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறது தனக்கு ப்ரயோஜந மின்ன தென்னுமிடமும், ப்ரபத்த யதிகாரிகளெல்லாருக்கும் புருஷகார மவர்ஜ்யீய மென்னு மதுவும் சொல்லப்பட்டது.

ப்ரதம ப்ரகரணத்திலே, புருஷகார வைபவகதநமுகேர ஸ்ரீமத் பதார்த்தத் தையும் உபாயவைபவகதநமுகேர *நாராயண சரணௌ சரணம்* என்கிற பதங் களிலர்த்தங்களையும் ப்ரதிபாதித்த வரந்தரம், (ப்ரபத்திக்கு தேச ரியமமும்) என்று தொடங்கி *ப்ரபத்யே* என்கிற பதத்தால், சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியினுடைய தேச காலாதி ரியமாபாவத்தையும், அதுக்கு விஷய ரியமம் சொல்லுகைக்காக (குணபூர்த்தி யுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என்று தொடங்கி முத்தகண்டமாக மீளவும் நாராயண பதார்த்தத்தையும், (இதில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்) என்று உத்தம னாலே ஆக்ஷிப்தனான வதிகாரியையும், ப்ரபத்தியில் ஸாதநத்வமில்லாமையையும், ப்ரபத்த்யதிகாராபேக்ஷிதமான சக்தி லஜ்ஜா யத்ந ரிவ்ருத்தி சமதமாதிசயம் முதலான வற்றையும், ப்ரபத்த்யங்கதயா த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரத்தினுடைய தோஷ பூயஸ் த்வத்தையும், தத்ப்ரதி கோடிதயா ப்ரபத்தியினுடைய நைர்தோஷ்யாதிகளையும், ப்ர பத்தி ப்ரஸங்கத்தாலே முகபேதேர ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும் பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டே ஸ்வீகரிக்கு மென்னுமிடத்தையும், உபயரும் புருஷ காரத்தை முன்னிடுமதுக்குண்டான ப்ரயோஜந விசேஷங்களையும், அதிகாரி த்ரயத் துக்கும் புருஷகார மவர்ஜ்யீய மென்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, இவ்வளவும் பூர்வகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து.

....

.... (159)

160. இப்ப்ரகரணத்திலே (உபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி உபேயாதிகார மும் சில சொல்லிறேயாகிலும் அது ப்ராஸங்கிக மித்தனை, இனி உபேயாதிகாரபர

மான ப்ரகரண சேஷத்தாலும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். அது செய்கிற விடத்தில், பாஷ்யகாரர் கத்யத்தில் உத்தரகண்டார்த்த மநுஸந்தித் தருளின க்ரமத்திலே, நமச்சப்தார்த்தம் முன்னாக வருளிச்செய்கிறார். அதில் இந்த நமஸ்ஸுதான் ப்ராப்யவிரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதகமாகையாலே, ப்ராப்ய விரோதி களானவற்றை தர்சிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரதமம் அவற்றிலே யொன்றை யருளிச்செய்கிறார் (தனக்குத்தான்) என்று தொடங்கி.

160. தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்

கீழே (ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாய்த்து) என்று - ஸ்வகத ப்ரபத்தி 'சரண்யஹ்ருதயாநுஸாரி யல்லாதபோது தீமையாய்த் தலைக்கட்டும்படி சொன்ன வித்தாலே, உபாய தசையில் தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையா மென்னுமிட மருளிச்செய்தாராய், இப்ப்ரஸங்கத்திலே உபேய தசையிலும் தான் தனக்குத்தேடும் நன்மை தீமையாய் விடுமென்னுமிட மருளிச்செய்கிறாரென்று கீழோ டிதுக்கு ஸங்கதி. (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது—சேஷியானவன் போகதசையில் தன் வ்யாமோஹத்தாலே “ஆருயிர்பட்ட தெனதுயிர் பட்டது” என்னும்படி தன் திறத்தில் மிகவும் தாழ்வின்று பரிமாறு மளவில், “நாம் சேஷபூதரன்றோ, நம் சேஷத் வத்தை நோக்கவேண்டாவோ” என்று ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே பிற்காலித்து, தனக்குத்தான் தேடுகிற சேஷத்வமாகிற நன்மை, அநாதிகாலம் “ஸ்வதந்த்ரோஹம்” என்றிருந்த தீமையோபாதி அவன் போகத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா யிருக்குமென்கை. (தீமை) என்று—அக்ருத்ய கரணதிகளைச் சொல்லவுமாம். (160)

161. சேஷியுடைய விருப்பத்துக்குடலாய் ஆத்மாவுக்கு அலங்காரமா யிருக்கிற சேஷத்வம், போகவிரோதியாகிறபடி யெங்ஙனையென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அழகுக்கு) என்று தொடங்கி.

161. அழகுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாய்போலே.

அதாவது—ஸ்த்ரீக்கு அழகுக்கிட்டசட்டை நாயகனுக்கு விஷயமுமாய் அவளுக் கலங்காரமுமா யிருந்ததேயாகிலும், போகதசையில் ஆலிங்கன விரோதி யாமாப்போலே, இதுவும் போகவிரோதியா மென்றபடி. (161)

162. அழகுக்குடலானது அநுபவ விரோதியா மென்னுமிடம் சேஷி வசநத் தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (ஹாரோபி) என்று.

162. * ஹாரோபி *

*ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே ஸ்பர்சஸம்ரோத பீருணா, ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதாஸ் ஸரிதோ த்ருமா: என்று ஸம்ச்லேஷதசையில் ஸ்பர்ச விரோதியா மென்னுமச்சத்தாலே பிராட்டி திருக்கழுத்தி லொரு முத்துவட முட்படப் பூண்பதில்லை என்றாரிதே பெருமாள். *பீருணா* என்கிற லிங்கவ்யத்யயம் ஆர்ஷம். அன்றிக்கே, அழகுக் கிட்டது அணைக்கைக்கு விரோதியாமென்னுமிட மறிவிக்கையே ப்ரயோஜந மாக்கி, லிங்காநுகுணமாகப் பெருமாள் தம்மளவிலே யோஜிக்கவுமாம். (162)

163. ஆனால் பின்னை பாரதந்தர்யமேயோ நல்லதென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (புண்யம்போலே) என்று தொடங்கி.

163. புண்யம்போலே பாரதந்தர்யமும் பராநுபவத்துக்கு விலக்கு.

(புண்யம்) என்கிறது—கீழ் (நன்மை) என்கிற சொல்லாலே சொன்ன சேஷத்வத்தை; அது கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்வரைச்யாநுஸந்தாத்நாலே யிறுய்க்கைக் குறுப்பாய்க்கொண்டு யாதொருபடி போகவிரோதியாகா நிற்கும் அப்படியே, போகதசையில் அவனுக்கு எதிர் விழிகொடாதே அசித்துப்போலே கிடக்கைக் குறுப்பான கேவல பாரதந்தர்யமும் எதிர்விழி ஸாபேஷனுன வீச்வரனுடைய போகத்துக்கு மிடறுபிடியா மென்றபடி.

அன்றிக்கே, (புண்யம்) என்கிறது—ஸத்கர்மத்தையாய், அது யாதொருபடி பாபத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமா யிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமாகா நிற்கும், அப்படியே, இறுய்க்கைக் குறுப்பான சேஷத்வத்திற்காட்டில் அசித்துப் போலே எதிர்த்தலையிட்டது வழக்காயிருக்கைக் குறுப்பாகையாலே வ்யாவ்ருத்தமான பாரதந்தர்யமும் எதிர்விழிகொடுக்கைக் குறுப்பல்லாமையாலே பரனுடைய வநுபவத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா மென்னவுமாம். இத்தால்—கேவல சேஷத்வமும் கேவல பாரதந்தர்யமும் ஒரோ ராகாரங்களாலே போகவிரோதியாகா நிற்கும்; பாரதந்தர்யத் தோடே கூடின சேஷத்வமே உத்தேச்யமென்கை. (163)

164. இப்படி உபேய தசையில் சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்கள் பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச்செய்த அனந்தரம் ப்ராப்தி தசையில் இவனுடைய நிர்பந்தமூலமாக வுண்டான தோஷ நிவ்ருத்தி பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச் செய்கிறார் (குணம்போலே தோஷ நிவ்ருத்தி) என்று.

164. குணம்போலே தோஷ நிவ்ருத்தி.

(குணம்) என்கிறது—கீழ் விரோதியாகச் சொன்ன சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்கள் ரிண்டையும். இவைதான் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க குணமாயிதே யிருப்பது. இதுபோலே (தோஷ நிவ்ருத்தி) என்றது—இவ்வாத்ம குண த்வமும் கீழ்ச்சொன்ன படியே யாதொருபடி பராநுபவத்துக்கு விலக்காகிறது. அப்படியே, இவன் நிர்பந்தித்துப் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற தோஷத்தி னுடைய நிவ்ருத்தியும், சரமசரீரமாகையாலே இத்தோடே சிறிது தான் வைத்தநுபவிக்க விச்சிக்கிற வவனுடைய வநுபவத்துக்கு விலக்காமென்கை. (குணம்போலே) என்று—பாரதந்தர்யமொன்றையும் த்ருஷ்டாந்திக்குற தாகவுமாம். ... (164)

165. தோஷநிவ்ருத்தியி லாத்மஸ்வரூபம் அத்யந்தபரிசுத்தமாய் போக்யமா யிருக்குமத்தனை யன்றோ, ஆனபின்பு தோஷநிவ்ருத்தி அநபிமதமாய் தோஷமபி மதமா யிருக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆபரணம்) என்று தொடங்கி.

165. ஆபரணம் அநபிமதமாய் அழுக்கு அபிமதமாயிரா நின்றதிதே.

அதாவது—லோகத்தில் விஷய ப்ரவணரா யிருப்பார்க்கு, அபிமத விஷயத்தி னுடைய ஒளஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான ஆபரணம் அநபிமதமாய், அநௌஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான அமுக்கு அபிமதமா யிராபின்றதிதே என்கை. (165)

166. இதுதான் லௌகிகத்தி லன்றிக்கே பிராட்டி திறத்தில் அவன்றனக்கு மிப்படி யிருந்தமைக்கு ஸைசகமான வார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிராமேல் (ஸ்நாநம் என்று தொடங்கி.

166. 'ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்' என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—பிராட்டி திருமஞ்ஜநம் செய்து வந்தது பெருமானுக்கு ரோஷஜ நகம் என்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கு *தீபோ நேத்ராதூரஸ்யேவ ப்ரதிசுடலாஸி மே த்ருவம்* என்கிற வார்த்தையை இவ்வார்த்தத்துக் குடலாக ஸ்மரிப்பதென்கை. *ஸபங்கா மநலங்காராம்* இத்யாதிப்படியே—பத்து மாஸம் திருமஞ்ஜநம் பண்ணும லமூக்கடைந்திருந்த வடிவைக்காண வாசைப்பட்டிருந்தவர்க்கு, இவள் திருமஞ்ஜநம் பண்ணிவந்தவிது ரோஷஜ நகமாகச் சொல்லவேண்டாவிதே. ஆனால், *திர்க்கமுஷ்ணம் விசிச்வஸ்ய மேதிநீமவலோகயந், உவாச மேஸங்காசம் விபீஷண முபஸ்திதம்; திவ்யாங்கராகாம் வைதேஹீம் திவ்யாபரண பூஷிதாம், இஹஸீதாம் சிரஸ்ஸநாதா முபஸ்தாபய மாசிரம்* என்று இவர்தாமேயன்றே திருமஞ்ஜநம்பண்ணி யலங்கரித் துக்கொண்டு வரும்படி ஸ்ரீவிபீஷணமூவாணப் பார்த்தருளிச் செய்தது; இப்படி யிருக்கச்செய்தே பின்னைரோஷம் ஜகிப்பா நென்னென்னில்; மாம் நல்லவார்த்தை சொல்லிவிடக்கடவோம், தானே யறியாளோ என்று சொல்லிவிட்டாரித்தனை போக்கி, அது ஸஹ்ருதயமாகச் சொன்ன வார்த்தையல்ல, அல்லாதபோது ருஷ்ட ராகக் கூடாதிதே. அவள் தான், *அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷ ஸாதிப* என்றிருக்கச் செய்தே, *யதாஹ ராமோ பர்த்தாதே ததா தத் கர்த்து மர்ஹஸி* என்று ஸ்ரீவிபீஷணமூவான் நிர்ப்பந்தித்துச் சொன்னபின்பன்றே திரு மஞ்ஜநம் பண்ணிற் றென்னில்? அவன் பெருமாள் திருவுள்ளக் கருத்தை யறியாதே, அருளிச்செய்த வார்த்தையைக்கொண்டு சொன்னுனித்தனையிதே. எல்லாஞ் செய் தாலும், பத்துமாஸம் ராவண பவந்திலே யிருந்த விவள் சிறையிருந்த வேஷத் தோடே சென்று காணுமித்தனையல்லது, திருமஞ்ஜநம் பண்ணேன் என்றிருக்க வேணுமிதே; அது செய்யாதே, சடக்கென திருமஞ்ஜநம் பண்ணி வந்தாளிதே; அது, அவ் விருப்புக்காண வாசைப்பட்டவர்க்கு ரோஷ ஹேதுவாய்த்து. ஆகையாலே, (ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்) என்னக் குறையிலலை.

அன்றிக்கே, (ஸ்நாநம் ரோஷ ஜநக மென்கிற வார்த்தையாவது)—ஸ்ரீவிபீஷ ணமூவான் திருமஞ்ஜநம் செய்தருளச் சொன்னபோது, பெருமாள் திருவுள்ளத்தை யறியுமவ ளாகையாலே, 'அவர்க்கு அநபிமத மாகையாலே ரோஷ ஜநகமாய் வந்து முடியும்' என்று நினைத்து, *அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதிப* என்று பிராட்டி யருளிச்செய்த வார்த்தையாகவுமாம். ரோஷ ஜநக மென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கு வார்த்தையென்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயமிகு மொக்கும். (166)

167. இப்படி யபிமத விஷயத்தி லழுக்குகக்குமாப்போலே, ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்த விவன் *அழுக்குடம்பு* என்று கழிக்கிற வித்தேஹத்தை ஈச்வரன் விரும்ப எங்கேகண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வஞ்சக் கள்வன்) இத்யாதியாலே.

167. “வஞ்சக்கள்வன்” “மங்கவொட்டு.”

அதாவது—*வஞ்சக் கள்வன்* என்று தொடங்கி *மங்கவொட்டு* என்னுமள வாக—தம்முடைய திருமேனியிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணியவனுபவித்தபடி களையும்; அவ்வளவன்றிக்கே, அதிசாபலத்தாலே இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலே கொடுபோவதாக வவன் அபிவிஷ்டனா யிருக்கிறபடியைக் கண்டு, *பிரானே! இப்படி செய்தருளவொண்ணாது* என்று நிர்ப்பந்தித்து, இதினுடைய தோஷத்தை யவனுக் குணர்த்தி, இப்படி ஹேயமான விது மங்கும்படி யிசைய வேணும் என்று கால்கட்டி, அவனித்தை விடுவித்துக்கொண்டு போம்படி வருந்தி இசைவித்துக்கொண்டபடியையு மருளிச்செய்தாரிறே யாழ்வார். ... (167)

168. அபிமத விஷயத்தி லழுக்குப்போலே யாதரிக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே, இவனுடைய ஜ்ஞாநபரிமளம் இத்தேஹத்திலே ப்ரகாசிக்கையாலும் இத்தையாதரிக்கு மென் னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (வேர்) இத்யாதியாலே.

168. வேர்குடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்றாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத் தோடே ஆதரிக்கும்.

அதாவது—மணத்தின் வாசியறிந்து வேர்குடும் போகிகளானவர்கள், மண்ணை யுதறில் மணங்குன்றும் என்று மண்பற்றுக் கழற்றாதே குடுமாப்போலே, பரமபோகி யான ஸர்வேச்வரன் ஜ்ஞாநியானவிவனை விரும்பி யநுபவிக்குமிடத்தில், *ஆஹ்லாத சீத நேத்ரம்பு;* இத்யாதிப்படியே ஜ்ஞாந கார்யமான விக்ருதிகளுக்கெல்லா மாச்ரயமாங்க்கொண்டு இவனுடைய ஜ்ஞாந பரிமளமெல்லாந் தோற்றுப்படி யிருக்கிற விக்ரஹத்தோடேகூட விரும்புமென்றபடி. ... 168)

169. இன்னம் முகாந்தரத்தாலே இவன் தேஹத்திலவன் விருப்பத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (பரமார்த்தன்) என்று தொடங்கி.

169. பரமார்த்தனு விவனுடைய சரீரஸ்திதிக்கு ஹேது கேவல பகவத்ச்சையிறே.

(பரமார்த்தனுகிறான்)—*இந்நின்ற நீர்மை யினி யாமுறமை* *எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவன்* *எங்கினித் தலைப்பெய்வன்* *நாளே லறியேன்* *தரியே னினி* *கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ* என்று ஸம்ஸாரத் தில் அடிக்கொதிப்பாலும், பகவதநுபவத்தில் பெருகிடாயாலும் இதுக்குமே லில்லை என்னும்படி யார்த்தி விளைந்தவன்; ஏவம் பூதனானவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது ப்ராரப்தகர்ம மென்னவொண்ணாதிதே, *ஸர்வபாபேய்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்றத்தோடு விரோதிக்கையாலே, *ஆர்த்தநா மாசபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதாஹ்யஸௌ, த்ருப்தாநாமபி ஜந்தாநாம் தேஹாந்தர நிவாரிணீ* என்றிறே ப்ரபத்தி ஸ்வபாவந்தா னிருப்பது. ஆகையால், இவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது, “இன்னமும் சிஸநாளிவனை யிச்சரீரத்தோடே வைத்தநுபவிக்கவேணும்” என்கிற

சுவரேச்சையொழிய வேறென்றில்லாமையாலே (கேவல பகவதிச்சையிறே) என்கிறார். ப்ராரப்த கர்மமடியாக விருக்கிற த்ருப்த விஷயத்திலும் பகவதிச்சை யுண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது கேவல சப்தத்தாலே. ... (169)

170. இப்படி தன் விருப்பத்துக்கு விஷயமான விவன் சரீரத்தை அவன் விரும்பும் ப்ரகார மருளிச்செய்கிறார் மேல் (திருமாலிருஞ்சோலைமலை) என்று தொடங்கி.

170. “திருமாலிருஞ்சோலை மலையே” என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்க ளெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீரைக தேசத்திலே பண்ணும்.

அதாவது—தெற்குத் திருமலையையும் திருப்பாற்கடலையும் என் உத்தமாங்கத் தையுமொக்க விரும்பா நின்றான். ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும் வடக்குத் திருமலையையும் என்னுடைய சரீரத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான் என்றாரிறே ஆழ்வார். இப்படியோரோ ரவயவங்களிலே இரண்டிரண்டு திருப்பதியில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினுனென்றவிது, எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் பண்ணின் விருப்பத்தை ஒரோ ரவயவங்களிலே பண்ணினின்ற நென்னுமதுக்குயலகூணம். ஆகையாலே, அப் பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே. தனக்கபிமதமான திவ்ய தேசங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை ஜ்ஞாநியான விவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணு மென்கிறார். ... (170)

171. உகந்தருளின நிலங்களி லெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவ்விஷயமொன்றிலுமே பண்ணுமென்றார் கீழ்; இவ்விஷயம் ஸித்தித்தால் உகந்தருளின நிலங்களி லாதரம் அவனுக்கு ஸங்குசிதமா மென்னுமிட மருளிச்செய்கைக் காக, இரண்டிடத்துக்கு முண்டான வாசியை யருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்தை) என்று தொடங்கி.

171. அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்யம்.

உகந்தருளின நிலங்களில் விரும்பிவர்த்திக்கிறது உசிதோபாயங்களாலே சேதநரையகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக் காகையாலே (அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம்) என்கிறது. இச்சேதநன் திருந்தி இவன் ஹ்ருதயத்தினுள்ளே தான் வஸிக்கப் பெற்றவிது அங்குகின்ற பண்ணின் க்ருஷிபலமாகையாலே (இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்) என்கிறது. * நாகத்தனைக் குடந்தை * * மலைமேல் தான் நின்று * * பனிக் கடலில் பள்ளிகோளை * இத்யாதிகளிலே, இவற்றினுடைய ஸாதநஸாத்யத்வங்கள் தோற்றுகின்றதிதே. ... (171)

172. இந்த ஸாதந ஸாத்யத்வ ப்ரயுக்தமான ஆதரதாரதம்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (கல்லும்) என்று தொடங்கி.

172. “கல்லும் கனைகடலும்” என்கிறபடியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றிலாதரம் மட்டமாயிருக்கும்.

அதாவது—தன் திருவுள்ளத்தில் புகுந்தபின்பு, தனக்குப் புறம்பொன்றிலு
மாதரயில்லை என்று தோற்றும்படி அவனிதிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணி நித்ய
வாஸம் பண்ணுகையாலே, திருமலையும், தன் ஸந்திதாரத்தாலே கோஷிக்கிற திருப்
பாற்கடலும், ஒருத்தர்க்குமெட்டாத பரமபதமான தேசமும் புல்லியவாய்த்தினவோ
என்றாரிறே யாழ்வார்; இப்படியே, ஸாத்யமான இச்சேதநஹ்ருதயம் ஸித்தித்தால்,
இதக்கு ஸாதநமாக முன்பு விரும்பிப்போந்த திவ்யதேசங்களி ஸாதரம் ஸங்கு
சிதமாயிருக்கு மென்கை. ஸாத்யம் கைபுகரு மளவுமிதே ஸாதநத்தி ஸாதரம்
மிக்கிருப்பது. (172)

173. ஆதரம் மட்டமாம்படிக்கு அவதியை தர்சிப்பிக்கிரூர் (இளங்கோயில்)
இத்யாதியாலே.

173. “இளங்கோயில் கைவிடேல்” என்றிவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்
படியாயிருக்கும்.

அதாவது—ஸ்ரீபூதத்தார், தம்மைப் பெறுகைக் குறுப்பாக முன்பு தான்
விரும்பின திவ்யதேசங்களில் முன்புத்தை யாதரயின்றிக்கே தன்திருவுள்ளத்திலே
அத்யாதரத்தைப்பண்ணிச் செல்லுகிறபடியைக் கண்டு, அவ்வோ திவ்யதேசங்களைக்
கைவிடப்புகுகிறாலே என்றதிகைகை பண்ணி, என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருக்
கைக்கு பாலாலயமான திருப்பாற்கடலைக் கைவிடாதொழிய வேணும் என்றாரிறே.
ஆகையால், இப்படி யிவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாய்த்து அவனுக்கவற்றி
ஸாதரம் மட்டமாம்படி என்கை, ... (173)

174. இப்படி யிவனர்த்தித்தாலும், ஸாத்யம் ஸித்தித்த பின்பு அவனுக்கவை
அபிமதங்களா யிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (ப்ராப்ய) இத்யாதியாலே.

174. ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வத்தாலும் க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பவை
அபிமதங்களாயிருக்கும்.

(ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வமாவது)—தனக்கு ப்ராப்யபூதனை விச்சேதநனுடைய
வுகப்புக்கு விஷயமா யிருக்கை. * கண்டியூ ரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லையென்று
மண்டியிறே யிவனிருப்பது. க்ருதஜ்ஞதையாவது— இவ்வோதேசவாஸத்தாலேயன்றே
நாயிவனைப் பெற்றது * என்று அத்தேசம் தனக்குப் பண்ணின வபகாரத்தை யறு
ஸந்திக்கை. இவையிரண்டாலும், ஸாத்யமான விச்சேதநன் கைபுகுந்திருக்கச் செய்
தேயும் அவனுக்கு அவ்வோ தேசங்கள் அபிமதங்களா யிருக்கு மென்கை.

ஆக, (குணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி) என்று கீழ்ச்சொன்ன சேஷத்வ பரா
தந்தர்யருப ஆத்மகுணம்போலே தோஷ நிவ்ருத்தியும், (பராநுபவத்துக்கு விலக்கு)
என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி ததுபபாதநார்த்தமாக அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கபி
மதமா யிருக்கும்படியையும், இவன் * அழுக்குடம்பு * என்று கழிக்கிறவிதிலே யவன
த்யாதரத்தைப் பண்ணும்படியையும், ஜ்ஞாபியான விவனை ஸவிக்ரஹமாக வாதரிக்
கைக்கு ஹேதுவிசேஷத்தையும், பரமார்த்தனை விவன் தேஹ ஸித்தி கொண்டே
இவன் தேஹத்தி லவன் விருப்பமறியலா மென்னுமத்தையும், அவனிவனுடைய

தேஹத்தை விரும்பும் ப்ரகாரத்தையும், ஸாத்யமானவிது ஸித்தித்தால் ஸாதநாதரம் மட்டமாம்படியையும், அதி நெல்லையையும், இவன் அவ்வோதேசங்களைக் கைவிடா தொழியவேணும் என்று அர்த்தித்தால் ஸ்வஸாத்யம் ஸித்தித்திருக்கச்செய்தேயும் ஹேது த்வயத்தாலே அவனுக் கவை அபிமதங்களா யிருக்கும்படியையு மருளிச் செய்தாராயிற்று. (174)

175. இப்படி தோஷநிவ்ருத்தி பராநுபவத்துக்கு விலக்கென்னுமிடம் ஸுஸ் பஷ்டமாம்படியான ஹேதுக்கள் பலவற்றையும் அருளிச்செய்கையாலே அத்தை ஸித்திப்பித்தாராய், அது தன்னை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத் தாலே கீழ்ச் சொன்ன சேஷத்வபாரதந்தர்ய ரூபாத்மகுணத்தினுடைய பராநுபவ விரோதித்வத்தை ஸந்தீகரிக்கிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

175. ஆகையாலே தோஷநிவ்ருத்திபோலே ஆந்தர குணமும் விரோதியாயிருக்கும்.

(ஆகையாலே) என்று—கீழே ஸித்திப்பித்தவர்த்தத்தை யறுவதிக்கிறார். (தோஷ நிவ்ருத்திபோலே) என்றது—தோஷங் கழிகை ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக் குறுப்பா யிருக்கச்செய்தேயும் தோஷத்தையே போக்யமாக விரும்புகிற ப்ரணயியான வவனுக் கநபிமதமாகையாலே யாதொருபடி பராநுபவத்துக்கு விரோதியாகிறது, அதுபோலே யென்றபடி. (ஆந்தர குணம்) என்கிறது—சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களை. இவற்றை (ஆந்தர குணம்) என்கிறது—ஜ்ஞாநாதந்தங்களிலுங்காட்டில் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்கமாகையாலே. இதினுடைய பராநுபவ விரோதித்வப்ரகாரம் கீழ்ச் சொல்லப் பட்டதிறே. இவ்விடத்திலும் (ஆந்தர குணம்) என்கிறது—பாரதந்தர்ய மொன்றையு மாகவுமாம். (175)

176. இப்படிச் சொல்லுகைக்கு தோஷ நிவ்ருத்தியில் வரும்தோஷமே தென்ன; வேறொரு தோஷமும் வேண்டா, இது தானே தோஷமா மென்கிறார் (தோஷ) இத்யாதிபாலே.

176. தோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷமாயிறே.

அதாவது—காமியியானவன் தன்னுடம்பி லழுக்குக் கழற்றி போகத்திலே யந்வயிக்க இச்சிக்குமாப்போலே, ஸ்வத: பரிசுத்தமான வாத்மஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வசேஷிக்கு போக்யமாக விரியோகப்பட வேணும் என்று ஸ்வவிரிப்பந்தத்தாலே இவன் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற தோஷ நிவ்ருத்திதானே, காமியியுடைய வழுக்குகக்கும் காமாகனைப்போலே தோஷமே யபி மதமாய் இத்தோடே தன்னை புலிக்க வாதரிக்கிற வவனுடைய போகத்துக்கு விலக் காகையாலே தோஷமாயிறே யென்கை. அவனுக்கு அவிஷ்டமாமதிறே தோஷ மாவது. (இறே) என்று ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது கீழ்ப்பாதித்தத்தை யெல்லாம் நினைத்து. (176)

177. ஆக, (நன்மைதானே தீமையாயிற்று) என்றும், (தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்) என்றும், (தோஷ நிவ்ருத்திதானே தோஷமாயிறே) என்றும்—தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயமென்னுமிடம்

சொல்லுகையாலே, அவன் தேடும் நன்மையே யுபாதேயமென் னுமிடம் பலித்ததிறே; இப்படி தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை வேறாய். அவன் தேடும் நன்மை யுபாதேய மென்னுமிடத்தை ஆப்த வசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார்மேல் (தன்னால்) என்று தொடங்கி.

177. “தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே; அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே” என்று பிள்ளான்வார்த்தை.

(தன்னால் வரும் நன்மையாவது)—ஸ்வயத்நத்தாலே தான் தனக்குண்டாக்கிக் கொள்ளும் நன்மை. (விலைப்பால்போலே) என்றது—ஒளபாதிசமுமாய், விரஸுற மாய், அப்ராப்தமுமா யிருக்குமென்கை. (அவனால் வரும் நன்மையாவது)—கிருபாதிக ஸ்வாமியான வவன்றானே இவனுக்கிது வேணும் என்றுண்டாக்கும் நன்மை. முலைப் பால் போலே என்றது—கிருபாதிகமுமாய், ஸரஸமுமாய், ப்ராப்தமுமா யிருக்கு மென்கை. (177)

178. இவ்வளவன்றிக்கே, எம்பெருமானே யொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேட விழிந்தால் ஸ்வவிநாசமே பலிக்குமென்னுமிடத்தை ஸநிதர்சனமாக அருளிச் செய்கிறார் (அவனை என்று தொடங்கி).

178. அவனையொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேடுகையாவது—ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை மாதாபிதாக்கள் கையில்தீன்றும் வாங்கி காதுகளுள் ஆட்டு வானியன்கையிலே காட்டிக் கொடுக்குமா போலே யிருப்பதொன்று.

அதாவது—ப்ராப்தனுமாயாப்தனுமானவவன் இவனுக்கு நன்மை தேடும் தொழிய, அதுக்கெதிர்த்தட்டான தான் தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான நன்மை ஸம்பாதிக்கையாவது — ஸ்வரக்ஷணோபயோகியான ஜ்ஞாநசக்திகளொன்றுமின் றிக்கே ஸ்வமாத்ராதிக ளுணர்ந்து நோக்கவேண்டும்படியான ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை, ரக்ஷகரான மாதாபிதாக்கள் கையில் நின்றும் வலிய வாங்கி, கொலைக்குக் கூசாதே உயிர்க்கொலையாகக் கொன்று மாம்ஸங்களோடே கலசி விற்றுவிடும் காதுகளுள் ஆட்டு வானியன் கையிலே இத்தை நோக்கிக்கொள் என்று காட்டிக்கொடுக்குமாப் போலே யிருப்பதொன். றென்கை. இத்தால்—ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், தான் தனக்கு நாசகன் என்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. (178)

179. இப்படி இவன் தன்னைத்தானே முடித்துக் கொள்ளுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தன்னைத் தானே) என்று தொடங்கி.

179. தன்னைத் தானேயிறே முடிப்பான்.

அதாவது—ஸர்வேச்வரனிவனை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்ப் போருமவனாகையாலே இவனுடைய விநாசத்துக்கு ஒருநாளும்வன் வேறுதவன்று, இனி *அஸந்நேவ* என்னும்படி தன்னை நசிப்பித்துக்கொள்ளுவான் தானேயிறே யென்கை. *யானே என்னை* என்கிற பாட்டிலே, *யானே* என்று—என்னிழவு பகவத் க்ருதமல்ல, அவன் எதிர் சூழல்புக்குத் திரியாதிற நானே கிடார் விநாசத் தைச் சூழ்த்துக்கொண்டேன் என்றாரிறே யாழ்வார். (179)

180. இவன் தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது ஏதென்னு மாகாங்கை யிலே யருளிச்செய்கிறார் (தன்னைத் தானே) என்று தொடங்கி.

180. தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது—அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.

(அஹங்காரமாவது)—தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநமும்; (விஷயங்களாவன)—விஹிதவிஷித்த விஷயங்கள், இவற்றை (விரும்புகையாவது)—இவற்றிலே மிகவும் ப்ரவணனாகை. ஆத்ம ஸ்வரூபந்தான் பகவதநந்த்யார்ஹசேஷமாய் பகவதேகபோகமாயிறே யிருப்பது; தாத்ருச ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையிறே—இவற்றிலே இவன் ப்ரவணனாகையாவது. உத்தரவாக்ய நமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லுகிற ராகில் இவை எல்லா மென்னென்னில்; உத்தர வாக்யத்தில் நமஸ்ஸிலே புருஷார்த்தத்துக் கிடைச்சவரான விரோதிகளெல்லாம் தள்ளுண்ணுமென்னுமிடந் தோற்ற விறே “மனோவாக் காயை:” என்று தொடங்கி மூன்று சூர்ணையாலே ஸகல விரோதி நிவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகார ரருளிச்செய்தது. இவர்தாமும் முழுக்கூடப்படியிலே இந்த நமச்சப்தார்த்தம் சொல்லுகிறவளவில், *இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்* என்றாரிறே. ஆகையாலே இவ்விடத்திலும் தேஹாத்மாபிமாநாதிரூபமான அஹங்காரம், தத் கார்யமான விஷயப்ராவண்யம், ததுபயகார்யமான பாகவதாபசாரம் முதலான விரோதிகளை யெல்லாம் ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமாக வருளிச் செய்கிறார்; ஆகையாலே விரோதமில்லை.

.... (180)

181. இவ்வஹங்காராதிகளின் கொடுமையை விஸ்தரேணோபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரதமம் அஹங்காரத்தின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறார் (அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

181. அஹங்கார மக்நிஸ்பர்சம் போலே.

(அக்நி ஸ்பர்சம் போலே) என்றது—அக்நி ஸ்பர்சமானது அந்வயித்த விடமெங்கும் சுட்டுருவழிக்குமாப்போலே, இதுவும் ஆச்யாசியாய் ஸ்வரூபத்தை நேராக வருவழித்துவிடு மென்கை.

... (181)

182. இவ்வஹங்காரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார் மேல்.

182. “ந காமகலுஷம் சித்தம்” “நஹி மே ஜீவிதேநார்த்த:” “ந தேஹம்” “எம்மாவிட்டுத் திறழம்”.

அதில் ப்ரதமத்திலே, ருக்வேதகிலமான ஜிதந்தாவசநத்தை யருளிச்செய்கிறார்; *நகாமகலுஷம் சித்தம் மமதே பாதயோஸ்ஸகிதம், காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வ ஜந்மஸு கேவலம்* இதுக்கார்த்தம்—நிருபாதிக சேஷியாய் நிரதிசய போக்யரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸ்திதமான வென்னெஞ்சானது, ஸ்ரீ வைகுண்டாதி களாகிற வேறென்றை ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக நினைத்துக் கலங்கியிருக்கிற தன்று, ஸர்வ ஜந்மங்களிலும் தேவர்க்கே ரஸமாம்படியிருக்கிற தாஸ்யத்தையே யாசைப்படா நின்றதென்று. கேவலபதத்தால்—இத்தலைக்குமா யிருக்குமிருப்பைக் கழிக்கிறது;

துசப்தம் அவதாரணர்த்தம். இத்தால்—மோகஷபர்யந்தமாகத் தன்னுகப்பால் வரும் தெல்லாம் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், பிராட்டி வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார். *நஹிமே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் நச பூஷணை, வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம்* இதுக்கார்த்தம்—மஹாரதரான பெருமானைப் பிரிந்து ராக்ஷஸிகள் நவே வஸியா நிற்கிற வெனக்கு ப்ராணனாலொரு ப்ரயோஜன மில்லை, அர்த்தங்களாலுமொரு ப்ரயோஜனமில்லை, ஆபரணங்களாலு மொருப்ரயோஜனமில்லை என்று. இத்தால்—ப்ராணதிகளெல்லாம் அத்தலையில் விசியோகத்துக்காக வன்றிக்கே தனக்கான போது அஹங்கார ஸ்பர்சியாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார், *நதேஹம் நப்ராணந் நசஸுக மசேஷாபிலஷிதம் நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத், பஹிர்ஃபூதம் நாதி க்ஷணமபிஸஹே யாது சததா விநாசம் தத்ஸத்யம் மது மதந விஜ்ஞாபந மிதம்* இதுக்கார்த்தம்—எனக்கு வகுத்த சேஷியானவனே, உன்னுடைய சேஷத்வமாகிற வைச்வர்யத்துக்குப் புறம்பான தேஹத்தையும் க்ஷணமும் ஸஹியேன், இத்தேஹத்துக்குத் தாரகங்களான பராணங்களையும் ஸஹியேன், எல்லா ராலுமாசைப்படப்பட்ட ஸுகத்தையும் ஸஹியேன், புத்ர மித்ர களத்ராதிகளான மற்றென்றும் ஸஹியேன், இவையித்தனைக்கும் போக்தாவான ஆத்மாதன்னையும் ஸஹியேன், இதெல்லா முருக்கானவொண்ணாதபடி சததாவாக நசித்துப்போக வேணும், இந்த விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம், இங்ஙனன்றாகில் தேவர்க்குப் பொய்யான மது பட்டது படுகிறேன் என்று. இத்தால்—அத்தலையில் சேஷத்வத்துக்குப் புறம் பானதெல்லாம் அஹங்கார துஷ்டமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப் பட்டது.

அநந்தரம், மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்களில் தலையானவர் வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார் (எம்மாவீட்டுத் திறமும்) என்று. அதாவது—‘ஆழ்வீர்! மோகஷத் தைக் கொள்ளும்’ என்ன; என்னுகப்புக்காகத் தருகிற மோகஷம் எப்ப்ரகாரத் தாலும் விலக்ஷணமா யிருந்ததேயாகிலும், அதின் இடையாட்டமும் ப்ரஸங்கிக்கக் கடவோ மல்லோமென்கை. இத்தால்—தன்னுகப்பால் வரும் மோகஷமும் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே, ஐச்வர்யாதிகளோபாதி த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

183. ஆக, அஹங்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச் செய்தார் கீழ்; அநந்தரம் விஷயங்களின் கொடுமையை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (ப்ரதிகூலவிஷய ஸ்பர்சம்) என்று தொடங்கி.

183. ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்சம் விஷஸ்பர்சம் போலே, அநுகூலவிஷயஸ்பர்சம் விஷமித்ரபோஜனம் போலே.

(ப்ரதி கூல விஷயமாவது—லோகவிருத்தமுமாய் நரகஹேதுவுமா யிருந்துள்ள நிஷித்த விஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை விஷஸ்பர்சம்போலே என்றது—ப்ராணபாதகத் வேந ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ராதிசூல்யந் தோற்றநின்று ப்ராணனை முடிக்கும் விஷஸ்பர்சம்போலே, சாஸ்த்ர நிஷித்ததயா ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ரதிகூல

மென்றே தோற்றியிருந்து ஸ்வரூப நாசத்தைப் பண்ணுகையாலே, (அநுகூல விஷயமாவது)—லோகவிருத்தமு மன்றிக்கே நரகவேறுதுவுமன்றிக்கே விசிஷ்ட வேஷாநுகூலமா யிருந்துள்ள விஹிதவிஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை (விஷமிச்ர போஜ நம் போலே) என்றது—விஷமிச்ராந்ர போஜநம் அதறியாதவனுக்கு அநுகூல மென்றே தோற்றியிருந்து அவன் ப்ராணனை முடித்துவிடுமாப்போலே, சாஸ்த்ரவிஹி ததயா ப்ரஸித்தமாகையாலே அநுகூலம்போலே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவினுடைய அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையாலே. *விஷஸ்ய விஷயாணஞ்ச தூரமத்யந்த மந்தரம், உபபுக்தம் விஷம்ஹந்தி விஷயாஸ் ஸ்மரணாதபி* என்று— புஜிக்கவும் வேண்டாதே ஸ்மரணமாத்ரத்தாலும் முடிக்கையாலே, விஷத்திற்காட்டில் விஷய மதிக்குாமென்னொகின்றதிறே. (183)

184. இப்படி விநாசகரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஸுகிக்கநினைக்கு மது விபரீதஜ்ஞாந கார்யமென்னுமத்தை ப்ரமாண ப்ரஸித்த த்ருஷ்டாந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (அக்கி ஜ்வாலையை) என்று தொடங்கி.

184. அக்திஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய் கெட நினைக்குமா போலேயும் ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாபோலேயும் விஷய ப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்கை.

அதாவது—* ஆஸ்வாத்ய தஹஃ ஜ்வாலா முதந்யாசமநம் யதா—ததா விஷய ஸம்ஸர்காத் ஸுகிந்தா சரீரிணஃ* என்றும் *விஷயாணந்து ஸம்ஸர்காத் யோ பிபர்த்தி ஸுகம் நரஃ, ந்ருத்யதஃ பணிரச்சாயாம் விச்ரமாயாச்ரயேத ஸஃ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீத ஜ்ஞாநத்தாலே தாப வேறுதுவான அக்தி ஜ்வாலையை விழுங்கித் தன்விடாய் தீர நினைக்குமாப்போலேயும்; ஆதித்ய கிரணங்களாலே அதிமாத்ர தப்தனனவன் அந்த தாபத்தை யாற்றுகைக்காக நிழலென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு, ஆகாமயநர்த்தத்தை நிரூபியாதே, அத்யந்த குபிதமாய்ப் படத்தை விரித்து நின்றாடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்கு மாப்போலேயும் இருப்பதொன்று, பாதகமான விஷயங்களை ஸுகாவஹமாக ப்ரமித்து அவற்றிலே ப்ரவணனாய் அவற்றை யநுபவித்து ஸுகிக்க நினைக்கும தென்றபடி. (184)

185. விஷய ஸ்பர்சம் ஸ்வரூப நாசகம், விஷய ப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்குமது விபரீத ஜ்ஞாநகார்ய மென்றிறே கீழ்ச்சொல்லி நின்றது; இவ்விஷய ஸ்பர்சம் வேண்டா, பகவத் குணங்களிலே நைந்திருக்குமவன் இவற்றைக் காணவே முடியுமென்கிறார் மேல் (அசுணமா) என்று தொடங்கி.

185. அசுணமா முடியுமாபோலே பகவதநுபவைகபரனாய் ம்ருதுப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் விஷயதர்சனத்தாலே முடியும்படி.

அதாவது—அசுணமாவென்கிற பகவி அதிமதூரமான கார ச்ரவணத்தாலே நெஞ்ச கீர்ப்பண்டமா யிளகின தசையிலே அதிகடிநமான பறையைபடிக்கக் கேட்டுப் பட்டுக்கிடக்குமாப்போலே பாய்த்து, பகவதநுபவமொன்றிலுமே தத்பரனாய் தத்குண

ரஸத்திலே ரைந்து இதர விஷயங்களின் பேர் கேட்கிலும் மாந்தும்படி ம்ருது ப்ரக்
ருதியா யிருக்குமவன் பகவதேகபோகத்வரூப ஸ்வரூபநாசகங்களான விஷயங்களைக்
கண்ட மாத்ரத்திலே யேங்கி முடியும்படி யென்கை. (185)

186. இவ்வர்த்தத்தை ஆப்தவசந்தாலே யிசைவிக்கிறார் (காட்டி) என்று
தொடங்கி.

186. “காட்டிப் படுப்பாயோ” என்னக் கடவதிறே.

அதாவது—அல்ப ரஸங்களாய் அநேக விதங்களாயிருந்துள்ள தூர்விஷயங்
களைக் காட்டி, அவற்றோடு பொருந்தாதபடியாய் அவற்றுக்குப் பாங்கான நிலத்
திலே யிருக்கைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின வென்னை முடிக்கப் பார்க்கிறாயோ
வென்றபடி. (186)

187. ஏவம்பூத விஷய தோஷத்தை யறியாமையாலே யிதிலே ப்ரவணமும்
வனுக்கும், இத்தை யறிந்துவைத்தே ப்ரவணமுவனுக்கும் வாசியை யருளிச்செய்
கிறார் மேல் (அஜ்ஞான) என்று தொடங்கி.

187. அஜ்ஞான விஷயப்ரவணன் கேவல நாஸ்திகனைப் போலே; ஜ்ஞாநவானு
விஷயப்ரவணன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனைப்போலே

(அஜ்ஞான விஷய ப்ரவணனாகிறான்)—விஷயங்களினுடைய தோஷ பூயஸ்
தையையும் ஸ்வரூப விருத்ததையையும் அறியாதே, அவற்றை யாசைப்பட்டு மேல்
விழுகிறவன். (கேவல நாஸ்திகனாகிறான்)—தர்மாதர்ம பரலோக சேதநேசுவராதிக
ளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில் ப்ரமாண்ய புத்தியொன்று மின்றிக்கே
ஸ்வைர ஸஞ்சாரபரணயத் திரிகிற சுத்த நாஸ்திகன். (ஜ்ஞாநவானு விஷய
ப்ரவணனாகிறான்)—விஷயங்களினுடைய தோஷதுஷ்டதையையும் ஸ்வரூப விருத்
ததையையு மறிந்துவைத்தே, அவற்றை விரும்பி மேல்விழுகிறவன். (ஆஸ்திக
நாஸ்திகனாகிறான்)—தர்மாதர்மாதிக ஸகல ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாண்
மென்றிசைகையாலே யாஸ்திகனென்று சொல்லாம்படி யிருப்பானாய். அந்த சாஸ்த்ர
மர்யாதையி டைங்காதே தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகையாலே நாஸ்திக ஸமன
யிருக்குமவன். (187)

188. த்ருஷ்டாந்தபூதரான விவர்க ளிருவர்க்கும் விசேஷமேதென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (கேவல) இத்யாதியாலே.

188. கேவல நாஸ்திகனைத் திருத்தலாம்; ஆஸ்திக நாஸ்திகனை யொருநாளும்
திருத்த வொண்ணாது.

அதாவது—சாஸ்த்ரத்தை யில்லையென்று, தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகிறவனை
சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் பிறக்கைக் குறுப்பான உபதேசங்களைப் பண்ணி விதிவிஷேத
வச்யனும்படி திருத்தலாம்; சாஸ்த்ராஸ்திக்யமுடையனாய் தத்ப்ரதிபாத்ய ப்ரமேயங்
களையும் அறிந்துவைத்து, பாப பயமின்றியே, நாஸ்திகவத் ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்கிற
வனைச் சொல்லி யறிவிக்கத்தக்க தொன்றில்லாமையாலே உபதேச முகத்தா னொரு

நாளும் திருத்தவொண்ண தென்கை. இத்தால்—அஜ்ஞான விஷய ப்ரவணனை, விஷயதோஷாதுபதேச முகத்தாலே விரக்தனும்படி திருத்தலாம்; ஜ்ஞானவானான விஷயப்ரவணனை, விஷயதோஷாதிகளை வ்யக்தமாக வறிந்துவைத்தே ப்ரவர்த்திக் கிறவனாகையாலே ததுபதேசத்தா லொருநாளும் திருத்த வரிதென்றதாய்த்து. *அஜ்ஞஸ் ஸுகமாராத்யஸ் ஸுகதர மாராத்யதே விசேஷஜ்ஞ*, ஜ்ஞானலவ தூர்விதக்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் நரஞ்ஜயதி* என்னக்கடவதிதே. ஆகையால், அவ னிலு மிவன் நிக்ருஷ்டதமனென்று கருத்து. ... (188)

189. (தன்னைத்தானே) என்கிற வாக்யத்தில் ஸ்வரூப நாசகங்களாகச் சொன்ன அஹங்காரத்தினுடையவும் விஷயங்களினுடையவும் க்ரௌர்யத்தைத் தனித்தனியே யருளிச்செய்தார் கீழ்; உபயத்துக்கு முள்ளதொரு க்ரௌர்ய விசே ஷத்தை தந்த்ரேண வருளிச்செய்கிறார்மேல் (இவை) என்று தொடங்கி.

189. இவையிரண்டும் ஸ்வரூபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே பாகவத விரோதத்தையும் விளைத்து முடிக்கும்.

அதாவது—உக்த தோஷ யுக்தமான விவ்வஹங்காரமும் விஷயப்ரவண்யமு மாகிற விரண்டும், தானானவாகாரத்தாலேவின்று நசிப்பிக்குமளவன்றிக்கே, பாகவ தாபசாரமாகிற மஹாநர்த்தத்தையும் விளைத்து ஸ்வரூபநாசத்தைப் பண்ணு மென்கை. (ஸ்வரூபேண) என்றது—ஸ்வேநரூபேண வென்றபடி. அஹங்காராதி களிலே ப்ரவணனானுள்ள வளவன்றிறே பாகவதாபசாரம் பண்ணினுள்ள பகவந் நிக்ரஹம். ... (189)

190. ஆனால் பாகவத விரோதம் விளைந்தபோதே ஸ்வரூப நாசம் பிறக்கு மாகில், பாகவத விரோதத்தைப் பண்ணிப் போராநிற்கச்செய்தே ஸ்வரூபாநுரூப மான நாமரூபங்களையுடையராய்க்கொண் டிருக்கிறபடி யெங்ஙனையென்ன வருளிச் செய்கிறார் (நாமரூபங்களை) என்று தொடங்கி.

190. நாமரூபங்களையுடையராய் பாகவதவிரோதம் பண்ணிப் போருமவர்கள் தக்தபடம் போலே.

அதாவது—வைஷ்ணவத்வ சிஹ்ரமான தாஸ்ய நாமத்தையும் ததநுகுணமான ரூபத்தையுமுடையராய்க்கொண்டு, உள்ளொரு பசையின்றிக்கே அஹங்காராதி வச்யராய் பாகவதர்கள் திறத்திலே விரோதத்தைப்பண்ணிப் போருமவர்கள், உருக் குலைய வெந்திருக்கச்செய்தே உருவுடைத்துப்போலே தோற்றியிருக்கும் தக்தபடத் தோடு ஸத்ருசரென்கை. ... (190)

191. தக்தபடத்தின்படிதன்னை தர்சிப்பிக்கிறார்மேல் (மடி) என்று தொடங்கி.

191. மடிபுடவை வெந்தால் உண்டையும் பாவுமொத்துக் கிடக்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம்.

அதாவது—தட்டிமடித்திருக்கிற புடவையானது தட்டுருவ வெங்கும் வெந்திருக் கச்செய்தே உண்டையும் பாவும் முன்புபோலே யொத்திருக்கும், ஒருகாற்று வந்து

சிதறவடித்தவாறே யுருக்காணவொண்ணுதபடி பாறிப் பறந்துபோமென்கை. அப்படியே, அபசாராக் கி தக்தராய்வைத்து நாமருபங்களோடே யிருக்கிறவர்களும் பகவந் நிக்ரஹ விசேஷத்தாலே பாறவடியுண்டு உருமாய்ந்து போவார்களென்று கருத்து. ... (191)

192. பாகவதாபசாரம் பண்ணினால் ஈச்வரன் அஸஹமாநனாய் உசிததண்டம் பண்ணுமென்னுமத்தை ஆப்தவசநத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரன்) என்று தொடங்கி.

192. “ஈச்வர எவநரித்துப் பண்ணின ஆணத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமை” என்று ஜீயரருளிச் செய்வர்.

அதாவது—ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வ சக்தியான ஸர்வேச்வரன் தன்னையழியமாறி இதர ஸஜாதீயனாய்வதரித்துக் கை தொடலாய்கின்று செய்த ஹிரண்ய ராவணாதி நிரஸநருபாத்யதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்க ளெல்லாம், ப்ரஹ்மலாதன் மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான அவ்வோ பாகவத விஷயங் களில் அவ்வவர் பண்ணின வபசாரம் ஸஹியாமைமையாலே யென்று ஆப்ததமரான நஞ்ஜீய ரருளிச்செய்வரென்கை. ... (192)

193. இந்த பாகவதாபசாரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தில் பகவ துத்தியை தாசிப்பிக்கிறார் (அவமாநக்ரியா) என்று.

193. “அவமாநக்ரியா”

யா ப்ரீதிர் மயி ஸம்வ்ருத்தா மத்பக்தேஷு ஸதாஸ்துதே, அவமாந க்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகிலம் ஜகத் என்றானிறே. (193)

194. இப்படிப்பட்ட பாகவதாபசாரத்தினுடைய வைவித்யத்தை யருளிக் செய்கிறார் (பாகவதாபசாரந்தான்) என்று தொடங்கி.

194. பாகவதாபசாரந்தான் அநேகவிதம்.

(அநேக விதம்) என்றது—ஜந்ம நிருபணம், ஜ்ஞாந நிருபணம், வ்ருத்த நிருபணம், ஆகார நிருபணம், பந்து நிருபணம், வாஸ நிருபணம் இத்யாதிகளாலே புஷ்பிப்பிட்டிருக்கு மென்றபடி. (194)

195. அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு, ஜந்மநிருபணத்தினுடைய க்ரௌர் யத்தை யருளிச்செய்வதாக, அத்தை யுபாதாநம் பண்ணுகிறார் (அதிலே யொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்ம நிருபணம்) என்று.

195. அதிலே யொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்மநிருபணம்.

(ஜந்ம நிருபணமாவது)—நிக்ருஷ்ட குலங்களிலே யவதீர்ணரான பாகவதர் களை, பகவதீயத்வ ப்ரயுக்தமான மாஹாத்மயத்தைப் பாராதே நிகர்ஷ புத்த்யா தத் தஜ்ஜந்மங்களை நிருபிக்கை. (195)

196. இதினுடைய க்ரௌர்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

196. இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாநஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம்.

(இதுதான்) என்று—பாகவதஜந்ம நிருபணத்தைப் பராமர்சிக்குறது.

(அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருதியாவது)—ஆசிரிதருகந்ததேதேனு மொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அப்ராக்ருத திவ்ய விக்ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப்பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வைபவத்தை யறியாதே நிகர்ஷ புத்திபண்ணி விக்ரஹோபாதாந த்ரவ்ய மின்னதன்றோவென்று சிந்திக்கை; அதிலுங் காட்டில் க்ரூரமாகையாவது—அத்தைப்பற்றவும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அத்யந்த நிக்ரஹ ஹேதுவாகை. (196)

197. அது தன்னினுடைய க்ரௌர்யந்தா நெவ்வளவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தை) இத்யாதிபாலே.

197. அத்தை மாத்ருயோநீபரீக்ஷயோ டொக்கும் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

* அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம்—மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிணஃ* என்னுநின்றதிறே. இப்படி உபயத்தையும் மாத்ருயோநி பரீக்ஷா ஸமமாக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருதிக்கு நிதர்சனமாயித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தன மதிலும் க்ரூரமென்றிவர்க்குக் கருத்து. (மாத்ருயோநி பரீக்ஷையாவது)—அந்ய ஸ்த்ரீயோநி வைலக்ஷண்யாவைலக்ஷண்ய நிருபண வாஸநையாலே யித்தையும்ப்படி நிருபிக்கை. (அத்தோடொக்கும்) என்றது—இப்படி நிருபித்தால் அதுக்கு எத்தனை பாபமுண்டு, அர்ச்சாவதார விக்ரஹோபாதாந சிந்தனத்திலு மத்தனைபாப முண் டென்றபடி. (197)

198. இவ்வபசாரத்துக்குப் பலம்—தக்தபடம்போலே நஷ்ட கல்பனையிருந்து தேஹாவஸாநத்திலே யுருமாய்ந்து போமளவேயல்ல, இவ்வபசாரம் பண்ணினபோதே கர்ம சண்டாளனாய் விடு மென்கிறார் (த்ரிசங்குவைப்போலே) என்று தொடங்கி.

198. த்ரிசங்குவைப்போலே கர்மசண்டாளனாய் மார்விவிட்ட யஜ்ஜோபவீதந்தானே வராய்விடும்.

அதாவது—இக்ஷ்வாகு வம்ச்யனையிருக்கிற த்ரிசங்குவாகிற ராஜா, தன் குல குருவாயிருக்கிற வஸிஷ்ட மஹர்ஷியை, “ஸசீர ஸ்வர்காவாப்த்யர்த்தமாக வென்னை யஜிப்பிக்கவேணும்” என்றபேஷிக்க; மஹர்ஷி, ‘அது நமக்கசக்யம்’ என்ன; அங்கு நின்றும் தத்புத்ரர்கள் தபஸ்ஸு பண்ணுகிற விடத்திலேசென்று இச்செய்தியைச் சொல்லி அவர்களை மிகவு மதுவர்த்தித்து, “நீங்களென்னை யிப்படி யஜிப்பிக்க வேணும்” என்று நிர்பந்திக்க; “நீ துர்புத்தியா யிருந்தாய். மஹர்ஷி ‘போகாது’ என்றத்தை எங்களாலே செய்யப்போமோ” என்ன; * தேஷாம் தத்வசநம் ச்ருத்வா க்ரோத பர்யாகுலாக்ஷரம்—ஸராஜா புநரேவைதா நிதம் வசந மப்ரவீத். ப்ரத்யாக்ஷ

க்யாதோ பகவதா குருபுத்ரஸ் ததைவச—அந்யாங்கதீம் கமிஷ்யாயி ஸ்வஸ்தி
 வோஸ்து தபோதநா: * என்று—அவன் க்ருத்தனாய், “குருவானவவரும் தத்புத்ரர்
 களான நீங்களும் மாட்டோ மென்றிகோளாகில் நான் மற்றோரிடத்திலே போகி
 றேன், நீங்கள் ஸுகமே யிருங்கோள்” என்ன; *ருஷிபுத்ராஸ்து தச்ச்ருத்வா
 வாக்யம் கோராபிஸம்ஹிதம்—சேபு: பரம ஸங்க்ருத்தாச் சண்டாளத்வம் கமிஷ்யஸி *
 என்று ஸ்வாசார்யனையும் தத்புத்ரர்களான தங்களை யு மிவன் அவமதிபண்ணிச்
 சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்கள் மிகவும் க்ருத்தராய், ‘நீ சண்டாள
 னாகக் கடவை’ என்று சபிக்க; *அத ராத்ரயாம் வ்யதீதாயாம் ராஜா ‘சண்டாளதாங்
 கத:—நிலவஸ்த்ர தரோ நில: புருஷோ த்வஸ்தமூர்த்தஜ:—சித்ரமால்யாங்க ராகச்ச
 ஆயஸாபரணோபவத் * என்கிறபடியே அநந்தரம் அவன் கர்மசண்டாளனாய்விட்டா
 னிறே. அப்படியே, பாகவதாபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்டாளனாய், ப்ரஹ்ம
 வர்ச்சஸ்த்வத்துக் குறுப்பாக மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தான் சண்டாளவேஷத்
 துக் கடைத்த வாராய்விடு மென்கை. அங்கு சாப ஸித்தமாகையாலே ப்ரத்யக்ஷ
 மாய்த்து; இங்கு சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, ஜ்ஞாந த்ருஷ்டி விஷயமாக விருக்கும்.
 * அநாசாராந் துராசாராந்ஜ்ஞாத்நூந் ஹீநஜந்மந: , மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந்
 ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத் * என்னக்கடவதிறே. (198)

199—200. சண்டாளனோபாதியாகிலும் இவனுமொரு காலத்திலே யீடேறு
 மென்று நினைக்கைக் கவகாசமில்லாதபடி, ஜாதி சண்டாளனில் கர்மசண்டாளனுக்
 குள்ள தண்மையை யருளிச் செய்கிறார் (ஜாதி சண்டாளனுக்கு) என்று தொடங்கி.

199. ஜாதீசண்டாளனுக்குக் காலாந்தரத்திலே பாகவதனுகைக்கு யோக்யதை
 யுண்டு ; அதுவுமில்லையென்கு.

அதாவது—ஜாத்யா சண்டாளனானவனுக்கு தஜ்ஜந்மத்திலேயாதல் ஜந்மாந்
 தரத்திலேயாதல் பகவத் கடாக்கூழ்ள்ளதொரு காலவிசேஷத்திலே நாமருபங்களை
 யுடையனாய் பகவத் ஸம்பந்த நிருபிதனுகைக்கு யோக்யதை யுண்டு, அந்த யோக்ய
 தையுமில்லை பாகவதாபசாரரூப கர்மத்தாலே சண்டாளனான இப்பாபிஷ்ட்டனுக்கு.

200. ஆருடபதிதனுகையாலே.

200. அதுக்கடி—பாகவதத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலே யேறி * பத்மகோடி
 சதேநாபி நக்ஷமாமி * என்னும்படி அதிஞ்ஞரமான பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு ஹேறு
 வான பாகவதாபசாரத்தாலே பாறவடியுண்டு அத:பதித்தவனுகையாலே யென்கை.

201. இதுதான் ஜந்மாதிகளாலும் ஜ்ஞாநாதிகளாலும் அபக்ருஷ்டரானவர்
 கள் உத்ருஷ்ட விஷயத்தில் பண்ணுமளவிலேயோ, அவற்ற லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள்
 அபக்ருஷ்ட விஷயத்தில் பண்ணுமளவிலு மொக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்
 (இது தனக்கு) இத்யாதியாலே.

201. இது தனக்கு அதிகாரியம மில்லை.

அதாவது—பாகவதாபசாரத்துக்கு அப்படி யிருப்பதோ ரதிகாரியிதி யில்லை
 யென்கை. (201)

202. இது தனக்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்னு மாகாங்கைகூயிலே யருளிச் செய்கிறார் (தமர்களில்) என்று தொடங்கி.

202. “தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தனர்களேலும்” என்கையாலே.

அதாவது—ஸாங்கமாக ஸகல வேதங்களையும் அத்யயநம் பண்ணி தத்ய ச்ரேஷ்ட்டருமாய் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களுமா யிருந்தார்களேயாகிலும், தேவரீர் திருவடிகளில் ஸம்பந்தைக நிரூபகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளை யிட்டு நிந்திப்பர்களாகில், காலாந்தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே அப்போதே யவ்விடந் தன்னிலே யவர்கள் தாங்கள் சண்டாளரும் இவர்களுக் கொரு போலிமாத்ரமென்னும் படி யவர்களிற் காட்டி லத்யந்த நீசராவரென்று, தத்வயாதாத்மய தர்சிகளான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலே யென்கை. (202)

203. இவ்வர்த்தவிஷயமாக இரண்டு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் (இவ் விடத்திலே) என்று தொடங்கி.

203. இவ்விடத்திலே வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தையும் பிங்ளைப்பிள்ளையாழ் வானுக்கு ஆழ்வான் பனித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

(வைநதேய வ்ருத்தாந்தமாவது)—விச்வாமித்ரரன்பக்கலிலே வித்யைகளெல்லா மதிகரித்த காலவனென்கிற ப்ராஹ்மணன், குருதகூழினை கொடுத்தாலொழிய நமக்கு இவ்வித்யைகள் நிலைநில்லாது என்று பார்த்து, “நானிங்குத்தைக்கு தகூழினையாகத் தரத்தக்க தேது” என்று கேட்க; “நீ நமக்கொன்றும் செய்யவேண்டா, நாமுன்னு டைய சுச்சுருஷயாலும் பக்தியாலும் மிகவும் ப்ரீதராணேம், இனியுன்னுடைய இஷ்டத்திலே போயிரு” என்று பலகாலும் சொன்னவளவிலும், இவனதுசெய் யாதே, ஸர்வதா, என்பக்கலிலே தகூழினை வாங்கிக்கொள்ளவேணும் என்று அதி நிர்பந்தம் பண்ணுகையாலே, *கிஞ்சிதாகத ஸம்ரம்போ விச்வாமித்ரோப்ரவீ திதம்— ஏகதச்ச்யாம கர்ணநாம் சதாந்யஷ்டௌது தேஹி மே; ஹயாநாம் சந்த்ர சுப்ராணம் கச்ச காலவ மாசிரம்* என்று—அவன் குபிதனாய், இவனைப்பார்த்து, *உடம்பெங்கும் சந்த்ரமண்டலம்போலே வெளுத்து ஒருசெவி பச்சையாயிருக்கும் எண்ணாறு குதிரை நமக்குக் கொண்டுவந்து தா என்ன; இத்தைக் கேட்டு மஹா வ்யாகுலனாய், இதுக் கினிச் செய்வதென்? என்று பஹுமுகமாக விசாரித்து, ஸர்வாபேகூழித ப்ரதனான ஸர்வேச்வரனை யுபாஸிப்போம் என்று உத்யோகிக்கிறவளவிலே, முன்பே யிவனுக்கு ஸகாவா யிருக்கிற பெரியதிருவடிநாயனார் இவனுக்கு வந்து முன்னிற்க; அவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, இதுக்குச்செய்ய வடுப்பதென்? என்று கேட்க; அவர், உன்னை நானிப்பூமி எங்கும் கொண்டு போகிறேன் இருவருங்கூட ஆராய்வோம் வா என்று, இவனை இடுக்கிக்கொண்டு திரிகிறவளவிலே, இளைப்பானவாதே, இங்கே யிளைப்பாறிப் போகக்கடவோம் என்று, மேல் ஸமுத்ரத்திலே ருஷபம் என்கிற பர்வதத்தின்மேலே வஸியா நிற்பாளாய் ஜ்ஞாநாதிகையா யிருக்கிற சாண்டிலி என்கிற பாகவதையைச் சென்றுகண்டு அபிவாதநாதிகள் பண்ண; அவள் அத்யா தரத்தோடே மிகவும் ஸத்கரிக்க; அநந்தரம், விச்வாந்தராய் சயிக்கிறவளவிலே; இப்படி விலகூழினையா யிருக்கிற விவன் ஒரு விலகூழை தேசங்களிலே வஸிக்கப்

பெற்றதில்லையே என்று பெரிய திருவடிநாயனார் விசாரித்து, இவளை யிங்குவின்றும் நாமொரு திவ்யதேசங்களிலே கொண்டுபோய் வைக்கக்கடவோம் என்று நினைத்துக் கொண்டு கிடக்கச்செய்தே; அந்த பாகவதை யிருந்த தேசத்தைக் குறையநினைத்த இவ்வபசாரத்தாலே சிறகுகளு முதிர்ந்து நிச்சேஷ்டராய்விட; இத்தைக்கூடப்போன ப்ராஹ்மணன் கண்டு, *கிந்து தே மஸூர் த்யாத மசுபம் பததாம்வர—நஹயயம் பவதஸ் ஸ்வல்போ வ்யபிசாரோ பவிஷ்யதி* என்று ஏதேனும்முடைய திருவுள் ளத்தாலே தீங்கு நினைத்த துண்டோ, தேவரீருக்கு அல்பமும் வ்யபிசாரம் வரு கைக்கு யோக்யதையில்லையே என்ன; உண்டாய்த்துக்காண் என்று, தாமந்த பாகவதை விஷயத்தில் நினைத்த ப்ரகாரத்தை யவனுக்கருளிச்செய்து; அநந் தரம் இத்தைப் பொறுக்கவேணும் என்று அவளைச் சென்றநுவர்த்தித்து, அவளதுக்ரஹத்தாலே அவ்வபசாரம் நீங்கி முன்புபாலேயானு ரென்கிறது. இது தான், க்ருஷ்ணன் ஸ்ரீ துதேமுந்தருளினபோது நாரதாதி மஹர்ஷிகள் பலரும் வந்திருக்கிறவளவிலே க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின்செல்லுகைக் குறுப்பாக த்ருதராஷ்ட்ரனைக் குறித்துப் பலகதைகளும் சொல்லிவருகிற ப்ரகர ணத்திலே, ஸ்ரீ நாரதபகவர் னதுக்ரஹித்ததாக உத்யோகபர்வத்திலே உக்தமாகையாலே, வேதாந்தோபப்நுமஹண ஸித்தயிற்றே. பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக் காழ்வான் பணித்த வார்த்தையாவது—பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானை யங்கீகரித்தநாளிலே, இவர் ஆபிஜாத்யாதிகளாலே யுத்தக்ருஷ்டராகையாலே பாகவத விஷயங்களில் அவிநயமாக வர்த்தித்துக்கொண்டு போருகிறபடியைக் கண்டு, *இவர்க்கு இப்பாக வதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாதுஷ்ட்டாநங்களெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாய் விநாசபர்யந்தமாக்கினிடும்; அதுக்கு'வேலியிட்டுவைக்கவேணும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஓரயந்தினன்று நீராடியேறினவளவிலே, இவரைப் பார்த்து, எல்லாரும் தாநம்பண்ணுகிறகாலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தாநம்பண்ண மாட்டீரோ? என்ன; அடியேனெத்தை தாநம் பண்ணுவது, எல்லாமங்குத்தையதா யிருந்ததே! என்ன; அர்த்தஸ்திதியன்றேவது, அவ்வளவு போராத, 'கரணத்ர யத்தாலும் பாகவதாபசாரம் பண்ணுமல் வர்த்திக்கக்கடவேன்' என்று நங்கையிலே உதகம் பண்ணித்தரவேணும்' என்ன; அப்படியேயிவரும் உதகம்பண்ணிக் கொடுத்த வநந்தரம், ஒரு பாகவததோஷத்தை பூர்வவாஸநையாலே நினைத்து, 'நாயினிமுடிந்தோம்' என்று பயப்பட்டு மூடிக்கொண்டு தன் திருமாளிகையிலே கண்வளர; இவர் முன்புவருகிறகாலத்தில் வரக்காணாமையாலே, ஆழ்வா னிவர் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி, 'என்தான், முசிப்பென்' என்று வின்வியருள; தாம் மஸூஸால் நினைத்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, கரண த்ரயத்தாலும்பசாரம் புகுராதபடி யித்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை யரிதா யிராவின்றது, என்செய்யக்கட வேன் என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து க்லேசிக்க; இத்தனை யதுதாபயிவர்க் குண்டாகப்பெற்றீரேமே! என்றுகந்தருளி, மஸூஸாலே நினைத்த துக்கு அதுதாபமுண்டாகவே ஈச்வரன்னைத்தருளும், ப்ரத்யக்ஷ தண்டபயத்தாலே காரிகமாக வொருவரையும் நலியக்கூடாது, ஆனபின்பு அவையிரண்டு முமக்குக் கழித்துத் தந்தோம், இனி வாக்கொன்றையும் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப் போரும்—என்றருளிச் செய்தது. (203)

204. பகவல்லாப ஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் பரிபூர்ணமாக வுடையா ஹேருவனுக்கு பாகவதாபசாரமுண்டாய்த்ததாகிலும், பகவான் அதுக்கு லகுவானதொரு தண்டங்களைப்பண்ணிக் கூட்டிக்கொண்டுவிடானே, அவையிரண்டு மஸத்ஸமமாய் அபசாரமே ப்ரபலமாய் எம்பெருமானை யிழந்தேபோய்விடு மென்ன லாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள்) என்று தொடங்கி.

204. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள்பக்கல் ஸம்பந்தமே யமைகிருப்போலே அவையுண்டானது மிழவுக் கவர்கள்பக்கல் அபசாரமே போகும்.

அதாவது—*உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யா மாகாசே பக்ஷிணம் கதி:*, ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே பகவான் ஹரி:*. என்றும், *விசுஞ் சிறகால் பறத்தீர் விண்ணுந் துங்கட் கெளிது* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—பகவல்லாப ஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநமும் ததநுபாநுஷ்டாநம் மின்றிக்கே யொழிந்தாலும்; பகவல்லாபத் துக்கு, *பசர் மநுஷ்ய: பக்ஷிவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ச்யா:*, தேநைவதே ப்ரயாஸ் யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்* என்றும், *யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம்யம் பச்யதி சக்ஷுஷா. ஸ்தாவரான்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பார்தவா ஜநா:*. என்றும் சொல்லுகிறபடியே—பாகவத ஸம்பந்தமே நிரபேக்ஷ ஸாதமாகிருப்போலே, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டும் குறைவற வுண்டாய்த்தாகிலும் பகவத் விஷயத்தை யிழந்துபோகைக்கு பகவதபிமதரான அந்த பாகவத விஷயத்தில் பண்ணுமபசாரமே நிரபேக்ஷ ஸாதமமாகப் போருமென்றபடி. ... (204)

205. இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி நியமமுண்டோ வென்னுமாகாங்கையிலே வருளிச்செய்கிறார் (இதில்) என்று தொடங்கி.

205. இதில் ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை.

(இதில்) என்றது—'பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பந்தமே யமையும். இழவுக்கு அவர்கள்பக்க லபசாரமே போகும்' என்று சொன்ன விவையிரண்டிலு மென்றபடி. (ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை) என்றது—ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளாலுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோடுண்டான ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாவது, அவற்றால் அபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாகாது என்கிற நியமமும் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணுமபசாரமே யிழவுக்குடலாவது; அவற்று லபக்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் அபசாரம் அப்படி யிழவுக் குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை யென்றபடி. (205)

206. இவ்வர்த்தங் காணலாயிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ் வர்த்தம்) என்று தொடங்கி.

206. இவ்வர்த்தம் கைசிகவ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசர வஸுவ்ருத் தாந்தத்திலும் காணலாம்.

அதாவது—சரக குலோத்பவனான ஸோமசர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன், யாகத் தைச் செய்வதாக வுபக்ரமித்து யதாசுரம மநுஷ்டியாமஸ் அது ஸமாபிப்பதுக்கு

முன்னே மரிப்பதும் செய்கையாலே ப்ரஹ்மராஷஸனுய்ப் பிறந்து திரியாநிற்க, *மத்பக்தம் ச்வபசம் வாபி* என்கிறபடியே—ஜந்மஸித்தமான னைச்யத்தை யுடைய ராய் பகவத்பக்தியே நிருபகமாம்படி யிருப்பாரொரு பாகவதர், *உத்தார ஏகாதசி யினன்று ராத்ரி வித்தாச்ரமமான திருக்குறுங்குடியிலே நம்பியைப் பாடிப் பறை கொள்வதாக வீணாபாணியாய்க்கொண்டு போகாநிற்கச் செய்தே, அவரை பக்திப்ப தாக வந்தடர்க்க, அவர் மீண்டு வருகைக்குறுப்பான அநேக சபதங்களைப் பண்ணிக் கொடுத்து ததநுமதிகொண்டுபோய் யதாமநோரதம் ஸேவித்து ஹ்ருஷ்டராய், அந்த ப்ரஹ்மராஷஸன் நிற்கிறவிடத்திலே மீளவும் விரைந்து வந்து, *யதேஷ்டம் இனி யென்சரீரத்தை நீ புஜி* என்ன; அவன், இவருடைய ஸத்யவாதித்வாதி வைப வத்தைக் கண்டு, *நீ இன்று பாடினபாட்டின் பலத்தைத்தா நானுன்னை ப்ராண னோடே போகவிடும்படி* என்ன; அவரதுக்கிசையாதொழிய; அர்த்தராத்ரத்தில் பலம், ஏகயாமத்தில் பலம் என்றாப்போலே சொல்லிக்கொண்டு வந்தவளவிலும், *நானது செய்வதில்லை, முன்பு நீ சொன்னபடியே என்னை பக்திக்குமத்தனை* என்று ஒரு நிலைநின்றபடியாலே *த்வம் வை தேப்ரபாவேந நிஸ்தாராயிது மஹ்ஸி, ஏவமுக்த்வாத சண்டாளம் ராஷஸச் சரணம் கத:* என்கிறபடியே—*நீ யுன்னு டைய கீத ப்ரபாவத்தாலே என்னை யிப்பாபத்தினின்றும் கரை யேற்றவேணும்* என்று சரணம் புரூர; அந்த பாகவதர், *யந்மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத் தமம்* இத்யாதிப்படியே—தாம் பின்புபாடின கைசிகமாகிற பண்ணின் பலத்தைக் கொடுத்து, கர்மதோஷத்தால் வந்த ராஷஸ வேஷத்தைக் கழித்து, முன்புபோலே ப்ரஹ்மணனுய் அதுக்குமேலே பாகவதனுமா யுஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினார் என்கிற கைசிக ஸ்ருத்தாந்தத்திலே—ஜந்மாதிகளா லுத்தக்ருஷ்டரான பாகவதர்களோட்டை ஸம்பந்தமேயுஜ்ஜீவநேஹேதுவாவது, அவற்ற லபக்ருஷ்டரானவர்க ளோட்டை ஸம்பந்த முஜ்ஜீவநேஹேதுவாகாது என்கிற நியமமில்லை யென்னுமது காணலாம்.

ருஷிகளும் தேவர்களும் தன்பக்கவிலே தர்மஸந்தேஹம் கேட்கும்படி வித் யாதிகனுமாய், ஸ்வ வர்ணாநுரூப வ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே ஸாத்வததந்தர் நிஷ்ண தனுய், பகவதாராத தத்பரனுய்க்கொண்டு போருகையாலேவந்த வ்ருத்தாதிகனுமாய், ஸ்வதபோ பலத்தாலே ஸவாஹந பரிவாரனுய்க்கொண்டு அந்தரிஷ்சரனுய்த் திரியும் உபரிசரவஸு என்கிற மஹாராஜாவானவன்; யாகார்த்தமான பசு கிமித்தமாக ருஷி களும் தேவர்களும் தங்களில் விவாதம் பண்ணுகிறவளவிலே, *மார்க்காகதோ ந்ரூப ச்ரேஷ்டஸ் தம்தேசம் ப்ராப்தவாந வஸு*, அந்தரிஷ்சர ச்ஸ்ரீமான் ஸமக்ரபலவாஹந:, தம் த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாந்தம் வஸும் தேத்வந்தரிஷ்சகம், ஊசர் த்விஜாதயோ தேவா ஏஷச்சேதஸ்யதி ஸம்சயம்* என்று ஆகாசத்திலே போகாநின்ற விவனைக் கண்டு, இவன் நம்முடைய ஸம்சயத்தை யறுக்க வல்லன் என்றறுதியிட்டு, இவனைச் சென்று கிட்டி, *செய்ய வடுப்பதேது* என்று கேட்க, அவன் *உந்தாமுடைய மதங் களைச் சொல்லுங்கோள்* என்ன, *தாந்யாய் யஷ்டவ்யமித்யேஷ பகேஷா ஸ்மாகம் நரா திப, தேவதாநாம்ஹி பசுபி: பகேஷா ராஜந் வதஸ்வந:* என்று—*தாந்யங்களாலே யஜிக்கப்படுமென்று எங்களுக்கு பக்தம், பசுக்களாலே யஜிக்கவேணுமென்று தேவர்

களுக்கு பக்ஷம், நாங்கள் செய்யுமதென்? சொல் * என்று ருஷிகள் கேட்க, * தேவா நாந்து மதம் ச்ருத்வா வஸுநா பக்ஷ ஸம்ச்ரயாத்—சாகேநாஜோ யஷ்டவ்யமேவ முக்தம் வசஸ் ததா * என்கிறபடியே—அவன் தேவர்களளவில் பக்ஷபாதத்தால் * சாகத்தாலே யஜிக்கவேணும் * என்ன, * குபிதாஸ் தே ததா ஸர்வே முநயஸ் ஸூர்யவர்ச்சஸ:—ஊசர்வஸும் விமாநஸ்த்தம் தேவ பக்ஷார்த்த வாதிநம்—ஸூர பக்ஷா க்ருஹீதஸ் தே யஸ்மாத் தஸ்மாத் திவ: பத—அத்ப்ர்ப்ருதி தே ராஜந் ஆகாசே விஹதா கதி:—அஸம்ச்சாபாபிகாதேந மஹீம் பித்த்வா ப்ரவேக்ஷயஸி— விருத்தம் வேதஸூத்ராண முக்தம் யதிபவேந் ந்ருப—வயம் விருத்த வசநா யதி தத்ர பதாமஹே * என்று—ருஷிகளெல்லாரும் குபிதராய், தேவ பக்ஷார்த்த வாதியாய் விமாநஸ்த்தனாகிருக்கிற விவனைப்பார்த்து, * நீ சொன்னது வேதஸூத்ரங்களுக்கு விருத்தமாகில், தேவபக்ஷபாதியாய் வார்த்தை சொன்ன நீ * த்யௌளில்லின்றும் அதர்பதியாய், இப்போது தொடங்கி யுன்னுடைய வாகாச கமநமும் மாறி பாதாளத் திலே விழுக்கடவை, நாங்கள் தான் விருத்தவசநம் சொன்னோமாகில் அப்படியே பாதாளத்திலே விழுக்கடவோம் * என்று சொல்லி சபிக்க; * ததஸ் தஸ்மிந்முஹூர் தேது ராஜோபரிசுரச் ததா—அதோவை ஸம்பபூவாச பூமேர் விவரகோ ந்ருப * என்கிறபடியே அப்போதே பாதாளத்திலே விழுந்தானென்கிற உபரிசுரவஸு வ்ருத் தாந்தத்தில், ருஷிகளும் தர்மஸந்தேஹங்கள் தன்னைக் கேட்கும்படி வித்யாதிகளா லவர்களி லுத்க்ருஷ்டனானவன் அவர்கள் திறத்தி லபசாரத்தாலே யத்பதித்தமை காண்கையாலே, ஜம்வ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டர்திறத்தில் அபக்ருஷ்டர்பண்ணு மபசாரமே யிழவுக்குடலாவது, அவற்ற லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்டர் திறத்தில் பண்ணுமபசார யிழவுக்குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை யென்னுமது காண லாமென்கை. ஜம்மாதிக்யம் ருஷிகளுக்குண்டானாலும் ஜ்ஞாநாத்யாதிக்ய மிவனுக் குண்டாகையாலே அவர்களி லிவனுக்கேற்றம் சொல்லக் குறையில்லை. ஜன்மமும் ஜ்ஞாநாதிகளு மொருதலையானால் ஜ்ஞாநாதிகள் ப்ரபலங்களாயிறே யிருப்பது.

கைசிகவ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீவராஹ புராணத்திலே ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்கு ஸ்ரீவராஹநாயன ருளிச்செய்ததாகையாலும் உபரிசுரவஸு வ்ருத்தாந்தம் பஞ்சம வேதமான மஹாபாரதத்திலே மோக்ஷ தர்மத்திலே தர்மபுத்ரர்க்கு ஸ்ரீபீஷ்மராலே சொல்லப்பட்ட தாகையாலும் இவைதான் ஆப்த ப்ரமாண ஸித்தமிறே. (206)

207. இப்படி ஜம்மாதிகளால்வரு முத்கர்ஷத்தில் பசையிலையென்று சொல் லலாமோ சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ராஹ்மண்யத்தை அத்யாதரம்பண்ணிச் சொல்லா நிற்கச்செய்தே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ப்ராஹ்மண்யம்) என்று தொடங்கி.

207. ப்ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லப ஹேது வென்று; அதுதானே யிழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாயிறே.

(விலைச் செல்லுகையாவது)—விருப்பத்துக்கு விஷயமாய்ச் செல்லுகை. 'வேதா த்யயநாதிமுகத்தாலே பகவல்லப ஹேதுவாகையாவது)—* ஸர்வே வேதா யத்பத மாமநந்தி * என்றும், * வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய: * என்றும் சொல்லுகிற படியே—ஆராத ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும் பூர்வோத்தர பாகங்

களாலே ப்ரதிபாதி யா நின்றுகொண்டு, பகவதேகபரமா யிருக்கிற வேதத்தை, * ஸ்வாத்யாயோ உத்யேதவ்யஃ* என்கிற விதிபரதந்த்ரனாய் அத்யயநம்பண்ணி, மீமாம் ஸாதி களாலே ததர்த்த நிர்ணயம் செய்து, பகவதுபாஸநாதிகளிலே யிழிந்து பகவத் விஷயத்தைப் பெறுகைக் குறுப்பாகை. (அதாதானே யிழவுக் குறுப்பாகில்) என்றது —அந்த ப்ராஹ்மண்யந்தானே அஹங்கார ஹேதுவாய்க்கொண்டு, * மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்* என்கிறபடியே—பகவதத் யந்த நிக்ரஹஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தைப்பண்ணி பகவத் விஷயத்துக்கு அசலாய்ப்போகைக் குறுப்பாகி லென்றபடி.

(த்யாஜ்யமாமிறே) என்று ப்ரஸித்திதோற்ற வருளிச்செய்தது—யாதொன்று பகவல்லாபத்துக் குறுப்பு அது உபாதேயம்; யாதொன்று ததலாபத்துக் குறுப்பு அது த்யாஜ்யமாய்த்த பின்பு, இதுவு மிழவுக் குறுப்பானபோதே அப்படியாகக் குறையில்லை என்கிற நிச்சயத்தாலே. (207)

208. இப்படி உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாதிக ளிழவுக் குறுப்பாமாகில் அபக்ருஷ்ட ஜந்மாதிகள்தான் பேற்றுக் குடலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜந்ம வ்ருத்தங் களினுடைய) என்று தொடங்கி.

208. ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக்கு மப்ரயோஜகம்.

அதாவது—ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் மிவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜக மன்றென்கை.

அன்றிக்கே, (இதில் ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை) என்பது (இழவுக் குறுப் பாமாகில் த்யாஜ்யமாமிறே) என்பதாகா நின்றீர்; இங்கனே சொல்லலாமோ, வேதாத் யயாநதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவாகையாலே ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்குடலாகவும், அவற்றினுடைய வபகர்ஷம் அத்யயநாதிகளுக்கு அந்ரஹ்மகையாலே இழவுக் குடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோவென்ன வருளிச் செய்கிறார். (ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய) என்று தொடங்கி. அதாவது ஜந்ம வ்ருத் தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று அவற்றினுடைய அபகர் ஷமும் இழவுக்கு ப்ரயோஜக மன்றென்கை. பேறிழவுகளாவன—பகவல்லாப தத லாபங்கள். (ப்ரயோஜகமாவது) பலிப்பிக்கும்து. உத்க்ருஷ்ட ஜந்ம வ்ருத்தங்களு டையவர்களில் சிலரிழப்பாரும் சிலர் பெறுவாருமாகக் காண்கையாலும், அபக் ருஷ்ட ஜந்ம வ்ருத்தங்களுடையவர்களிலு மப்படியே யிரண்டுவகையு முண்டாகக் காண்கையாலும் இவையிரண்டும் இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜக மன்றென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமிறே. (208)

209. ஆனால் பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன வருளிச்செய் கிறார் (ப்ரயோஜகம்) என்று தொடங்கி.

209. ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமும் ததஸம்பந்தமும்.

அதாவது—பகவல்லாபமாகிற பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம்—நாம் பகவ தந் யார்ஹ சேஷபூதரென்றிருக்கையாகிற பகவத் ஸம்பந்தம்; ததலாபமாகிற விழவுக்கு ப்ரயோஜகம்—ததந்யார்ஹ சேஷத்வ ஜ்ஞாநாபாவமாகிற தத்ஸம்பந்தாபாவ மென்றபடி. (209)

210. உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மாக்களிருவர்க்கும் பகவத் ஸம்பந்தமுண் டானால் பாகவதத்வ ஸாம்யமன்றோ வுள்ளது, அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷ முடைய வன் மற்றையவனைப்பற்ற விசிஷ்டனன்றோவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிற ப்ரச் நத்தை யறுவதிக்கிறார்.

210. பகவத்ஸம்பந்த முண்டானு விரண்டு மோக்குமோ என்னில்.

(பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானு விரண்டுமோக்குமோ வென்னில்) என்று. (இரண் டம்) என்று உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மங்களைச் சொல்லுகிறது. (210)

211. ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாக வும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக் குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

211. ஒவ்வாது.

(ஒவ்வாது) என்று.

.... (211)

212. அத்தை உபபாதிக்கிறார் (உத்க்ருஷ்டமாக) என்று தொடங்கி.

212. உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரயித்த ஜன்மம் ப்ரம்சஸம்பாவனையாலே “சரீரே ச” என்கிறபடியே பயஜநகம்.

ஆபிஜாத்யாதிகளாலே அஹங்கரித்து நசிக்கைக் குறுப்பாகையாலே அபக்ருஷ்ட மாயிருக்கிறவித்தை உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்து ப்ரச்நம் பண்ணிற்று * அதஸ்மிந் தத்புத்தியாலே என்னுமிடந்தோற்ற (உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரயித்த ஜன்மம்) என்கிறார். (ப்ரம்ச ஸம்பாவனையாவது)—உபாயாந்தரங்களி லவ்வயத்தாலே அநந்யோபாயத்வ மாகிற வதிகாரத்தினின்றும் நழுவுதல் வருகைக்கு யோக்யமா யிருக்கை. (சரீரேச என்கிறபடியே பய ஜநகம்) என்றது. *காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு* என்று தொடங்கி, உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யங்களாகையாலே பயஹேதுக்களானவற்றைச் சொல்லிவருகிற வடைவிலே அவை யெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக, * சரீரேச வர்த் ததே மே மஹத்பயம் * என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப யாதாத்மய வித்துக் களாய் உபாயாந்தரகந்தாஸஹரா யிருக்கு மதிகாரிகளுக்கும் இது இருக்கவிருக்க என்செய்யத் தேடுகிறதோ! என்னும் பயத்தை வினைக்குமதா யிருக்குமென்றபடி.

213. இன்னமு மிதுக் கொருதோஷ மருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு) என்று தொடங்கி.

213. அநுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பூவிக்க வேணும்.

(அதுக்கு) என்று—கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும்) என்றது—பாகவதாறுவர்த்தநாதிகளில் வந்தால் சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான தாழ்ச்சி, பிறர்செய்கிறது கண்டதுகரித்துக் கற்கவேணு மென்றபடி. (213)

214. ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய தோஷாபாவத்தை யருளிச் செய்கிறார் (அபக்ருஷ்டமாக) என்று தொடங்கி.

214. அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மத்துக்கு இரண்டு தோஷமும்லை.

ஆபிரஜாத்யாதிகளால்வரு மஹங்கார யோக்யதை யின்றிக்கே சேஷத்வாறு கூலமாயிருக்கையாலே, உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற வித்தை அபக்ருஷ்டமாக நினைத்ததும் அதஸ்மிம்ஸ்தத் புத்தியென்னுமிடந் தோற்ற (அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மம்) என்கிறார். (இரண்டு தோஷமும் மில்லை) என்றது ப்ரம்சஸம் பாவநையாலே வரும் பயஜநகத்வமும் ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்க வேண்டுகையுமாகிற தோஷ த்வயமும்மில்லை யென்றபடி. ... (214)

215. ப்ரம்சஸம்பாவநையன்றே இல்லாதது, நைச்ய பாவநை யில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நைச்யம் ஜந்ம ஸித்தம்) என்று தொடங்கி.

215. நைச்யம் ஜந்மஸித்தம்.

அதாவது—பாகவதாறுவர்த்தநாதிகளுக்குறுப்பான தாழ்ச்சி பிறந்துடைமையாயிருக்கையாலே பாவிக்கவேண்டாதே பள்ளமடைவா யிருக்குமென்றபடி. (215)

216. இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

216. ஆகையாலே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமே ச்ரேஷ்டம்.

(ஆகையால்) என்றது—இப்படி அது ஸ்தோஷமும் இது நிர்தோஷமும்மாகையாலென்றபடி. (உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ச்ரேஷ்டம்) என்றது—சேஷத்வோசிதமாய்க் கொண்டு உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற விர்த ஜந்மமே தகதுசித ஜந்மத்தைப்பற்ற ச்ரேஷ்டமென்றபடி. (216)

217. இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமானங் காட்டுகிறார் (ச்வபசோபி மஹிபால என்று தொடங்கி.

217. “ச்வபசோபி மஹிபால.”

*ச்வபசோபி மஹிபால விஷ்ணு பக்தோ த்விஜாதிக:—விஷ்ணு பக்தி விஹீ நஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:—எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்ட ஜந்மாவா யிருந்தானே யாகிலும், பகவத் பக்தனானவன் த்விஜனிற்காட்டில் அதிகன்; உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாவானவனவன்றிக்கே உத்தமாச்சரியுமா யிருந்தானேயாகிலும், பகவத்பக்தி ஹீநனானவன் ச்வபசனிற்காட்டில் அதமனென்று, வர்ணச்ரமங்களில் சரக்கறுத்து பகவத்ஸம்பந்தமே உத்கர்ஷ ஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ரம்சஸம்பாவநாதி

களாலே தத்ஸம்பந்த விரோதியான ஜந்மத்திற்காட்டில் ததநிருபமான ஜந்மமே ச்ரேஷ்டமென்று கருத்து. இங்ஙனன்றாகில், கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்துக்கு இது ப்ரமாணமாக மாட்டாதிதே. (217)

218. ஆக, நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்ட ஜந்மங்களின்னதென்று நிச்சயிக்கப் பட்டது கீழ்; அதில் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால்வந்த தோஷம் சமீப்ப தெத்தாலேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (நிக்ருஷ்ட) இத்யாதியாலே.

218. நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் சமீப்பது விலக்ஷண ஸம்பந்தத்தாலே.

அதாவது—அஹங்கார ஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமான ஜந்மமடியாகவந்த நைச் யம் பாவிக்க வேண்டுகை முதலான தோஷம் மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜந்ம ஸித்தமான நைச்சயத்தையுடையராய் உபாயாந்தராவயயோக்யதா கந்த ரஹிதரா யிருக்கும் விலக்ஷணதிகாரிகளோடுண்டான சேஷத்வரூப ஸம்பந்தத்தாலே யென்கை.

219. தத்ஸம்பந்தயோக்யதை ஸம்பவிக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஸம்பந்தத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

219. ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யதை யுண்டாம்போது ஜந்மக்கொத்தை பேர்களுணும்.

அதாவது—அந்த விலக்ஷணரோட்டை ஸம்பந்தத்துக்கு அர்ஹதை யிவனுக் குண்டாம்போது, தன்னுடைய ஜந்மகதமான கொத்தை கழியவேணுமென்றபடி. (219)

220. ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேதென்னு மாகாங்கை யிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

220. ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையும் அதுக்குப் பரிஹாரமும் “பழுதிலா வொழுக்கல்” என்கிற பாட்டிலே யருளிச் செய்தார்.

அதாவது—*மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று தத்வவிதக்ரேஸராய் ததிய சேஷத்வ ஸீமார்பூமியான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், *பழுதிலா வொழுக்கல்* இத்யாதியாலே—ப்ரஹ்மர் தொடங்கி தங்களளவும் வர நெடுகப்போருகிற வம்ச ப்ரவாஹத்தி லொருதோஷமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களாய் பலராயிருக்கிற சதூர் வேதிகாள்! இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லை யென்னும் நிஹீந குலத்திலே பிறந்தார்களே யாகிலும், என்னோடுண்டான வஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையறிந்து அந்த ஜ்ஞானாநு ரூபமான ஸ்வாசாரத்தையுடையராகில், நீங்களவர்கள் காலிலே விழுந்து ஆராதியுங் கோள், அவர்களுங்கள் பக்கலிலே ஜ்ஞானாபேகை பண்ணில் நீங்களாதரித்துச் சொல்லுங்கோள். அவர்கள் பகவத் ஜ்ஞானத்தை யுங்களுக்கு ப்ரஸாதிக்கில் கேட்டு க்ருதார்த்தராகுங்கோள், எனக்கு மேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே என்மாத்ரமாகிலு மவர்க்கையாராதித்து நல்வழி போகுங்கோள் என்று இந்த பரமரஹஸ்யத்தை *பக்தி ரஷ்டவிதஹ் யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ரஹ்யம் ஸை பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்* என்று—பரமாப்தரான தேவரருளிச் செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்சயமுண்டோ? இப்படி யுபதேச மாத்ரமாய்ப்போகாதே

கோயிலிலே வந்தருளி லோகஸாரங்கமஹாமுனிகள் தலையிலே திருப்பாணழ்வாரை வைத்து இவ்வர்த்தத்தை வ்யாபரிப்பித்துக் காட்டிற்றிலீரோவென்ன; இப்பாட்டிலே அபிஜநாத்யபிமாந ஜந்மக்கொத்தை அந்த தூரபிமாநமில்லாத விலக்ஷணரான ததியர்களளவில் பண்ணுமறுவர்த்தந விசேஷ மதுக்குப் பரிஹாரமென்று ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரென்கை. (220)

221, ஏவம்பூதமான ஜந்மக்கொத்தை கழிந்து விலக்ஷணரோடே ஸம்பந்த முண்டாகவே யிவனும் விலக்ஷணனாய் விநிமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வேதகப் பொன்) என்று தொடங்கி.

221. வேதகப்பொன் போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்.

வேதகமென்கிற வித்தை—வேதகமென்று த்ராவிடோக்தியாலே யருளிச் செய்கிறார். (வேதகப்பொன்னுவது) — அநேக வித்தௌஷ்டங்களையிட்டுப் பலகா லுருக்கி குளிகையாகப் பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் ஸ்பர்சவேதியான பொன். அது ஸ்பர்சமாத்ரத்தாலே இரும்பைப் பொன்னுக்குமாப்போலே யாய்த்து, ஜந்மஸித்தமான நைச்யாதிகளையுடைய விலக்ஷணரான விவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப்போக்கி இவனையும் விலக்ஷணனுக்கி விடும்படி. (221)

222. இப்படி ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே யித்தலையில் தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வஸாம்யாபத்தியைத் தரும் விலக்ஷணரானவர்களை எங்ஙனே ப்ரதிபத்தி பண்ணி யிருக்க வேணுமென்ன வருளிச்செய்கிறார்

222. இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபுத்தியு மாநீக்யபுத்தியும் நடக்கவேணும்.

(இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபுத்தியும் ஆதிச்ய புத்தியும் நடக்கவேணும்) என்று.

223. இத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி. (222)

223. அதாவது—ஆசார்யதுல்யரென்றும் ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலு மீச்வரனிலும் அதிகரென்றும் நினைக்கை.

(ஆசார்ய துல்யரென்று நினைக்கையாவது) *குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம* இத்தாதிப் படியே தனக்கு ஸர்வப்ரகாரோத்தேச்யனான ஆசார்யனோடு இவர்களை மைராக ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

(ஸம்ஸாரிகளி லதிகராக நினைக்கையாவது)—ஜாத்யாதிகளை யிட்டு ஸம்ஸாரி களோடு ஸம்புத்தி பண்ணாதே, ஜ்ஞாநாதிகளால் வந்த வ்யாவ்ருத்தியாலே தததிக ரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. (தன்னி லதிகரென்று நினைக்கையாவது) ஸம்ஸாரி களில் வ்யாவ்ருத்தி தனக்கு முண்டாகையாலே அத்நையிட்டுத் தன்னோடொக்க நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தனக்கு சேஷிகளான ஆகாரத்தாலே தன்னிலதிக ரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (சீச்வரனிலதிகரென்று நினைக்கையாவது)—சேஷித் வத்தை யிட்டு நமக்கவனு யிவர்களு மொக்குமென்றிராதே கர்மாநுகுணமாக லீலையி லும் விரியோகங் கொள்ளக்கடவனாய் ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயண தசையில் புருஷ

காரம் வேண்டும்படியாய் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஸந்நிஹிதன யிருக்கச்செய் தேயும் அர்ச்சாவதார ஸமாதியாலே வாய்திறந்தொருவார்த்தை சொல்லக்கடவனு மன்றிக்கே யிருக்குமவனைப்போலன்றியே, ஸ்வரூபாநுகுணமாகவே விநியோகங் கொள்ளுமவர்களாய், ஸ்வாச்ரயணத்தில் புருஷகார நிரபேக்ஷராய், வாய்திறந்து த்யாஜ்யோபாதேயங்களை யுபதேசித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவர்களாகையாலே, தததிகரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (223)

224. ஆசார்யனோ டொருவிஷயத்தையும் ஸமபுத்தி பண்ணுகை அயுக்தமா யிருக்க, ஆசார்ய ஸாம்ய புத்திக்கடி யேதென்னு மாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்ய) இத்யாதியாலே.

224. ஆசார்யஸாம்யத்துக்கடி ஆசார்யவசனம்.

அதாவது—ஆசார்ய ஸாம்ய ப்ரதிபத்திக்கு மூலம்—ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் நம்மைக்கண்டாப்போலே காணும், என்று உபதேச ஸமயத்திலே ஆசார்ய னருளிச்செய்த வசநமென்கை. (224)

225. இப்படி நினையாதபோது வருமநர்த்த முண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

225. இப்படி நினையாதொழிகையு மபசாரம்.

அதாவது—ஐந்மாதிகளை யிட்டு நிகர்ஷபுத்தி பண்ணுகை அபசாரமானப் போலே, இப்படி கௌரவித்து நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டு மென்றபடி. (225)

226. இப்படி யிந்த பாகவதவைபவம் ஆப்தவசநங்களில் விசதமாகக் காணலாமிடங்க ஞண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வர்த்த மிதிஹாஸ புரா ணங்களிலும்) என்று தொடங்கி.

226. இவ்வர்த்தம் இதீஹாஸ புராணங்களிலும் *பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமார் கடிமையிலும் கன்சோர வெங்குருதியிலும் நன்னுதவாளவுனரிலும் தேட்டருந் திறல்தேனிலும், மேம்பொருளுக்கு மேலில் பாட்டுக்களிலும் விசதமாகக் காணலாம்.

(இவ்வர்த்தம்) என்று—கீழ் விஸ்தரேணோக்தமான பாகவத வைபவத்தைப் பராமர் சிக்கிறது. மஹாபாரதத்திலே, *மத் பக்தம் சூத்ர ஸாமான்யா தவமந்யந்தி யே நரா- நரகேஷ்வவதிஷ்டந்தி வர்ஷகோடர் நராதமா; சண்டாளமபி மத்பக்தம் நாவமந் யேத புத்திமான், அவமானாத் பதத்யேவ ரௌரவே நரகேச ஸ;* இத்யாதியாலும், *நசூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதா; ஸர்வ வர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ யபக்தா ஜநார்தநே * இத்யாதியாலும், *மத்பக்த ஜகவாத்ஸஸ்யம் பூஜாயாஞ் சாநுமோதநம், ஸ்வயம்பயர்ச்சநஞ்சைவ மதர்த்தே டம்ப வர்ஜநம், மத் கதா ச்ர வணே பக்திஸ் ஸ்வர நேத்ராங்க விக்ரியா, மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி; பக்தி ரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே—ஸவிப்

ரோந்த்ரோ முகிச் சீர்மாந் ஸயதிஸ் ஸச பண்டிதஃ, நமே பூஜ்யச் சதுர்வேதி பூஜ்யந்
 பக்திவர்ஜிதஃ; ஸ மே பூஜ்யஸ் ஸதாசாஸௌ மத்பக்தச் ச்வபசோபி யஃ, தஸ்மை
 தேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம் * இத்த்யாதியாலும் பலவிடங்
 களிலும் பாகவத வைபவம் ப்ரதிபாதிதம்; இதிஹாஸேரத்தமத்திலே, * சூத்ரம்வா
 பகவத்பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா, வீக்ஷதே ஜாதி ஸாமான்யாத் ஸயாதி நரகம்
 நரஃ * இத்த்யாதியாலே—பாகவத ப்ரபாவம் ப்ரகீர்த்திதம்; இன்னமு மிதிஹாஸத்திலே
 பலவிடங்களிலும் — பாகவத மாஹாத்மய ப்ரதிபாதம் வந்தவிடங்களிலே கண்டு
 கொள்வது; ஸ்ரீ வராஹ புராணத்திலே, * மத்பக்தம் ச்வபசம்வாபி நிந்தாம் குர்வந்தி
 யே நராஃ, பத்மகோடி சதேநாபி நக்ஷமாமி வஸுந்தரே * இத்த்யாதியாலே—பாகவத
 வைபவம் ப்ரோக்தம்; ஸ்ரீபாகவதத்திலே, * ச்வபசோபி மஹி பால விஷ்ணு
 பக்தோ த்விஜாதிஃ—விஷ்ணுபக்தி விஹீரஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதமஃ. * விப்ராத்
 த்விஷ்ட்குணயுதா தரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம் வரிஷ்டம், மந்யே
 ததர்ப்பிதமநோ வசநே ஹிதார்த்த ப்ராணஃ புநாதி ஸகலம் நது பூரிமாநஃ * இத்த்யாதி
 களாலே பாகவத வைபவம் பலவிடங்களிலும் அபிஹிதம்; லைங்கத்திலும், * வைஷ்
 ணவாநாம் விசேஷோஸ்தி விஷ்ணோ ராயதநம் மஹத்—ஜங்கம ஸ்ரீ விமாநாநி
 ஹ்ருதயாநி மநீஷிணம். யஃ பச்சயதி சுபாசாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம், யஸ்மிந்
 கஸ்மிந் குலேஜாதம் ப்ராணமேத் தண்டவத்புனி * இத்த்யாதியாலே—பாகவத வைபவம்
 ப்ரதிபாதிதம்; இப்படி பாகவத மாஹாத்மய ப்ரதிபாதம் பலபுராணங்களிலு முண்
 டாகையாலே, அந்தவந்த ஸ்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது; இதிஹாஸாதிகளில்
 உபாத்த வசநங்களிலே—பாகவதர்களை ஜந்மநிருபணேந அவமதிசெய்தால்வருமநர்த்த
 விசேஷமும், பாகவதரானபோதே யவர்களபக்ருஷ்ட ஜாதியரல்லர் உத்க்ருஷ்ட
 ஜாதியதூல்ய ரென்னுமிடமும், உத்க்ருஷ்ட ஜாதியரினும் ச்ரேஷ்டராய் அவர்களுக்கு
 ஜ்ஞாந ப்ரதாத்ருதயா குருக்களுமாய் பரம சேஷியான ஈசுவரனோபாதி பூஜ்யருமா
 வர்களென்னுமிடமும், அவர்கள் திறத்தில் அபசாரம் காலதத்த்வமுள்ளதனையு
 மீசுவரன் பொறுனென்னுமிடமும், கரணத்ரயவ்யாபாரத்தோடு அர்த்தத்தோடு ப்ரா
 ணதிகளோடு வாசியற பகவத் விஷயத்திலே ஸமர்ப்பித்து நிரபிமாநரா யிருக்கு
 மவர்கள் ஸ்பர்சபாவநரென்னுமிடமும், அவர்களுடைய ஹ்ருதய மீசுவரனுக்கு
 ஜங்கமவிமாநமென்னுமிடமும், அவர்களைக்கண்டால் தண்டவத் ப்ராணம் செய்வா
 நென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டதிறே; இப்படி இதிஹாஸ புராணங்களிலும்,
 நம்மாழ்வார், * பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனைப் பயிலுந் திருவுடையார் பயிலும்பிறப்
 பிடைதோ நெம்மையாளும் பரமர் * என்று தொடங்கி—பகவத் குணசேஷ்டிதாதி
 களிலே ப்ரவணரான பாகவதர்களை தமக்கு சேஷிகளென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதித்
 தருளுகிறவிடத்தில், * யவரேஹ மவர்கண்டீர் * * கும்பி நரகர்க ளேத்துவரேஹ
 மவர்கண்டீர் * * எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும் * என்று
 ஜந்மாதிகளா லெத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் சேஷத்வ விரோதியான
 ஜந்மாத் யபிமாநமில்லாதவர்கள்கிடர் நமக்கு மிகவுமுத்தேச்சயரென் றருளிச்செய்த
 * பயிலுஞ் சுடரொளியிலும், * கொடு மானினையே நவனடியாரடியே கூடு மிதுவல்
 லால்-வியன் முவுலகு பெறினும்—விடுமா நென்பதென் னந்தோ * என்று தொடங்கி—
 பாகவதர்களை தமக்கு பரமப்ராப்ய ரென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஜந்ம
 ஸ்ருத்தாதி விபாகமின்றிக்கே, * சயமே யடிமை தலைநின்றார் * * அவனடியார் * * மணி

மலை போல் கிடந்தான் தமர்கள் * * கோதிலடியார் * * நீக்கமில்லாவுடியார் * என்று-
பகவத் ஸௌந்தர்யாதிகளிலே தோற்றிருக்கு மாகாரமே யவர்களுக்கு நிரூபகமாக
வருளிச்செய்த * கெடுமாற் கடிமையிலும்; திருமங்கையாழ்வார், * தண்ணேறையெம்
பெருமான் தாள் தொழுவார் காண்மினென் தலைமேலார் * என்று தொடங்கி—அர்ச்
சாவதார ப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு சிரஸாவாஹ்யர், ஸதாத்யேயர்,
ஸூரிகளிலும் கைங்கர்ய ஸம்ருத்தியுடையவர்கள், அவர்களை யொருக்கண காலமும்
பிரிய ஸுதமனல்லேன, அவர்களுக் கென் ஹ்ருதயம் தேனாறி யெப்பொழுது மினிய
தாக்கா நின்றது, அவர்களைக் கண்டமாத்திரத்திலே கண்டிகோளே யென்னுடைய
மனோ த்ருஷ்டிகள் களிக்கிறபடி, அவர்களளவிலே யாகாநின்றது என்னன்பானது,
அவர்களை நெஞ்சாலே நினைக்கவே ம்ருத்யுவுக்கும் பாபத்துக்கு மஞ்சவேண்டா, என்
னுடைய ஹ்ருதயமவர்கள் விஷயத்திலே யிழிகிறபடி கண்டிகோளே என்று இப்படி
யருளிச்செய்கிற விடத்தில், ஜந்மாதி ப்ரஸங்கமற வருளிச்செய்த * கண்ணோர வெங்
குருதியிலும்; * கடன் மல்லைத் தலசயன மாரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை
யாள்வாரே * என்று—ஏதேனும் ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளை யுடையராகவுமாம், திருக்கடல்
மல்லைத் தலசயனத்தை யநுஸந்திக்குமவர்கள் நின்றநிலைகளிலே ப்ரமாணம் காட்
டாதே நம்மைக் காரியங்கொள்ள வுரியாரென்று தொடங்கி, * ஞானத்தினொளியுருவை
நினைவா ரென்னயகர் * * அவரெங்கள் குல தெய்வமே * என்று—உகந்தருளின நிலத்
திலே ப்ரவணரா யிருக்குமவர்களே நமக்கு சேஷிகள் என்றருளிச்செய்த * நண்ணாத
வாளவுணரிலும்; ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள், * மெய்யடியார்கள் தம் மீட்டங் கண்டிடக்
கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனாவது * * தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பேறில்
கங்கை நீர் குடைந்தாழும் வேட்கை யென்னாவது * இத்யாதிகளாலே—தம்முடைய
பாகவத ப்ரேமப்ரகர்ஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஜந்மாத் யுத்கர்ஷாபகர்ஷ
ப்ரஸங்கமின்றியே பகவத் பக்தி பாரவச்யமே யவர்களுக்கு நிரூபகமாக வருளிச்
செய்த * தேட்டருந் திறல் தேனிலும்; ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் த்வயசிஷ்
டர்பக்க லீச்வரனுக்குண்டான வுபப்பையருளிச்செய்த * மேம்பொருள் * என்கிற
பாட்டுக்கு மேலில்—எத்தனை யேனும் தண்ணிய ஜந்மங்களிலே பிறந்தார்களே யாகி
லும் * மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டையையுடையராகில் திருத்தழா
யோபாதி ஈச்வரனுக்கு சிரஸாவாஹ்ய ரென்றும், ஜந்மத்தால் வந்த தன்மையே
யன்றிக்கே எத்தனையேனும் தண்ணிய வ்ருத்தமுடையாரு மிந்த ஜ்ஞாந நிஷ்டராகில்
அந்த துஷ்க்ருத பலமதுபவியா ரென்றும், தங்களுக்கு ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளால் வரும்
குறை யில்லாமையே யன்று, தங்களோடு ஸம்பந்தித்த ஸம்ஸாரிகளும் தங்கள்
ப்ரஸாத ஸ்வீகாரத்தால் பரிசுத்தரம்படியான உத்கர்ஷமுடையாரென்றும், ஜந்ம
வ்ருத்தாதிகளால் குறையின்றே யிந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள் இந்த ஜ்ஞாந விது
ரராய் ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளா லுயர்ந்தவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரோபாதி பூஜ்யராய்
ஜ்ஞாந தாந ப்ரதிஈகரணங்களுக்கு அர்ஹராவரென்றும், ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளுக்கு
மேலே ஜ்ஞாநாதிகருமானவர்கள் ஜந்ம வ்ருத்தாதி வைலக்ஷண்யமின்றிக்கே இந்த
ஜ்ஞாநமுடையரானவர்களை பகவத் ப்ரபாவத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தை புத்தி
பண்ணாதே கர்ம நிபந்தநமான ஜந்மாத்யபகர்ஷத்தையே புத்தி பண்ணித் தாழ்
நினைத்தார்களாகில் அந்த ஸுணத்திலே யவர்கள் கர்மசண்டாளராவ ரென்றும்,

இப்படி ப்ரஸாதித்த வர்த்தங்கள் ஸம்பவிக்குமென்னுமிடம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்லபமான பேற்றை தீர்யக் ஜாதியிலே பிறந்தானொருவன் பெற்றபின்பு சொல்ல வேணுமோ வென்று அருளிச்செய்த ஆறு பாட்டுக்களிலும். (விசதமாகக் காண லாம்) என்றது—ஸம்சய விபர்யயமற தர்சிசுக்கலா மென்றபடி. (226)

227. இப்படி இதிஹாஸாதிகளிலே பாகவத வைபவம் சொல்லப்பட்டதே யாகிலும், *நசூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸம்ருதாஃ* ஸவிப்ரேந்த்ரோ முனிச் ஸ்ரீமாந் ஸயதிஸ் ஸச பண்டிதஃ* என்று சொன்ன விப்ரத்வாதிகள் அர்த்த வாதமா மித்தனையல்லது, அபக்ருஷ்ட ஜர்மாவானவன் அந்த சரீரந்தன்னில் உத்க்ருஷ்டனாகக்கூடுமோ வென்ன; கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணதயா வருளிச் செய்கிறார் (க்ஷத்ரியனான) என்று தொடங்கி.

227. க்ஷத்ரியனான விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான்.

அதாவது—க்ஷத்ரிய குலோத்பவனான விச்வாமித்ரன், அஜ்ஜந்மத்திலே தான் பண்ணின தபோ விசேஷமடியாக, வஸிஷ்ட வாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் *பின்னாட் டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே; ஆகையாலே, அத்யந்தாபக்ருஷ்ட குலோத் பவரானாலும் அந்த சரீரந்தன்னோடே அநவதிகசக்திக பகவத் ஸம்பந்தருப ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே, அத்யந்தோத்க்ருஷ்ட குலஜாநுவர்த்தநீயரம்படி உத்க்ருஷ்டதம ராகக் குறையிலில்லையென்கை. அல்ப சக்திக வஸிஷ்டவாக்யம் செய்தபடி கண்டால், ஸர்வசக்தி ஸம்பந்த விசேஷ மென்செய்ய மாட்டாது. (227)

228. இதிஹாஸாதி ப்ரமாண முகத்தாலே பாகவத வைபவத்தை தர்சிப்பித் தார் கீழ்; சிஷ்டர்களுடைய வாசார முகத்தாலும் பாகவத வைபவத்தை தர்சிப்பிக் கிறார் மேல். *தர்மஜ்ஞஸமய ப்ரமாணம்* என்று—ஆப்த ப்ரமாணமான வேதத்துக்கு முன்னே எடுக்கும்படியிறே சிஷ்டாசாரத்தினுடைய ப்ரமாண்ய மிருப் பது; அதில் ப்ரதமத்திலே, அபக்ருஷ்ட ஜாதியரானவர்கள் அந்த சரீரத்தோடே ஸஜாதிய வ்யாவ்ருத்தராய் உத்க்ருஷ்டதமராவர்களென்று கீழ்ச்சொன்ன வர்த் தத்தை ஸ்திரீகரிக்கைக்காக, ராவனாஹுஜனைக் குறித்துப் பெருமா ளருளிச்செய்த வார்த்தையை யருளிச்செய்கிறார் (விபீஷணனை) என்று தொடங்கி.

228. ஸ்ரீவிபீஷணனை ராவணன் குலபாம்ஸந மென்றான்; பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்ச்யனாக நினைத்து வார்த்தை யருளிச் செய்தார்.

அதாவது—*ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ* என்று தனக்கு ஹிதத்தைச் சொன்ன தர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீஷணைவானை பாபிஷ்டனான ராவணன் குபி தனாய், *த்வாந்து திக் குலபாம்ஸநம்* என்று—இக்குலத்துக்கு இழுக்காகப் பிறந்த வுன்னை வேண்டேன் என்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான்; இக்ஷ்வாகுகுல நாதரான பெருமாள் இவனை ஆதரபூர்வகமாக வங்கீகரித்தவநந்தரம், *ஆக்க்யாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்* என்று—“ராக்ஷஸருடைய பலாபலமிருக்கும்படியை நமக் குச் சொல்லும்” என்கையாலே, இவனை ராக்ஷஸ ஜாதியனாக நினையாதே, திருத்தம்பி மாரோபாதியாக வபிமாமித்து வார்த்தை யருளிச்செய்தாரென்கை. இவ்வாக்யத் திலே ராவணன் பரித்யஜித்தமையும் பெருமாள் பரிக்ரஹித்தமையும் சொல்லுகை

யாலே, பகவதாநுகூல்யமுண்டாகவே ப்ராக்ருதர் “இவன் நமக் குடலஸ்ஸன்” என்று கைவிடுவர்களென்னுமிடமும், பகவான் விரும்பி மேல் விழுந்து பரிக்ரஹிக்குமென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது. (228)

229. இப்படி உக்திமாத்ரத்தாலன்றிக்கே, பாகவத வைபவத்தை வ்ருத்தியாலும் பெருமாள் வெளியிட்டபடியை யருளிச்செய்கிறார் (பெரியவுடையார்க்கு) என்று தொடங்கி.

229. பெரியவுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார்.

* மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதாச ஸஃ என்கிறபடியே—லோக மர்யாதாஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்து, பித்ருவசந பரிபாலநாதிகளாலே ஸாமான்ய தர்மஸ்தாபந சீலரா யிருப்பா ரொருவரிதே பெருமாள்; ஏவம்பூதரானவர், பிராட்டி பிரிவுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் தம்மை யழியமாறின் பெரியவுடையார்க்கு, ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரானவர்களுக்கு தத்புத்ர சிஷ்யர்கள் பண்ணும் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தை, அவருடைய ப்ரேமாதிக்யமே ஹேதுவாக, திருத்தம்பியாரும் கூடவிற்கச்செய்தே தாமே ஸாதரமாகப் பண்ணியருளினாரிதே. இத்தால்—ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்டரானவர்கள், அவற்றால் குறைந்திருக்கும் விலக்ஷண பாகவத விஷயத்தில் புத்ரக்ருத்ய மதுஷ்டிக்கலாமென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. (229)

230. இவ்வர்த்தத்தை தர்மபுத்ர ரதுஷ்டாநத்தாலும் தெளிவிக்கிறார் (தர்மபுத்ரர்) என்று தொடங்கி.

230. தர்மபுத்ரர் அசரீரீவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் கொண்டு ஸ்ரீவிதூரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார்.

பெருமாள் பரார்த்தமாக ஸாமான்ய தர்மத்தைப்பண்ணிப் போந்தாரேயாகிலும், விசேஷ தர்மத்திலே திருவுள்ளம் ஊற்றிருக்கையாலே அவர்க்குச் செய்ய லாம்; இவர் செய்ததிறே யரிது. ஸ்வவர்ணதர்மத்தையே உத்தேச்யமாக நினைத்து ஸர்வாவஸ்தையிலும் அதுக்கொரு நழுவுதல் வாராதபடி ஸாவதானமாக நடத்திக் கொண்டு போருமவரிதேயிவர்; இப்படி யிருக்கிறவர், ஸ்ரீவிதூரை ஸம்ஸ்கரிக்கிற தசையில், அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது, ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைப் பார்ப்பதாய், ‘என் செய்யக்கடவோம்’ என்று வ்யாகுலப்படாநிற்கச் செய்தே, * தர்மராஜஸ்து தத்ரைநம் ஸஞ்சிஸ்காரயிஷுஸ் ததா—தக்து காமோபவத் வித்வான் அதாகாசே வசோப்ரவீத்; போபோ ராஜந் நதக்தவ்யமேதத் விதூர ஸம்ஜ்ஞிதம்—களேபர மிஹைதத் தே நைஷதர்மஸ் ஸநாதநஃ—லோக வைலக்ஷணே நாம பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ—யதிதர்ம மவாப்தோஸௌ ந சோச பரதர்ஷப * என்று—இவர் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரார்ஹர் என்று சொன்ன அசரீரி வாக்யத்தாலும் ஸம்ப்ரதிபந்மான விவருடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும் ஸந்தேஹமற்று வைதிகாக்ரேஸரர்க்குச் செய்யக்கடவ ப்ரஹ்மமே ஸம்ஸ்காரத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரிதே. (230)

231. அநந்தரம், ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்டரான ருஷிகள் ததபக்ருஷ்டன் பக்கவிலே தர்மச்ரவணம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் (ருஷிகள்) என்று தொடங்கி.

231. ருஷிகள் தர்மவ்யாதன்வாசலிலே துவண்டு தர்மஸந்தேஹங்களை சமீப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

சதுர்வேததரராய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராயிறே ருஷிகளிருப்பது; ஏவம்பூத ரானவர்கள், வேத ச்ரவண யோக்யதையில்லாத குலத்திலே பிறந்துள்ளவனாய், ஜாதி ஸ்ம்ருதியோடே ஜாதனாகையாலே பூர்வஜம்ஸித்தமான ஜ்ஞாநத்தில் ப்ரம்ச மில்லா மையாலும் மாதாபித்ருசச்ருஷா விசேஷத்தாலும் ஸகல தர்மஸூக்ஷ்மஜ்ஞாநவா னயிருக்கும் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே சென்று, மாதாபித்ருசச்ருஷைகபரான யிருக் கிறவனவஸரம் பார்த்துத் துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யங்களான தர்மங்களில் தங்களுக்கு ஸந்தித்தங்களானவை யெல்லா மவன்பக்கலிலே கேட்டு, அதில் ஸந்தேஹங்களைப் போக்கிக்கொண்டார்க் ளென்கை.

கச்சித் த்விஜாதிப்ரவரோ வேதாத்யாயி தபோதநஃ, தபஸ்வீ தர்ம லேச்ச கௌசிகோநாம பாரத. ஸாங்கோபவிஷதாந் வேதாந்அதீதே த்விஜஸத்தமஃ, ஸவ்ருக்ஷ மூலே கஸ்மிம்ச்சித் வேதாநுச்சாரயந் ஸ்திதஃ, உபரிஷ்டாச்ச வ்ருக்ஷஸ்ய பலாகா ஸம்நயலீயத, தயாபுரீஷமுதஸ்ருஷ்டம் ப்ராஹ்மணஸ்ய ததோரஸி என்று தொடங்கி —கௌசிகனென்று பேரையுடையனாய் அதீதஸாங்க ஸசிரஸ்க ஸகல வேதத்தை யுடையனாய் யிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணேத்தமன், ஒரு வ்ருக்ஷ மூலத்திலே வேதங் களையு முச்சரித்துக்கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அதின்மேலே யிருந்ததொரு கொக்கு எச்சமிட்டது தன் மார்பிலே வந்து பட்டவாறே க்ருத்தனாய், பார்த்த பார்வையிலே அது பட்டுவிழ, அதைக்கண்டு, தப்தசித்தனாய்க் கனக்க சோகித்து, “ராகத்வேஷு பலாத்க்ருதராய்க்கொண்டு அக்ருத்யத்தைச் செய்தோம்” என்று பலகாலும் சொல் லிக்கொண்டு, ஆஸந்நமானதொரு க்ராமத்திலே பிஷுதார்த்தமாகப்போய், ப்ரதம மொரு க்ருஹத்திலே சென்று, “பிஷுதாம்தேஹி” என்று யாசித்தவளவிலே, அந்த க்ருஹினியானவள், “நில்லும், வருகிறேன்” என்று சொல்லி, கரசுத்தயாதிகளைப் பண்ணி பிசைக்கொண்டு வருவதாக உத்யோகியாநிற்கச்செய்தே, பர்த்தாவானவன் அதீவக்ஷுதார்த்தனாய் வந்துபுகுர. அவன் பதிவ்ரதையாகையாலே பிசைக் கொண்டு வருகிறத்தை விட்டு பாத்யாசமநீயாஸந ப்ரதாநாதிகளாலே அவனை சுச்ருஷிக்கிற பராக்கிலே ப்ராஹ்மணன் நிற்கிறத்தை மறந்து, நெடும்போது நின்று, பின்னை யவன் நிற்கிறத்தைக் கண்டு நடுங்கி, பிசைக் கொண்டுவிந்தவளவிலே, “என்னை நிற்கச்சொல்லி இத்தனைபோது நீ புறப்படாதிருப்பானேன்?” என்று அவன் குபித னானவாறே; அவளவனை ஸாந்த்வரம் பண்ணி, “இத்தைப் பொறுக்க வேணும்”, என்று வேண்டிக்கொண்டு, “நான் பர்த்தாவே தெய்வம்” என்றிருப்பா ளொருத்தி, அவனினைத்துவருகையாலே தச்சுச்ருஷை பண்ணிவின்றேனித்தனை” என்ன; “உனக்கு பர்த்தாவையன்றே ஸத்கரிக்க வேண்டிவது, ப்ராஹ்மணரளவில் கௌரவ ப்ரதிபத்தி யில்லையே!” என்று வயங்க்யமாகச் சொல்லி, “க்ருஹதர்மத்திலே வர்த் திக்கிற நீ ப்ராஹ்மணரை யிப்படி யவமதி பண்ணலாகாது காண்” என்ன; “நானொ ருக்காலும் ப்ராஹ்மணரை யவமதி பண்ணேன், ப்ராஹ்மணருடைய வைபவமெல்லாம் நன்றாகவறிவன்” என்று பரக்கச் சொல்லிக்காட்டி, “இவ்வபராதத்தைப்பொறுக்க வேணும், ‘பர்த்தாவே தெய்வம்’ என்றிருக்கையாலே தச்சுச்ருஷையிலே பரவசை யாய்வின்றே னித்தனை, என்னுடைய பதிசுச்ருஷையினுடைய பலத்தைப் பாரீர்,

உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்தக் கொக்கு யாதொருபடி தக்தமாய்த்து அதுவு
மெனக்கு விதிதங் காணும்” என்று சொல்லி, *க்ரோதச் சத்ருச் சரீர ஸ்த்தோ
மநஷ்யானம் த்விஜோத்தம, ய: க்ரோத மோஹௌ த்யஜதி தம் தேவா ப்ராஹ்
மணம் விது: என்று தொடங்கி—“காமக்ரோதாதிகள் ப்ராஹ்மணனுக் காகாது,
ஸத்யாஹ்வாதிக ளுண்டாக வேணும்” என்று விஸ்தரேண தான் ப்ரதிபாதித்து,
*பவாநபிச தர்மஜ்ஞஸ் ஸ்வாத்யாய நிரதச்சுசி: நது தத்வேந பவந் தர்மான் வேத்
ஸீதி மே மதி: மாதாபித்ருப்யாம் சுச்ச்ருஷுஸ் ஸத்யவாதி ஜிதேந்த்ரிய: மிதிலாயாம்
வஸந் வ்யாதஸ் ஸ தே தர்மான் ப்ரவக்ஷ்யதி, தத்ர கச்சஸ்வ பத்ரம் தே யதா
காமம் த்விஜோத்தம—வ்யாத: பரமதர்மாத்மா ஸதேச்சேத்ஸ்யதி ஸம்சயாந்* என்று
“நீரும் தர்மஜ்ஞர், வேதாத்யயந் நிரதர், சுத்தர், ஆயிருக்கச்செய்தேயும், தர்மங்களை
யுள்ளபடி யறியீர் என்றெனக்கு நினைவு, மாதாபித்ருசுச்ச்ருஷுவாய் ஸத்யவாதியாய்
ஜிதேந்த்ரியனாய்க்கொண்டு மிதிலையிலே யிருக்கிற வ்யாதன் உமக்கு தர்மங்களைச்
சொல்லக்கடவன், அங்கே போம், உமக்கு நன்மை யுண்டாவதாக, பரமதர்மாத்மாவா
யிருக்கிற அந்த வ்யாதன் வேண்டினபடி யும்முடைய ஸம்சயங்களை யெல்லாம் போக்
கக்கடவன்” என்ன; அவன் ப்ரீதைய இவனைக் கனக்க ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, அங்கு
நின்றும் மிதிலையிலே சென்று, “பஞ்ச காநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா,
ஏதந் மஹாமதே வ்யாத ப்ரப்ரவீஹி யதாததம்* என்று “சிஷ்டாசாரங்களிலே
யெப்போதுமுளவாயிருக்கிற பவித்ரங்களஞ்சுமெவை? மஹாமதியானவனே இத்தைச்
சொல்லவேணும்” என்ன; *யஜ்ஞோ தாநம் தபோ வேதாஸ் ஸத்யஞ்ச த்விஜ
ஸத்தம, பஞ்சைதாநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா” என்று—“யஜ்ஞமும்
தாநமும் தபஸ்ஸும் வேதங்களும் ஸத்யமுமாகிற பவித்ரங்களானவியை யைந்தும்
சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போது முளவாயிருக்கும்” என்று இத்யாதியாலே அவ
னித்தை யுபதேசிக்க, இப்படி மேன்மேலும் தனக்கு ஸம்சயமானவை யெல்லா
மியன் கேட்கக்கேட்க, உபதேசமுகத்தாலே ஸகலதர்ம ஸம்சயங்களையும் தர்மவ்யாத
னறுத்த ப்ரகாரத்தை தர்மபுத்ரார்க்கு மார்க்கண்டேய நறுக்ரஹித்ததாக ஆரண்ய
பர்வத்திலே இருநூறு மத்யாயம் தொடங்கிப் பதின்மூன் றத்யாயத்தாலே பரக்கச்
சொல்லப்பட்டதிறே. இன்னமு மிப்படி பலரு மியன் வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸந்
தேஹங்கள் சமீப்பித்துக் கொண்டமை பலவிடங்களிலு முண்டு.

இத்தால்-ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்டரானவர்களுக்கு ததபக்ருஷ்டரானவர்கள் ஜ்ஞா
நாதிகராயிருக்கில் அவர்கள் வாசலிலே துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்கள் கேட்கக்
குறையிலில்ல யென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. (231)

231. அநந்தம், *யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்ட: என்று க்ருஷ்ண னாசரித்த
படியை யருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணன்) என்று தொடங்கி.

232. க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணுதிகள் க்ருஹங்களை விட்டு ஸ்ரீவிதூர் திருமாவிகையிலே
அழுது செய்தான்.

தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்தருளி, *லோக ஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்
பச்யந் கர்த்து மர்ஹஸி* என்று—ஜ்ஞாநியானமும் லோக ஸங்க்ரஹத்தைப் பார்த்து

வர்ணச்ரம் தர்மங்களை நன்றாக வறுஷ்டிக்கவேணும்* என்று உபதேசித்தும், *யதிஹ்
யஹம் நவர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரிதஃ, மம வர்த்மாதுவர்த்தந்தே மதுஷ்யா
பார்த்த ஸர்வசஃ* என்று—“ஒருக்கால் கர்மத்தில் சோம்பாதே நான் ப்ரவர்த்தியே
லாகில் மதுஷ்யரெல்லா மென்வழியைப் பின்பெல்லும்” என்றபடியே பரார்த்தமாகத்
தான் குறிக்கொண்ட நுஷ்டித்துப் போரும் ஸ்வபாவனிறே க்ருஷ்ணன்; ஏவம்
பூதனனவன் ஸ்ரீதாதெழுந்தருளினபோது, *பிஷ்மத்ரோண வதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ
மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ புத்தம் வ்ருஷல போஜநம்* என்னும்படி—
உத்க்ருஷ்ட வர்ண வ்ருத்தராய் இங்கே யெழுந்தருளுவரென்று பார்த்துக்கொண்
டிருந்த பிஷ்மாதிகளுடைய க்ருஹங்களை யுபேக்ஷித்து, வர்ணத் புத்கர்ஷ ரஹிதராய்
அத்தாலே இங்கே யெழுந்தருளுவரென்னும் நினைவுமற்றிருந்த ஸ்ரீவிதூரர் திருமாளி
கையிலே ஸாதரமாகச் சென்று புக்கு, *ஸம்ப்ரமைஸ் துஷ்ய கோவிந்த ஏதந் நஃ
பரமம் தநம்* என்று—பக்திபரவசரான வவர் பண்ணின ஸம்ப்ரமங்களை யெல்லாங்
கண்டுகந்து, *விதூரந்நாநி புபுஜே சுசீகி குணவந்திச* என்கிறபடியே—அஹங்கா
ரோபஹத மல்லாமையாலே பரமபாவநமாய், பகத்புபஹ்ருத மாகையாலே பரம
போக்யமாயிருக்கிற அந்நத்தை, அந்த பாவநத்வ போக்யத்வங்க ளடியாக அத்யா
தரம் பண்ணி யமுதுசெய்தானிறே.

.... (232)

233. ஏதத்பூர்வாவதாரத்திலும் இப்படி யறுஷ்டித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்
செய்கிறார் (பெருமாள்) என்று தொடங்கி.

233. பெருமாள் ஸ்ரீசுபரிகையாலே அமுது செய்தருளினார்.

அதாவது—ரகுல திலகராய் ஆசார ப்ரதாநரான பெருமாள், *சபர்யா பூஜி
தஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜஃ* என்னும்படி—வேடுவிச்சியாய்வைத்தே குரு
சுச்ருஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய், தன்னுவுக் கினியதாயிருந்த பல மூலாதிக
ளெல்லா மிங்குத்தைக்கு என்று ஸஞ்சயித்துக்கொண்டு வரவுபார்த்திருந்த ஸ்ரீசுபரி,
தன்னாதரானுகுணமாகத் தன் கையாலே யமுதுசெய்யப்பண்ண, அதி ஸந்துஷ்டரா
யமுதுசெய்தா ரென்கை. இத்தால்—அபிஜநாதிகளால்வரு மபிமாநகந்தமற்ற ஜ்ஞாந
ப்ரேமாதிகருடைய அபிமாந ஸ்பர்சமுள்ளவை ஆத்மகுணைக தர்சிகளான விசேஷஜ்
ஞர்க்கு அதீவ பாவந் போக்யங்களாயிருக்கு மென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. (233)

234. இப்படி ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரத ஸித்தமான சிஷ்டாசாரங்களாலே
பாகவத வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பித்தார் கீழ்; இன்னமு மிவ்வர்த்தவிஷயமாக பூர்வா
சார்ய வசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் (மாறனேரி நம்பி) என்று தொடங்கி.

234. மாறனேரிநம்பி விஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவர்க்குவிச்செய்த
வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—அபிமாந ஹேதுவான ஜந்ம் வ்ருத்தாதிகளின்றிக்கே ஆளவந்
தார் ஸ்ரீ பாதத்தையுடையராய் அத்யாத்மஜ்ஞான பரிபூர்ணராயிருக்கிற மாறனேரி
நம்பி, தம்முடைய அந்திம தசையிலே, “ஆளவந்தா ரபிமாநித்தருளின வித்
தேஹத்தை ப்ரக்ருதிபந்துக்கள் ஸ்பர்சிக்கில் செய்வதென்!” என்று அதிசங்கை

பண்ணி, ஸப்ரஹ்மசாரிகளான பெரியம்பியைப் பார்த்து, * புரோடாசத்தை நாய்க் கிடாதேகிடர் * என்றருளிச்செய்து திருநாட்டுக்கெழுந்தருள; பெரிய நம்பியும் அப் படியே பிறர்கையில் காட்டிக்கொடாதே தாமே பள்ளி படுத்துவந் தெழுந்தருளி யிருக்க; இத்தை உடையவர் கேட்டருளி, பெரியம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து, “ ஜீயா, மரியாதை கிடக்கக் காரியஞ் செய்யவேண்டாவோ, தேவரீர் செய்தருள வேண் டிறே ” என்ன; “ ஆளிட்டந்தி தொழுவோ? நான் பெருமானிற்காட்டி லுத்தருஷ்டனோ, இவர் பெரியவுடையாரிற்காட்டி லபக்ருஷ்டரோ, * பயிலுஞ்சுடரோளி நெடு மாற்கடிமை கடலோசையோபாதினோ, ஆழ்வாரருளிச்செய்த வர்த்தத்தைச் சிறிது குறையவாகிலு மாசரிக்கவேண்டாவோ ” என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. (234)

235. இனி, பாகவத ஜந்மாதி ச்லாக்யதா கதநபூர்வகமாக, அபாகவதோத் கர்ஷ நிந்த்யதையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் (* ப்ராதூர்ப் பாவை*) இத்யாதி என்று.

235. ‘ப்ராதூர்ப்பாவை:’ இத்யாதி.

* ப்ராதூர்ப்பாவைஸ் ஸுரநர ஸுமா தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வ்ருத்தை ரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவநபவந த்ராணதோந் யேஷு வித்யா வ்ருத்த ப்ராயோ பவதி விதவா கல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ: * இத்தால்—அயர்வறு மமரர்களதிபதியானவன் ப்ராதூர்ப் பாவங்களாலே ஸுர நர ஸஜாதியனாகா நிற்கும், ததீயரும் ஜாதியாலும் வ்ருத்தங்களாலும் குணத்தாலும் மப்படியே இதர ஸமராயிருப்பார்கள், இதில் கர்ஹைசில்லை, ச்லாக்யையே யுள்ளது, உபயரு மிப்படி நிற்கிறது இந்த லோகரக்ஷண விமித்தமாக, இனி அபாகவதர் பக்க லுண்டான வித்யா வ்ருத்த பாஹுஸ்ய ரூபமான உத்கர்ஷம் விதவாலங்காரம்போலே நிந்த்யமாகா நின்ற தென்கிறது. (235)

236. பாகவதர்களன்றென்ன அவர்களுக் குண்டான வேதவித்யாதிகள் வ்யர்த்தமாமோவென்ன; அப்படி ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிதே யென்கிறார் (பாகவத னன்றிக்கே) என்று தொடங்கி.

236. பாகவதனன்றிக்கே வேதார்த்தஜ்ஞாநாதிகளையுடையவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதையோபாதியென்று சொல்லாநின்றதிதே.

அதாவது—* சதூர்வேத தரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் நவந்ததி, வேத பார ப்ராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மண கர்தப: * என்று—வேத தாத்பர்யமான பகவத் ஜ்ஞாநாதிகளில்லாமையாலே, பாகவதனன்றிக்கே வேதாத்யயநத்தோடே அதில் ஸ்தூலார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளையுடையன யிருக்குமவன், போகிகளாயிருப்பார் விரும்பும் பரிமள த்ரவ்யமான குங்குமத்தைச் சுமந்து திரியாநிற்கச்செய்தே அதின் வாசியறியாத கழுதைபோலே, பூர்வோத்தர பாகங்களாலே ஆராதநஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதினாயின்று கொண்டு பகவதேகபரமாயிருக்கிற வேதமாகிற விலக்ஷண வஸ்து பாரத்தைக் கினியச் சுமந்துகொண்டிருக்கச்செய்தே அதின் சுவடறியாத ப்ராஹ்மணக்கழுதை யென்று வேதோபப்ரஹ்மணமான ப்ர மாணம் சொல்லாநின்றதிதே யென்கை. (236)

237. பகவத் ஸம்பந்த ரஹிதமான ஜந்மாதிகள் ஸத்கர்ஹிதமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; தத் ஸம்பந்த ஸஹிதமான திர்யகாதி ஜந்மமும் ஸத்ப்ரார்த்தய மென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிருர் மேல் (ராஜாவான) என்று தொடங்கி.

237. ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை யாசைப்பட்டார்.

அதாவது—த்விதியவர்ணரான ஏற்றத்தையுடைய ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களானவை, * வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம் * இத்யாதிகளாலே பாபயோரிகளாகச் சொல்லப்படாநிற்கச் செய்தே, * வேங்கடத்துக் கோனேரி வாழும் குருகாய்ப், பிறப்பேனே * * மீனாப் பிறக்கும் விதியுடையே இவையேனே * * செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையே இவையேனே * தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையே இவையேனே * என்று — திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்பந்தமுடைய திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெறுப்பேறாக யாசைப்பட்டா ரென்றபடி. (237)

238 இப்படி யாசைப்பட்டவளவன்றிக்கே, தாழ்ந்த ஜந்மத்தை யாஸ்த்தா நம் பண்ணினவர்களை யருளிச்செய்கிருர் (ப்ராஹ்மணோத்தமரான) என்று தொடங்கி.

238. ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணினார்கள்.

அதாவது—* இனி இதுக்குமேலில்லை * என்னும்படியான வர்ணத்திலே யவதரித்து வித்யா மாஹாதம்யாதிகளாலே தஜ்ஜாதீய ஸகலோத்தமரான பெரியாழ்வாரும், வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல அவர்தம்மைப்போலே பேதைப் பருவத்திலே வேத ஸாரார்த்தவித்தமையா யிருக்கும் அவர் திருமகளான வாண்டாளும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாராதுபவத்திலே பிவிவேசாதிசயத்தாலே, * மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய் * * என் மகன் கோவிந்தன் * * பண்ணிரு திங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வப்பாங்கினால் * இத்யாதியாலும், * ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள் * * நாமும் நம் பாவைக்கு * ஆய்க்குலத்து உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம் * இத்யாதியாலும் தானவளாகப் பேசும்படி, தாங்களவதரித்த வர்ணத்துக்கு மூன்றாம் வர்ணமாகையாலே தண்ணிதா யிருந்துள்ள * அறிவொன்று மில்லாத கோபஜந்மத்தைப் புரையற வேறிட்டுக்கொண்டார்களென்கை. (238)

239. இப்படி யாசைப்படுகையும் ஆஸ்தாநம்பண்ணுகையுமொழிய. கந்தல் கழிந்தால் ஸ்வரூபயிருக்கும்படிதா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (கந்தல்கழிந்தால்) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, இப்படி விசிஷ்டவேஷப்ரயுக்தமான தாரதம் யாவஸ்தைகளின்றிக்கே கந்தல் கழிந்தால் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் வருமவஸ்தைதானேதென்ன வருளிச்செய்கிரு ராகவுமாம் (கந்தல் கழிந்தால்) இத்யாதி.

239. கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் * நாரீனுமுத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக்கடவதாயிருக்கும்.

அதாவது—ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி ப்ரகாசியாதபடி அநாதிகால மபிப வித்துப் போந்த வந்தேறியான அவித்யாதி தோஷம் பகவத் பரஸாத விசேஷத்தாலே பின்னாட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப் போனால், ஸகலாத்மாக்களுக்கும், * ஸர்வ லக்ஷண-ஸம்பந்நா நாரீனு முத்தமாவதா: * என்கிறபடியே—ஸ்திரீ த்வ லக்ஷணங்க

ளெல்லாவற்றிலும் குறைவற்று ஸ்வேதர ஸகல ஸ்த்ரீனாழத்தமையா யிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையே வரக்கடவதா யிருக்குமென்கை. (239)

240. அதெங்ஙனே யென்னு மபேகைகிலே அத்தையுப்பாதிக்கிரூர் (ஆறு ப்ரகாரத்தாலே) என்று தொடங்கி.

240. ஆறு ப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்ய முண்டாயிருக்கும்.

அதாவது—அநந்யார்ஹசேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம், ஸம்ச்சேஷத்தில் தரிக்கை, விச்சேஷத்தில் தரியாமை, ததேகவிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, நிச்சேஷவிவ்ருத்த - அவித்யாதிதோஷதயா பரிசுத்தமான வாத்தம்ஸ்வரூபத்துக்கு, ப்ரகாரஷட்க பரிபூர்ணையான பிராட்டியோடு ஸாம்யம் நைஸர்கிசமாக வுண்டாயிருக்கு மென்கை. இந்த ஸாம்ய ஷட்கத்தை நினைத்திறே, *கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது. ஆக, இவ் விரண்டு வாக்யமும் ப்ராஸங்கிகம். ... (240)

241. இனி, அவர்களுத்க்ருஷ்டமான ஐம்மங்களை யுபேகித்து நிக்ருஷ்டமான ஐம்மங்களை விரும்புவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (த்ருஷ்டத்தில்) என்று தொடங்கி.

241. த்ருஷ்டத்திலுத்கர்ஷ மஹங்காரத்தாலே; அத்ருஷ்டத்திலுத்கர்ஷ மஹங்காராஹித்யத்தாலே.

அதாவது—ஆபீஜாத்யாதிகளும் ஐச்வர்யமுமாகிற த்ருஷ்டபுருஷார்த்தத்தி லொருவனுக் குண்டாமுயர்த்தி, விச்வாமித்ராதிகளைப்போலே தான்நின்ற நிலைக்கு மேலே உத்கர்ஷம் தேடப்பண்ணு மஹங்காரத்தாலே யுண்டாம்; சேஷத்வாதிகளும் கைங்கர்ய ஸம்பத்துமாகிற அத்ருஷ்ட புருஷார்த்தத்தில் ஒருவனுக்குண்டா முயர்த்தி, இவற்றினுடைய வபிவ்ருத்திபி லாசையாலே நிலைக்குநிலை தாழப்போம்படியான அஹங்கார ராஹித்யத்தாலே யுண்டாமென்கை. ... (241)

242. இவ்வஹங்கார தத்ராஹித்யங்க ளிழவுபேறுகளுக்குடலாம்படியை யருளிச்செய்கிரூர் (ப்ரஹ்மாவாய்) என்று தொடங்கி.

242. ப்ரஹ்மாவா யிழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்று விடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்.

அதாவது — த்ருஷ்டோத்கர்ஷாதிசயத்துக்குத் தக்க அஹங்காராதிகளுை ப்ரஹ்மாவாய், *த்விபரார்த்தாவஸாநே மாம் ப்ராப்து மர்ஹஸி பத்மஜ* என்றும் *கடிக்கமலத்துள் ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக் கமலந்தன்னை யயன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இழந்து போதல், அஹங்கார ஹேதுக்களொன்று மில்லாமையாலே தத்ராஹிதையாய் இடக்கை வலக்கை யறியாத விடைச்சியான சிந்தயந்தியாய், *முத்திம் கதாந்யா கோப கந்யகா* என்னும்படி அவன் திருவடிகளைப் பெற்று விடுதல்செய்யும்படியா யிருக்கும் இவ்வஹங்கார தத் ராஹித்யங்களின் ஸ்வபாவமென்கை. இப்படி அஹங்கார தத் ராஹித்யங்கள் அவனை யிழக்கைக்கும் பெறுகைக்கு முடலாகையாலே, ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் முதலானவர்கள் அஹங்

கார ஹேதுவான ஜ்ம்மங்களை யநாதரித்து தத் ரஹித ஜ்ம்மங்களை யாதரித்தார்க
ளென்று கருத்து. (242)

243. (தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, அஹங்காராதிகளின் தோஷ முப்பாதிக்கப்பட்டது; அநந்தரம் ப்ராப்யப்ராபகங்க ளிரண்டு மவனே யென்றிருக்கும் ப்ரபந்நாதிகாரியுடைய திருசர்யா விசேஷம் சொல் லப்படுகிறது (இப்படி ஸ்வப்ரகாரத்தாலும்) என்று தொடங்கி,

243. இப்படி ஸ்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும் அதி னுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் வினைநிலம் தானாகையாலே தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாற்போலேயும்; அவற்றுக்கு வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலேயும், அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் பந்துக்களைக் கண்டாற்போலேயும், ஈஸ்வரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும், ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாற்போலேயும்; சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற்போலேயும் நினைத்து, அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும் அநுகூலப்பக்கல் அநாதரத்தையும் ப்ரதிகூலப் பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்குமவர்கள்பக்க லபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கு மென்றஞ்சி, ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள வொண்ணாது, ஸதாசார்யப்ரஸாதமடியாக வருகிற பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனை யென்று துணிந்து தேஹயாத் ரையிலுபேக்ஷையும் ஆத்ம யாத்ரையிலுபேக்ஷையும் ப்ராக்குத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்திநிவ்ருத்தியும் தேஹதாரணம் பரமாத்ம ஸமாராதனஸமாப்திப்ரஸாதப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்திவிசேஷமும், தனக்கொரு க்லேசமுண்டானால் கர்மபலமென்றதல் க்ருபாபல மென்றதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும், ஸ்வாநுஷ்டானத்தில் ஸாதநத்வபுத்தி நிவ்ருத்தியும்; விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களில் வாஞ்சையும், உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமும், மங்களாசாஸநமும், இதர விஷயங்களில் அருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தந நியதியும், ஆஹாரநியதியும் அநுகூலஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருத்தியும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

(ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக் கடவன்) என்னுளவாக. (இப்படி) என்று—கீழ்க்குந்தமான ப்ரகாரத்தைப் பராமர் சிக்கிறது. (ஸ்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவாகையாவது)—ஸ்வரூபேண முடித்தும், பாகவத விரோதத்தை வினைத்து முடித்தும், பகவல்லாப விரோதியாயும், எல்லாப்படியாலும், *அஸந்நேவ* என்கிறபடியே—அஸத்கல்பமாம்படி ஸ்வரூபத்தை உருவழியப்பண்ணுமதா யிருக்கை, அஹங்காரந்தான், தேஹாத்மாபிமாந ரூபமாயும்,

தேஹாதிரித்தாத்மவிஷயத்தில் ஸ்வாதந்தர்யாபிமாந ரூபமாயும், இரண்டு வகைப் பட்டிறே யிருப்பது; இவ்விடத்தில் அவை யிரண்டும் சேரச்சொல்லப்படுகிறது. (அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்) தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநமுமே விஷயங்களை ஸ்வபோக்யத்தவேந விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே, விஷயப்ராவண்யத்தை அஹங்கார கார்யமென்கிறது. விஷய சப்தத்தாலே—கீழ் அதுகூலமாகவும் ப்ரதிகூலமாகவும் சொல்லப்பட்ட விஹித நிஷித்த ரூபவிஷய த்வயத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. (விளைகிலம் தானாகையாலே) என்றது—இவை யிரண்டுக்கும் ஜம்மபூமி பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநாதிகளைப் பண்ணக்கடவ குணத்ரயாத்மக ப்ரக்ருதி பரிணாமரூபமாய் ஸ்வகர்மவிசேஷாரப்தமாய் யிருக்கிற சரீர விசிஷ்டனான தானாகையாலே யென்றபடி. கர்மாநுசுணமாக ரஜஸ்தமஸ்ஸுக் களாலே கலங்கவடிக்கும் சரீரவிசிஷ்டதையாலே மதிமயங்கித் தானல்லாத தேஹத்தைத் தானாகவும் தனக்குரியனல்லாத தன்னை ஸ்வாதந்த்ரனாகவு மபிமாநிப்பதும் தனக் கந்தக்கரமான விஷயங்களிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணுவது மவன்தானே யிறே. (தன்னைக்கண்டால்) இத்யாதி. இப்படி அநாதிகாலம் போந்தவனாய் இப்போதுமதுக்கு யோக்யமான சரீரவிசிஷ்டனாய் யிருக்கிற தன்னை தர்சித்தால் “கொன்றல்லது விடேன்” என்று ஸாயுதனாய்ப் பல்கவ்வித்திரியும் சத்ருவைக் கண்டாப்போலே குடல் கரித்து தனக்கு நாசகனாக நினைத்தும்; தங்களுடைய உக்தி வ்ருத்திகளாலே துர்வாஸநையைக் கிளப்பி அஹங்காராதிகளை மேன்மேலும் வளரும்படி பண்ணும் ததுபயவச்யரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணெதிரே கண்டால், அணுகில் மேல்விழுந்தள்ளிக்கொள்ளும் அதிக்ருமான ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலே அஞ்சி நடுங்கிப் பிற்காலித்து நமக்கு பாதகரென்றே நினைத்தும்; தங்களுடைய உபதேசாநுஷ்டானங்க ளிரண்டாலும் அஹங்காராதிகளின் தோஷ தர்சனத்தைப் பண்ணுவித்து தத்ப்ராஸங்கத்திலே பீதபீதனும்படிபண்ணி ஸ்வாஸநமாக அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கும் மத்யமபத நிஷ்ட்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணப்பெற்றால், தன்னுடைய அநர்த்தாப்யுதயங்க ளிரண்டும் தங்களதாய் தீயது விலக்கி நல்லதில் மூட்டி ரக்ஷிக்கும் ஆப்தபந்துக்களைக் கண்டாப்போலே யத்யாதரம்பண்ணி நமக்கு நற்றுணையானவர்களென்று நினைத்தும்; அடியிலே கரணகளேபரங்களைத் தந்து அவற்றைக்கொண்டு வ்யபிசரியாமல் நல்வழி நடக்கும்படி சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டி அக்ருத்யகரணதிகளில் சிஹித்து ஸர்வாவஸ்தையிலும் தன்னுடைய ஹிதமே பார்த்துப்போரு மீச்வரனை அர்ச்சாஸ்தலங்களிலே கண்களாரக் கண்டால், உத்பாதகனாய் வித்யாப்ரதனாய் அபதேத்ப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நடத்திக்கொண்டு போரும் ஹிதைவியான பிதாவைக் கண்டாப்போலே ஸ்நேஹஸாத்வன விநயங்களை யுடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு ஹிதபரனென்று நினைத்தும்; அநாதிகாலம் * அஸநேவ * என்னும்படிகிடந்த தன்னை பகவத்ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து ஸத்தாவானாக்கி மேன்மேனும் தன்னுபதேசத்தாலே ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளை விளைத்து கையிற்கனியென்ன பகவத்விஷயத்தைக் காட்டித்தரும் மஹோபகாரகனாய் * உன்சீரே யுயிர்க்குயிராய் * என்றும் * உன்றன் மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே குணவிக்ரஹங்களாலே தனக்கு தாரகபோக்யனாயிருக்கு மாசார்யனைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி கண்டால், கண்ணஞ்சமுலையிடும் பெரும் பசியன் தாரகமுமாய் போக்யமுமான சோற்றைக் கண்டாப்போலே அத்யபிபிவேசத்தோடே யநுபவித்து நமக்கு தாரக போக்யவிஷய

மென்றே நினைத்தும்; ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்த்யாதி ஸமஸ்த ஸ்வபாவஸம்பந்தயா ஸம்யக்ஞஞாந ப்ரேமவான யிருக்கும் ஸச்சிஷ்யனைந் கண்டால், தனக்காநந்தாவஹ மான அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே பகவத் குணாஸந்தார தசையில் நாம் சொல்லுகிற பகவத் குணங்களை யாதரித்துக்கேட்பது அநுபாஷிப்பது வித்தனாவதாம் ஆகாரங்களினுலே நமக்காநந்தாவஹனென்று நினைத்தும்; (அஹங்காரார்த்தகாமங் கள் மூன்றும்) இத்யாதி. இவை மூன்றிலும்வைத்துக்கொண்டு, அஹங்காரம் அநு கூலர்பக்கல் அநாதரத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது—சேஷத்வத்தை தன்ஸந்நிதி யில் ஜீவிக்கவொட்டாதபடியிதே அஹங்காரத்தின் பலமிருப்பது; அஹங்காரியான வன் *ந நமேயம்* என்றிருக்கும்தொழிய ஒரு விஷயத்திலும் தலைதாழ்க்க விசை யானே; ஆகையாலே அஹங்காரம் மேலிறுமாகில், ஸ்வரூபவர்த்தகராய்க்கொண்டு அநுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் 'நம்முடைய சேஷிகள்' என்று துடைநடுங்கி யெழுந்திருந்த ப்ரணமாதியூர்வகமாக அநுவர்த்தனங்களைப் பண்ண வொட்டாதே, தன்னை அவர்களி லதிகனாகவாதல் அவர்களைத் தன்னோடு ஸமராக வாதல் புத்திபண்ணியநாதரித்திருக்கும்படிபண்ணு மென்கை, அர்த்தம் ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது—ஆரையாகிலும்சென்றநுவர்த் தித்து ஒருநாச பெற்றதாய்விடவேணு மென்னும்படியிதே அர்த்தராக மிருக்கும்படி; ஆகையால், அது ஸ்வரூபநாசகத்வேந ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் வெருவி யோடிப்போக வேண்டி யிருக்க, ஒருநாசை நச்சி அவர்களோடே யுறவு பண்ணி அவர்களிருந்த விடங்களிலே பலகாலும் செல்லுவது அவர்களை யழைத்து விருந்திடுவது, அவர்கள் குணகீர்த்தம் பண்ணுவதாய்ப்படி அவர்கள் விஷயத்திலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்குமென்கை. காமம் [உபேக்ஷிக்குமவர்கள்பக்க லபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்கும்] *காம்யத இதி காமம்* என்கிறபடியே—காம சப்தத்தாலே விஷய ஸம்போக ஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது; அது, *ஈசிபோயின்* இத்யாதிப் படியே—தாரித்ய வார்த்தகாதிசுளடியாக தன்னை முகம் பாராமல் தள்ளிக் கத வடைத்து உபேக்ஷாவாதம் பண்ணும் ஸத்ரீகள் பக்கலிலே, *ஏழையர்தா மிழிப்பச் செல்வர்* என்கிறபடியே அவர்களுபேக்ஷாவாதம் முதலானவைதன்னையே யுத்தேச்ய மாகக் கொண்டு செல்லும்படி, விலக்ஷணர் கேட்டால் சிரிக்கும்படியான ஹேயா பேக்ஷையை விளைக்கு மென்கை.

ஆக, இப்படி அஹங்காராதிகள் மூன்றும் ஸ்வரூபவர்த்தகரையநாதரிக்கும் படியும், ஸ்வரூபநாசகரையாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூப நாசகதையோடே யுபேக்ஷ கருமா யிருக்குமவர்களை யுபேக்ஷிக்கும் படியும் பண்ணுமென்று அவற்றின் கொடுமை களை யநுஸந்தித்து என்செய்யத் தேடுகிறதோ வென்றஞ்சி; (அர்த்தகாமாபிமாநங் கள் மூன்றும்) என்று பாடமானாலும், *கர்வோபிமாநோஹங்காரம்* என்கிறபடியே— அபிமாந சப்தத்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிறதாய்கையாலே, (அநுகூலர் பக்கல்) இத்யாதியை நிரை கிரையாக்காதே யதர்யோகங்கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே யோஜிக்கக்கடவது; (ஆத்ம குணங்கள்) இத்யாதி. சமதமாத் யாத்ம குணங்கள், அநாதிகால மஹங்காராதிகளுக்கு விளைவிமாய் அநாத்மகுணங்களைக் கூடுபூரித்துக்கொண்டு கர்ம பரதந்த்ரராயிருக்கிற நம்முடைய யத்நத்தாலும், ஆத்ம குணையை விரோதிகளான அஹங்காராதிகளுக்கு வர்த்தகராய் அநாத்மகுண பரி பூர்ணராய் கர்மவச்யராயிருக்கிற பிறருடைய யத்நத்தாலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள

வொண்ணது. ஆத்ம குணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாய் அடியிலே தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே நம்மை யங்கீகரித்தருளி நமக்காத்மகுணங்க ளுண்டாவ தெப்போதோவென்று பலகாலும் கரைவது பகவானை யர்த்திப்பதாய்க்கொண்டு போரும் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற, நம்முடைய வாத்மகுணைய விரோதி பாபகூழம் பிறக்கும்படி * அமலங்களாக விழிக்கும் பகவானுடைய பரிபூர்ண ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்கும்த்தனையென் றத்யவஸித்து. (தேஹயாத்ரையி லுபேகைஷ யாவது)—தேஹ ரகஷணர்த்தமான வ்யரபார்த்தில் விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆத்மயாத்ரையி லுபேகைஷயாவது)—சேஷத்வமே வடிவான வாத்மாவுக்கு தாரகாதிகளான குணநுபவ கைங்கர்ய ப்ரவ்ருத்தியில் பெற்றவளவால் த்ருப்தனாபிராதே மேன்மேலு மாசைப்படுகை. (ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போச்யநா புத்தி நிவ்ருத்தியாவது)— அசநாச்சாதநாதிகளுக் குறுப்பான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களில் ஆதரத்துக் கடியான போக்யத்வபுத்தி தவிருகை. (தேஹதாரணம்) இத்யாதி.

அதாவது—அந்த ப்ராக்ருத வஸ்துத்தளில் தேஹம் தரிக்கைக்குத் தக்க வளவு புஜிக்கை, பரமாத்மாவான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸமாராதந்தின் ஸமாப்தி ரூபையான ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தியென்கிற புத்தி விசேஷமுமென்கை. அன்றிக்கே, (பரமாத்ம ஸமாராத ஸமாப்தி) என்கிற புத்தி விசேஷமும், தத்ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்தி விசேஷமும் என்னவுமாம்; (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது—முழு க்ஷுவாய் ப்ரபந்தனாலும் ப்ராரப்த சரீர மிருக்குமளவும் தாபத்ரயம் வருகை தவிரா திறே; ஆகையாலே, இச்சரீரத்தோடேயிருக்கிற தனக்கு தாபத்ரயங்களி லேதேனு மொரு க்லேசமுண்டானால், “இது அநுபவ விநாச்யமான ப்ராரப்தகர்மபலமன்றே, ஏவம் பூதகர்மங்க ளுள்ளவை கழியுமளவன்றே இச்சரீரத்தோடே நம்மை யெம்பெரு மான் வைக்கிறது, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களிலே யொன்றாகிலும் கழியப்பெற்றேமே” என்கிற வதுஸந்தானத்தாலே யாதல், தூர்வாஸநையாலே யிவ்வுடம்பைவிட இசை யாமல் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களையும் ஜீவித்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை துக்க தர்சனத்தைப் பண்ணுவித்து இதில் பற்றறுத்துக் கொண்டுபோக கினைக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையின் பலமன்றே விது - என்கிற அதுஸந்தானத்தாலேயாதலுண்டாகக்கடவ ப்ரீதியு மென்கை. பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகண்டமெல்லாம் கழிக்கிறவனுக்கு, வர்த்தமான சரீரத்தி லறு பாவ்ய கர்ம மித்தனையும் கழிக்கை யரிதன்றிறே; கர்மபலமான துக்க பரம்பரைகளை யநுபவியாவின்றாலும் இத்தேஹத்தை விட வென்றால் இசையாத விவனை கிர்துக்க னைக்கி வைப்போமாகில். இச்சரீரத்தோடே நெடுங்காலமிருக்க விச்சித்தல் இன்ன மொரு சரீரந்தன்னை யிச்சித்தல்செய்யு மாகையால் இச்சரீரத்துக்குள்ள கர்மநுப வித்தே யிறுக்கக்கடவ நென்றிறே வைக்கிறது; ஆனபின்பு, மற்றுண்டான கர்மங் களெல்லாம் கழித்தது ஸம்ஸாரத்தில் நின்று மிவனைக் கடுகத் திருவடிகளிலே சேர்த் துக்கொள்ளுகையி லுண்டான க்ருபையாலேயானாப்போலே, இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே. அநாதிகாலம் பரிசுரஹித்த சரீரந்தோறு மநுப வித்த துக்கம் பகவந் நிக்ரஹபலம், இது அவனநுக்ரஹபலம்; *யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தஸ்யவித்தம் ஹராம்யஹம்* என்றானிறே; ஆகையா லித்தை (க்ருபாபலம்) என்கிறது.

(ஸ்வாநுஷ்டானத்தில் ஸாதநத்வ புத்தி நிவ்ருத்தியாவது)—ப்ரபந்தனை தன் னுடைய வதிகாராநுகுணமாக வதுஷ்டித்துக்கொண்டு போரும் நல்லொழுக்கங்களைப்

பேற்றுக்கு ஸாதநமாக கிணையாதொழிகை. (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையாவது) *நாட்டாரோ டியவ்வொழிந்த நாரணனை நண்ணி யிருக்கையாலே நிர்மல ஜ்ஞாநபக்திகர யிருக்கும் விலக்ஷணரான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷணமான வந்தஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமும் நமக்குண்டாகவே ணுமென்னுமாசை. (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமாவது) * தானுகந்த ஆர் * என்கிறபடியே—ஸர்வேச்வரனுகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களென்றால், * கண்டிபூரங்கம் மெய்யங்கச்சி பேர் மல்லையென்று மண்டிஞர் * என்கிறபடியே—மகஸ்ஸு அங்கேமண்டி விழும்படி மேன்மேலும் பெருகுகிற ஆதரம். (மங்களாசாஸநமாவது)—அவ்வோதிவ்யதேசங்களை விரும்பிவர்த்திக்கிற வவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் வாசியறிந்து போக்கும் பரிவரில்லாமையையும், ப்ரதிகூல வர்க்கங்களி னதிசயத்தையும் நினைத்தேங்கி, “என்செய்யத் தேடுகிறது!” என்று வயிறெறிந்து இரவுப்பகலும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை. (இதர விஷயங்களி லருசியாவது)—பகவத் வ்யதிரித்தங்களான ஹேய விஷயங்களில் தோஷதர்சநாதிகளாலே விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆர்த்தியாவது)—இதரவிஷய ப்ராவண்ய ஹேதுவான விவ்வுடம்போடே இருள்தரு மாஞ்ஞாலத்திலிருக்கிறவிதி ஸ்டிக் கொதிப்பாலும், ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய தர்சநத்தால் வந்த ப்ராப்தி விளம்பாஸஹத்வத்தாலும் பறும் க்லைசம். (அநுவர்த்தந நியதியாவது)—பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஸ்வசேஷத்வாநுகுணமாக நீசோக்தி நீச வ்ருத்திகளாலே பண்ணு மறுவர்த்தநத்தை ப்ராக்குந விஷயங்களில் மறந்தும் செய்யாதொழிகை. (ஆஹாரநியதியாவது)—ஜாத்யாசர்ய நிமித்தாநுஷ்டங்களாய், ஸர்வேச்வரனுடையவும் ததீயருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளும்தொழிய, ததிதரங்களானவை கொள்ளக்கடவோமல்லோ மென்றிருக்கை.

(அநுகூல ஸஹவாஸமாவது)—ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வர்த்திப்பியாறிற் கு மநுகூலரானவர்களுடனே க்ஷணகாலமும் பிரியாதே கூடி வர்த்திக்கை. (ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியாவது)—ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை நசிப்பியாறிற்கும் ப்ரதிகூலரானவர்களுடன் க்ஷணகாலமும் கூடி வர்த்தியாதொழிகை. இங்குச்சொன்ன அநுகூலரும் ப்ரதிகூலரு மின்ன ரென்னுமிடம் மேலே தாமே யருளிச்செய்யக்கடவரிதே (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன விவையித்தனையும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேன்மேலு மபிவ்ருத்தமாம்படி செய்துகொண்டு போரக்கடவ னென்றபடி. ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி யிவன் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது—தத்ப்ரஸாதகங்களைச் செய்து கொண்டு போருகை. தத்ப்ரஸாதகங்களாவன—இதினுடைய வுப்பாதந ஸ்தலத்திலருளிச் செய்கிறவை. (போரக்கடவன்) என்று விதிருபேண வருளிச்செய்தது—இதினுடைய அவச்யாநுஷ்டேயத்வம் தோற்றுக்கைக்காக. (243)

ப்ரபந்நதிநசர்யா நிருபணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.